

DÜRR-ÜL ME'ÂRİF

Raûf Ahmed Müceddidî

1998
İSTANBUL

ÖNSÖZ

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Resûlüne “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” salât ve selâm olsun. O yüce Peygamberin temiz ehl-i beytine ve âdil ve sâdık Eshâbının “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’in” herbirine, hayırlı düâlar olsun.

Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” buyurdular ki, **(Ümmetim arasında fesâd yayıldığı zemân sünnetime yapışana yüz şehîd sevâbı vardır)**. Bir hadîs-i şerîfde de buyurdular ki, **(Allahü teâlânın çok sevdiği kimse, dînini öğrenen ve başkalarına öğretendir. Dîninizi islâm âlimlerinin ağızlarından öğreniniz!)**. Dört mezhebden herhangi birisinin âlimlerine **(Ehl-i sünnet âlimi)** denir. Bu âlimler, ilm, amel ve ihlâs sâhibidirler. Ehl-i sünnet âlimlerinin reîsi imâm-ı a’zam Ebû Hanîfe Nu’mân bin Sâbitdir “radıyallahü anh”. Ehl-i sünnet âlimleri, Eshâb-ı kirâmdan öğrendiklerini yazmışlar, Eshâb-ı kirâm da bunlara Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” işitdiklerini söylemişlerdir. Dünyâda râhat ve huzûr içinde yaşamak ve âhîretde de sonsuz se’âdete kavuşmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği gibi îmân etmek ve yaşamak lâzımdır. Bunun için de onların sohbetini aramalı, sohbetlerine kavuşamaz ise, mutlaka kitâblarını okumalıdır.

Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”, dîni teblîg, Kur’ân-ı kerîmin ma’nevî ahkâmını kalblere yerleştirmek ve dînin hükmlerini yaptırmak vazîfelerini, **(Hulefâ-i Râşidîn)** tam olarak yapmış idi. Sonra bu üç vazîfeyi bir kişi yapamaz oldu. Bu üç vazîfe başka başka üç sınıfa ayrıldı. İmânî ve fûrû’ ahkâmı bildirmek vazîfesi, din imâmılarına, ya’nî müctehidlere verildi. İmânî bildirenlere **(Mütekellimîn)**, fıkıhı bildirenlere **(Fukahâ)** denildi. İkinci vazîfe, Ehl-i beytin oniki imâmına ve tesavvuf büyüklerine verildi. Üçüncü vazîfe, meliklere, sultânlara verildi. Birinci sınıfın kısımlarına **(Mezheb)**, ikincinin kısımlarına **(Tarîkat)**, üçüncüsüne de **(Kanûn)** denildi. Mezhebler i’tikâd ve amel mezhepleri olarak ikiye ayrılır. İ’tikâd mezhepleri yetmişüç ayrılmış olup, bir mezheb doğrudur. O da **(Ehl-i Sünnet vel cemâ’at)** mezhebidir. Ehl-i sünnetin i’tikâdda iki imâmı olup, Ebû Mansûr Mâ-tûrîdî ve Ebûl Hasen Eş’arîdir “rahmetullahi aleyhim.” Ehl-i sünnetin amelde mezhepleri, Hanefî, Mâlikî, Şâfi’î, Hanbelî mezhepleri olarak dörde ayrılmıştır.

Kur’ân-ı kerîmin ma’nevî ahkâmını kalblere yerleştirmek vazîfesinin, oniki imâma ve tesavvuf büyüklerine verildiğini bildirmişdik. Tesavvuf büyükleri, Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” bugüne kadar, bağlı olduğu mürşidinin kalbinden yayılan feyzleri almışlar, ken-

dilerine bağlananların kalblerine yaymışlardır. Bu tesavvuf yollarının çeşidli isimler alması, bunların başka olduklarını göstermez. Aynı Velînin talebeleri, birbirini tanımak ve üstadları ile öğünmek için, buldukları yola üstadlarının ismini vermişlerdir. Tesavvuf yolları, **(Zikr-i hafî)** ve **(Zikr-i cehrî)**, ya'nî sessiz ve yüksek sesle zikr yapan yollar olarak ikiye ayrılır. Birincisi, Ebû Bekr-i Sıddîkdan “radıyallahü anh”, ikincisi, Alîyyül mürtedâdan “radıyallahü anh” gelen yoldur. Bütün tesavvuf yolları imâm-ı Ca'fer-i Sâdıkda “radıyallahü anh” birleşir. Bu yollar içinde, Ebû Bekr-i Sıddîkdan “radıyallahü anh” başlayıp, günümüze kadar gelen **“Silsile-i aliyye”** büyüklerinin yolu, en kıymetli yoldur. Bu silsilenin bir çok büyüğü diğer tesavvuf yolları ile de talebe yetiştirmiş ve birçok, Nakşibendiyye, Çeştiyye, Kübreverdiyye, Sühreverdiyye yollarından icâzet almışlardır. [Bir mü'min, kendi zemânında bulunan bir Velîyi tanıyıp, çok sever ve sohbetinde bulunarak, kendini sevdirse, Resûlullahın mübârek kalbinden Velînin kalbine gelmiş olan nûrlar, bunun kalbine de akarak kalbi temizlenir. Nûrlar ve feyzler, ibâdetleri ve takvâsı çok olanlara gelmektedir. Harâmlar, feyzin gelmesine mâni' olmaktadır.]

Silsile-i aliyyenin büyüklerinden Abdüllah-i Dehlevî “rahmetullahi aleyh”, 1158 [m. 1744] senesinde Hindistanın Pencâb şehrinde tevellüd etdi. 1180 [m. 1765] senesinde Mazher-i Cân-ı Cânân hazretlerinin sohbetine kavuştu. Çok kerâmetleri görüldü. En büyük kerâmeti, gelen sâdık kimselerin kalblerine bir teveccüh ederek feyz ve bereketle doldurdu. Binlerce âşıkı, bir bakışta cezbelere ve vâridât-ı ilâhiyyeye kavuşdurdu. 1240 [m. 1824] senesinde Delhîde vefât eyledi. Şâhchân câmi'i yakınındaki, kendi Dergâhında, çok san'atla yapılmış mermer divâr içinde, üstadının yanında ve onun garb tarafında medfûndur. Çeşidli memleketlere göndermiş olduğu mektûblarından yüzyirmibeş adedi, talebelerinden Raûf Ahmed Müceddidî tarafından toplanarak **(Mekâtib-i şerife)** ismi verilmiştir. 1334 de Madrasda, 1371 de Lâhorda, 1396 [m. 1976]da İstanbulda basılmıştır. Şâh Raûf Ahmed 1231 senesinde, bir sene içinde mürşidinden [Abdüllah-i Dehlevîden] işitdiklerini de bir kitâb hâlinde toplamış, buna **(Dürr-ül me'ârif)** adını vermiştir. 1394 [m. 1974] de ve sonraki senelerde İstanbulda müte'addid baskıları yapılmıştır. Raûf Ahmed Müceddidî, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin küçük oğlu Muhammed Yahyâ soyundan olup, 1253 [m. 1837] de hacca giderken, Yemende şehîd oldu. Behûpal şehrinde irşâdı ile meşhûr idi.

Allahü teâlâ hepimizi, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği doğru yolda buldursun! O büyüklerin rûhlarından feyz alarak sonsuz kurtuluşa kavuşmamızı nasîb eylesin! Âmîn.

DÜRR-ÜL ME'ÂRİF

Bismillâhirrahmânirrahîm

Fesâhat ve belâgat sâhibleri sözlerine, Allahü teâlâyâ hamd ve senâ ile başlayarak, sözlerini zînetlendirmişlerdir. Başlangıcı olmayan Allahü teâlâ, ihsân cevherinin yüzüne, Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” feyzli lisânının suyundan renk ve cilâ vermiş ve yine nihâyeti olmayan Allahü teâlâ, irfân cevherinin yanağına, büyük velîlerin cevher saçan dilinin tarâvetinden [tâzeliğinden] bir tâzelik ve ışıık bahşetmiştir.

Beyt:

***Enbiyâyâ ihsân cevherini verirsin,
Evliyâyâ irfân cevherini verirsin.***

Allahü teâlânın esmâ ve sıfatlarının künhünü [ismlerinin ve sıfatlarının aslını] azıcık idrâkde aklılıların akli şaşkın kalmışdır. En büyük âlimler bile Onun zâtının en küçük mertebesini anlamakda hayrân olmuşlardır.

Şi'r:

***Yücelerden yücedir, yükseklerden yüksekdir,
Yükseklik kelimesi bile oraya sığmaz.
Makâmını, Enbiyâ bile idrâk edemez,
Kühünü Resûller de hakkıyla anlayamaz.***

Sübhânallâhi velhamdü lillâhi velâ ilâhe illallâhü vallâhü ekber, velâ havle velâ kuvvete illâ billâhil aliyyl azîm.

Enbiyânın serverine, muttakîlerin rehberine, sayısız ve en temiz salât ve selâm olsun. O, risâlet zirvesinin hümâsı, Rabbi cemîl ve celîlin yakınlık Kafının ankası, Allah yolunun kılavuzu, Rabbi cemîlin halîli, ilklerin ilki, rehberler rehberi, ilâhî nûrların başlangıcı, olgunluk yükselişinin sonu, ilâhî yükseklikler timsâli, nihâyetsiz âlemlerin özü, bütün Enbiyânın ümmetlerinin şefâ'atcisi, bütün hastalıkların ve dertlerin şifâsı, dünyâ ve âhiretin efendisi, din ve dünyânın hocası, Enbiyânın reîsi, Evliyânın önderi, hesâb gününün şefâ'atcisi, Allahü teâlânın mahbûbu, asfiyânın övüncü, Ahmed-i Müctebâ Muhammed Mustafâdır “sallallahü aleyhi ve alâ âlihî ve sahbihî salevâtullahil melikil a'lâ”.

Neseben ve tarîkaten müceddidî olan bu fakîr Şâh Raûf Ahmed derim ki: **(Saîd, başkasından nasîhat, ibret alandır)** ve yine **(Saîd, annesinin karnında iken saîd olandır)** hadîs-i şerîflerinin nûrları, nûr saçan alında parlıyan, kardeşim, dayanağım, şerî'at ve tarîkat sırlarının kâşifi, hakîkat ve ma'rifet nûrlarının vâkifi, Hâfız-ı Kur'ân Şâh Ebû Sa'îd, Hazret-i pîr-i destgîr, devrânın kutbu, zemânın kayyûmu, vilâyet semâsının güneşi, hidâyet göğünün ayı, takvâ burcunun kandili, seçilmişlik hazînesinin

cevheri, irşâd semâsının güneşi, imdât ufkunun parlıyan ayı, safâ meclisinin kandili, rızâ meclisinin çırağı, ilâhî sırların aynası, sınırsız nûrlara ve sübhânî feyzlere kavuşan, Rahmânî bereketlerin kaynağı, müceddidiyye târikatının yücelticisi, kemâlât-ı Ahmediyyenin mazharı, şerî’at ve îmân yolunun sâliki, tarîkat ve ihsân yolunun üsûllerini koyan, dostluk sırlarının kâşifi, muhabbet ve mahbûbiyyet nûrlarının vâkıfı, onüçüncü asrın müceddidi, Hayr-ül Beşerin şerî’atinin teşvikcisi, Abdüllah-i Dehlevî “kaddesenallahü teâlâ bi esrârihim ve envârihim” hazretlerinin kudsî sohbet meclislerinde, cevher saçan dilleriyle buyurdıklarını ve parlak inciler gibi olan ma’rifet bilgilerini, nasihatlarını cezbe ve sülûk ile alâkalı parlak cevherler gibi olan bilgilere dâir beyânlarını yazmam için, herşeyden mahrûm olan bu fakîre izn verdi.

Kasîde:

***İhsân, rahmet denizi, cömerdlükler ummânı,
Kâinâtın imâmı, iki dünyâ sultânı.***

***İki cihânın Şâhı, ma’rifet müjdecisi,
Yolunu kaybedenin o yol göstericisi.***

***İlâhî sırrı bilen, Hak yolunun mürşidi,
İmâm-ı ümmet odur, cûdun serdârı idi.***

***Kalb derdinin devâsı, her hastalığa şifâ,
Vahdet delîli, dinde burhân-i ilm-ü zekâ.***

***Hak yolunun yolcusu, dîn-i nebî kefilî,
Reîs-i ins enîs-i melek Rabbin celîsi.***

***Güzellik yüzü safâsı, mahbûbiyyet kemâlî,
Zâtın tek sevgilisi, âşık ona ahâlî.***

***Vilâyetin güneşi, yükseliş kemâl ayı,
Halkın intizâmında onundur kutub payı.***

***İllet-i kalbe tabîb, kuşu kudsî bağçenin,
Günâhdan temizlikde misli peygamberlerin.***

***Hak kapısı fakîri, ins-ü melek emîri,
Hakkın mücerred feyzi ve sulehânın pîri.***

***Muhabbet feyzi sunan, sükünü müştakların,
İzzet ve yücelikle dostudur kibriyânın.***

***Allahın sır kitâbı ve sırlar sahîfesi,
Âlemlerin kerîmi, Ekrem’in sevgilisi.***

***Vefîyullah ve vâkıf gizli açık her sırta,
Vefâ aslanı surûr aynası, sâhib her nûra.***

***İki cihân hadîsi, zemîn, zemân rehberi,
Safâ gökü hümâsı, Cennet bağçesi eri.***

***Kelîm gibi muhabbet kilimine bürünen,
Kelîmidir, Mevlânın Tûra tecellî eden.***

***Zemîn zemânın şâhî hazret-i Gulâm Alî,
Her hastalığa şifâ, hesâb gününde Şâfi'.***

Şâh Ebû Saîd hazretlerinin itâ'ati gerekdiren işâreti ile, yüksek pîrimiz, dayanağımız Abdüllâh-i Dehlevî hazretlerinin feyzli sohbetlerini, arşa benzeyen dergâhının hizmetçilerinin en aşağısı olan bu fakîr kul, buna lâ-yık olmamakla berâber, yazdım. Muvaffâkiyet ve yardım Allahü teâlâdandır. Ondandır yardım isteriz.

Yüksek pîrimizin sözlerini şu tarzla yazacağım. Önce günün târihîni kayd edip, sonra bu fakîrin, pîrimiz Abdüllâh-ı Dehlevî hazretlerinin cevher saçan dilinden buyrulanlarını bizzat işitdiğim gibi yazacağım. Mübârek isimleri yerine Hazret-i İşân diye yazacağım.

Bu kitâbı yazmaktan maksâdım, sevâba kavuşmaktan başka birşey değildir. Allahü teâlâdan ümmîdim, **(Ameller niyetlere göredir)** hadîs-i şerîfinin müjdesinden nasîbdâr olmaktır. Muvaffâkiyetim Allahü teâlânın yardımınıdır. O bana kâfidir. O ne iyi vekîldir.

Hicrî 1231 senesi, 12 Rebî'ül âhir, Salı günü.

Bu zevallı kul, hazret-i İşânın feyzli sohbetlerinde idim. O sırada feyzler hazînesi huzûrlarında “fakîr” sözü geçti. İnci saçan dilleriyle buyurdular ki, fakîr kelimesindeki (fa) harfi, fakîrlik, yoksulluk çekmek ve tevek-kül etmekden ibâretidir. (Kaf) harfi, kanâat etmek, aramayı bırakmaktır. (Ya) harfi, ihsân sâhibi olan Allahü teâlâyı yâd etmek, anmak ve iki cihânı unutmayı ifâde eder. (Ra) harfi ise, riyâzet çekmekten ve mücâhede yapmaktan ibâretidir. Bunların hepsini yapan, fakîrliğin ma'nâsıyla zînetlenmiş olup, fadlın fa'sına, kurbun [yakınlığın] kaf'ına, yârî [dostluğun] yâ'sına, rahmet ve rü'yetin ra'sına kavuşmuş olur. Eğer insan, hakîkî fakîrlik ile zînetlenmez ise, fakîrdeki (fa) fadîhat, rüsvâ olmak, (kaf), kahr, galebe, (ya) ye's, ümmîdsizlik, (ra) rüsvâlık olur. Bunlardan Allahü teâlâyâ sığınırız.

O gün huzûrlarında Simâ'dan da söz edildi. Buyurdular ki: Simâ' ehli, Allahü teâlâyâ yönelen ve Ondandır başka herşeyden yüz çevirenlerdir. İştiklerini Hakdan bilirler. Gayrilik nazarlarından kalkmıştır.

Buyurdular ki: Nizâmeddîn-i Evliyâ hazretleri “rahmetullahi aleyh”; “Ah keşke ben simâ' esnâsında ölseydim” demiştir. Yine buyurdu ki, Nizâmeddîn-i Evliyâ ömrünün sonuna kadar bunun hasretini çekmiş ve şöyle buyurmuşdur: Feridüddîn-i Genc-i Şeker hazretleri, bir gün son derece lütf ve teveccühle bana: “Ne diliyorsan bizden iste” buyurdu. Ben istikâmet talep etdim. Simâ' esnâsında ölmeyi istemedim. Yazık ki, fırsat elden gitdi. Yine buyurdular ki, vecd ve tevâcüd arasında fark vardır. İhtiyârî olmayan raks etmeye vecd, ihtiyârî olana tevâcüd denir. Yine bu-

yurdular ki, tevâcüd doğru niyyet ile olunca sôfiyye arasında câizdir. Nitekim, Nizâmüddîn-i Evliyânın “rahmetullahi aleyh” meclîsinde, simâ’ vardı. Fekat çalgı, kadın ve oğlan yokdu. Elleri birbirine vurmak da yokdu. Böyle simâ’ şerî’atde de câizdir. Böyle olduğu **(Fevâid-ül Fûâd)** ve **(Siyer-ül Evliyâ)** isimli kitâblarda yazılıdır. Yine buyurdular ki, hakîkate ermişlerin kutbu Hâce Bahtiyâr Uşî Kâkî “kaddesenallahü bi sırrihil akdes”, Simâ’ esnâsında şu beyti terennüm ederek, bu fânî dünyâdan ebedî âleme göçmüşlerdir.

Beyt:

***Teslîmiyyet hançerinin öldürdüklerinin,
Her zemân gaybdan ayrı bir cânı vardır.***

Allah, Allah, Ahmed Câmî’ hazretleri ne güzel buyurmuşlar: **(Vuslât ka-
dehinden içiriyor ve varlık tuzağından kurtarıyor.)**

O gün insanın câmi’iyyetinden de bahsedildi. Buyurdular ki: İmâm-ı Muhammed Gazâlî “rahmetullâhi aleyh” şöyle buyurmuşdur: İnsanın bütün mahlûkâtı câmi’, ya’nî kendinde toplamış olması şöyle îzâh edilir: Kâinatda ne varsa, hepsi yalnız insanda vardır. İnsanın başı göklere, düşünceleri meleklere, kemikleri dağlara, kanı denizlere, dayanıklı sağlam damarları ağaçlara, iki gözü parlayan güneşe ve aya benzer. Diğer uzvları da kâinatdaki başka şeylerin bir nümûnesidir.

Lâkin biz de deriz ki; İnsanın bütün mümkinâtı, varlıkları câmi’ olmasının, kendinde toplamasının ma’nâsı şudur: Bütün âlem, Allahü teâlânın ism ve sıfatlarının zuhûru, görüntüsüdür. İnsan Zât-ı teâlânın mazharıdır ve Zât-ı teâlâ da bütün sıfatları câmi’dir.

Yine buyurdular ki; İnsanın kalbi cihânı gösteren bir ayna gibidir. Lâkin ârif, bütün âlem benim kalbimdedir; hattâ Hak celle ve a’lâ da ben de tecellî etmektedir diye görür. Evliyâ-yı kirâmın çoğu bu hâlde vahdet-i vücûda kâil olmuşlardır. Enel-hak, Sübhânî mâ azame şânî, Leyse fi cüb-
betî sivallah, sözlerini söylemişlerdir.

Mevlânâ Câmî şöyle demişdir:

Şi’r:

***Cihânı gösteren o ayna biziz,
Cemâl-i kibriyânın nûru biziz.***

***Başka mevcûd yok, var olan biziz,
Bakdığın herşeyde gördüğün biziz.***

***Deryâda gördüğün her damla tek tek,
Bilesin ki, damla değil, o biziz.***

Evliyânın büyüklerinden ma’rifetler sâhibi Abdurrahmân Câmî “kuddise sirruh” hazretleri de şu şi’rleriyle bu makâma işâret buyurmuşdur.

Şi'r:

*Yaratıklar yokluğun darlığından çıkmadı.
Vâcib kıdem evinden taşra adım atmadı.*

*İnsanların gördüğü bu sûret levhâsında,
Bu çok güzel nakışlar nedir anlaşılmadı.*

*Gizli bade ve gizli kadeh ortaya çıktı,
Kadeh bade badeyse kadeh hâlini aldı.*

*Sonumuz ve önümüz Câmî vahdetdir yeter,
Bize kesret içinde bir mevhûm olmak kaldı.*

Evlîyâyı kirâmdan bir kısmı vahdet-i şühûda kâil olmuşlardır. Bunlar: Âlemin ayna gibi bir yer olduğunu, hakîkî ma'şukun cemâlinin nûrlarının güneş gibi orada parlamadığını söylerler.

Beyt:

*Senin yüzünün aksi kadeh aynasına düşdü,
Ârif mey'in gülmesinden ham ümidlere düşdü.*

Fâide: Müellif der ki; Âletsiz, çalgısız olan sese simâ' denir. Âlet ile, çalgı ile birlikte olan insan sesine gınâ denir. Gınânın harâm olduğunu bütün âlimler sözbirliği ile bildirmişlerdir. İsrâ sûresinin altmışdördüncü âyetinde, gınânın harâm edildiği açıktır. Çünkü müfessirler, âyet-i kerîme-deki savtdan murâdın gınâ olduğunu yazmışlardır. Lokmân sûresi altıncı âyeti kerîmesi de gınânın harâm olduğunu bildirmektedir. Gınânın harâm olduğunu gösteren hadîs-i şerîfler de çokdur. Hadîs-i şerîfde (**İlk nevhâ ve tegannî eden şeytândır**) ve (**Suyun yeşerttiği gibi, gınâ da kalbde nifâkı büyütür**) buyruldu. Âlimler simâ'ın harâm olmasında ihtilâf etdi. Gınânın harâm olduğunda ihtilâf yokdur. Kadın ve oğlan sesi gınâyâ dâhildir. Kadın ve oğlan sesi ve çalgı bulunmayan simâ', gönül ehline zevk, şevk, vecd ve kendinden geçme, ızdırâb, envâr, esrâr ve terakiler hâsıl eder. Bu ancak tesavvûf ehlinin bildirdikleri şartlarla câizdir. Bu şartlar bulunmazsa câiz olmaz.

13 Rebî-ul âhir, Çarşamba günü:

Feyzli huzûrlarında bulunuyordum. O sırada anber saçan dilleriyle Kâfirûn sûresinin tefsîrini yaptılar. Söz nasîh ve mensûha gelmişti. Müşrikler, Allahü teâlânın takdîrinde tereddüd bulunduğunu, bu sebeple emrlerinde değişiklik meydana geldiğini söylediklerinden –böyle sözlerden Allahü teâlâyâ sığınırız– bahs edip, buyurdu ki: Hak sübhânehû ve teâlâ Hakîm-i mutlakdır, eşsiz tabîbdir. İnsanlar hasta gibidir. Peygamberler “aleyhimüsselâm” ise eczacı gibidirler. İlâhî kitâblar da reçete gibidir. O hâlde tabîb, her zemân hâle ve mîzâca göre reçete yazar. Çünkü, tabîbin maksâdı hastayı sıhhatine kavuşturmadır. İşte, Allahü teâlâ insanlığın hidâyeti için, her asra uygun reçeteyi ulül'azm Peygamberler-

le göndermiştir. Nihâyet, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmı resûl olarak insanlığa gönderince, Ona her zemânın ihtiyâcına ve îcâbına göre ahkâm indirmiştir.

Sonra, İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni "radiyallahü anh" hazretlerinden bahsederek buyurdular ki: Hazret-i Müceddidi anlatmaya nasıl güç yeter. Onun mübârek vücûdu bin senenin evliyâsına bedeldir.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Hâce-i Hâcegân pîri pîrân Fânî fillah Hâce Bâkî Billâh "radiyallahü anh", Şeyh Ahmed öyle bir güneşdir ki, bizim gibi binlerce yıldız, onun gölgesi ya'nî ışığı altında, kaybolmuştur, buyurdu. Onun ma'rifetleri, Enbiyâyı kirâmın "alâ nebiyyinâ ve aleyhimüsselâtü vesselâm" anlayabileceği bilgilerdir. Yine buyurdular ki: Şeyh Abdülhâk-ı Dehlevî "rahmetullahi aleyh" kendi risâlesinde şöyle yazmıştır: "Hazret-i Müceddid hakkında düşünüyordum. Ansızın kalbime Mûsâ aleyhisselâm hakkındaki şübheyi gidermek için inen âyet-i kerîme geldi." Sonra buyurdular ki: Bu sözden anlaşılıyor ki, imâm-ı Rabbânî hazretlerini sevip, kabûl edenler, Mûsâ aleyhisselâmın meşrebindedirler. İn-kâr edenler de, Firavnun meşrebindedirler. Bundan Allahü teâlâyâ sığınırız.

Şeyh Abdülhâk-ı Dehlevî "rahmetullahi aleyh", Muhammed Bâkî Billâh hazretlerinin halîfesi Hâce Hüsameddin Ahmede gönderdikleri mektûbda, imâm-ı Rabbânî hazretlerine i'tirâzdan vazgeçtiğini şöyle yazdı: "Allahü teâlâ meyân şeyh Ahmede selâmetler ihsân etsin. Bu fakîrin kalbi şimdi ona karşı değişti, çok hâlis oldu. Onun hakkında gönlümde beşeriyet perdeleri kalmadı. Böyle büyüklerle kötü olmamak içime doğdu. Bu beşeriyet perdeleri sözünden anlaşılıyor ki, onun i'tirâzları, beşeriyet ve nefsanîyet sebebi ile idi, hakîkî değildi. Bu söz Abdülhâk-ı Dehlevînin i'tirâzlarının hepsinin cevâbıdır. O esnâda hazreteynin, ya'nî rahmetler hazînesi hâce Muhammed Saîd ve Urvet-ül vüskâ Hâce Muhammed Ma'sûm "radiyallahü anhümâ" hazretlerinin fazîletlerinden bahsederek buyurdular ki: Hazret-i Hâce Bâkî Billah "nevverallahü merkadehu", "Şeyh Ahmedin çocukları birer pırlantadır," buyurmuşlardır. Sözlerine devâmla, bu iki yüksek oğulları Müceddid-i elf-i sâni "kaddesenallahü teâlâ bi sırrihissâmî" hazretlerinin makâmlarının nihâyetine vâsıl olmuşlardır, buyurdu. Sonra, hazret-i Kâdî Senâullahi Pânî Pûtînin "rahmetullahi aleyh": "Hazret-i Hâce Muhammed Ma'sûm "radiyallahü anh" müceddidlikde babasına ortakdır," diye yazdığı arz edildi. Bunun üzerinde hazret-i İşân şöyle buyurdular: Müceddidlikde ortaklık kesin olarak söylenemez. Ancak şunu da söyleyelim ki, hazret-i Müceddid-i elf-i sâni "radiyallahü anh" [çok kıymetli oğlu] Muhammed Ma'sûm "radiyallahü anh" hakkında buyurmuşlardır ki, "seninle bizim durumumuz, (**şerh-i Vikâye**) sâhibi ile dedesi arasındaki hâle benzer. Şöyle ki, onun dedesi (**Vikâye**)yi yazdıkça, o da yazılanları öğrenip ezberledi. Bunun gibi, bana ne keşf olunduysa, sen de bu ma'rifetleri elde etdin."

Beyt:

***Bu levhâda bir nokta bırakmadın,
Benim bıraktığımı, sen kaldırdın.***

Bundan sonra meclis-i şerîflerinde Gulam Ma'sûmun "rahmetullahi aleyh" halîfelerinden olan, Mîr Gıyâseddin hazretlerinden bahs edildi. Hazret-i İŖân hazretleri fasîh bir lîsanla, Mîr Gıyâseddin hazretlerinin Ŗu Ŗi'ri ni okudular ve onun için: "Ŗevk ve zevk sâhibi idi" buyurdular.

Beyt:

***Yay gibi kaŖını göster ve kirpik oklarını saç,
ErmemiŖ zâhidin ciğerine derin oluklar aç.***

14 Rebî-ul âhir, PerŖembe günü:

Nûrlu huzûrlarına gelip, eŖiklerini pmekle Ŗereflendim. Hazret-i İŖânın halîfelerinden Gl Muhammed Gaznevî, teveccüh usln sordular. Buyurdular ki, NakŖibendî, Müceddidî, Mazherî büyüklerinden "rıdvânul-lahe aleyhim ecma'in" bize ulaŖan, yapmakda olduğumuz teveccüh usl Ŗyledir: nce Hazret-i İmâm-ı Enbiyâ ve Seyyid-i asfiyâ Ahmed-i mctebâ Muhammed Mustafâ "aleyhi ve alâ âlihî minessalevat efdalü-hâ ve minetteslîmâti ekmelühâ" ve hazerât-ı pîrân-ı kibâr ve mrŖidân-ı kâŖifi esrâr, hussen Hâce-i Hâcegân pîr-i pirân hazret-i hâce Behâeddîn NakŖibend ve Hâce Ubeydullahı Ahrâr ve hazret-i imâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni Ŗeyh Ahmed-i Fârûkî Serhendînin ve hazret-i Mirza Sâhib Mazher-i esrâr ve Masdar-ı envâr kutbu zemân hazret-i Cân-ı Cânânın "radiyallahü teâlâ anh ve anhüm ecma'in" ervâhı tayyibelerine fâtihâ okuyup, Allahü teâlâyâ dâ ve tazarru ederek ve pîrandan istimdad dileyerek, tâlibin kalbi tarafına dönerim. Bu Ŗekilde kalbimi tâlibin kalbinin karŖısına getirerek himmet ederim. Büyük Evliyâdan kalbime gelmiŖ olan zikr nûrunu tâlibin kalbine akıtırım. Tâlibin kalbi zikr edinceye kadar buna devâm ederim. Sonra rh, sır, hafî, ahfâ latîfelerine ayni sl ile zikri yerleŖdiririm. Her latîfeye üçer kerre teveccüh ederim. Ardından tâlibin kalbindeki dŖncelere teveccüh ederek hayâl himmetiyle onları gideririm. Tekrâr teveccüh ederek cem'iyet huzrunu, (kalbin dünyâdan soğuyarak Allahü teâlânın muhabbeti ile dolmasını) kalbine yerleŖdiririm. Kalbimin himmetiyle tâlibin kalbini yukarıya doğru çekerim. Yine ayni Ŗekilde nefis ve anâsır-ı erbeâ latîfelerine teveccüh ederim. Sonra kalbde bütün kemâl sıfatları câmi' noksânlık ve zevâlden münezzeh olan Allah mübârek isminin msem mâsı olan ehadiyyet murakabesi yapılır. Yine **(Nerede olursanız, O sizinle berâberdir)** [Hadîd sresi: 4] meâlindeki âyeti kerîmesinin ma'nâsını dŖnerek ma'iyet murâkabesi yapılır. Ya'nî her an kalbde Allahın berâberliği dŖnlr. Hattâ her latîfede ve her sinir ve damarda, hattâ âlemin hepsinde Kur'ân-ı kerîmde buyrulduğu üzere Allahü teâlânın bîçn ve bînmn [anlaŖılmaz ve görünmez] olan ma'iyeti (berâberliği) tasavvur edilir. Böylece, fi'llerin tecellîsi, vahdet-

i vücûd, zevk, şevk, istigrâk, kendinden geçme, âh, nâra, vecd ve tevâcüd hâsıl olur. Sonra nefis latîfesinde **(Biz ona şâh damârından dahâ yakınız)** [Kâf sûresi: 16] meâlindeki âyet-i kerîmenin ma'nâsı düşünülerek akrabiyyet murakabesi yapılır. Bu murakabanın feyzi, nefis latîfesine âlem-i emr latîfeleriyle berâber gelir.

Bu fakîr –Şâh Raûf Ahmed–, yüksek huzûrlarına hastalığı gidermek için nasıl teveccüh buyurdıklarını arz etdim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Evvelki büyüklerde, hastalığı izâle için teveccüh iki şekilde olurdu. Birincisi, hastanın karşısında sıhate kavuşmasını tasavvur edip, Allahü teâlâya müteveccih olarak oturulur. İkincisi, himmet ve hayâl yoluyla hastadan hastalığı kaldırarak kendi üzerine alır. Nitekim, Mevlânâ Câmî “rahmetullahi aleyh” hazretleri hasta ziyâreti için gitmişti. Hastanın yüzünde çok çibanlar vardı. Mevlânâ Câmî’ hazretleri hastaya o kadar teveccüh etdi ki, hastanın yüzündeki o şişlikler kendi mübârek yüzünde zuhûr etdi.

Hazret-i Kayyûmu zemân Mirza Cân-ı Cânân –kalbim ve rûhum ona fedâ olsun– “kaddesenallahü teâlâ bisırrihissâmî” hazretleri hastalığı gidermek için teveccüh esnâsında, hastanın karşısına oturup, kendisi ile hasta arasına beyâz bir bezle bir bardak su veyâ başka birşey koyarlar. Himmetle hastadan hastalığı çekip, aradaki o şeyin üzerine bırakırlardı. Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Biz hastanın bedeninden hastalığı çıkarıp, arka tarafına atarız.

Yine Mevlevî Şir Muhammed Sâhib yüksek huzûrlarında, keşfin hâsıl olması için nasıl teveccüh buyurdıklarını arz etdi. Hazret-i İşân buyurdu ki: Tâlibe doğru dönülür, kalbde olan nûr, tâlibin gözünün bebeğine atılır. Bu yolda nisbete olan cehâleti kaldırmak için teveccüh edilir. Ya'nî tâlibin kalbindeki cehâlet kaldırılıp, nisbetin idrâki yerleşdirilir.

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Bizim yolumuzda, makâmları sıçrayarak geçirme ve çabuk yükseltme vardır. Bir kimseyi, kısa zemânda yüksek makâmlara çıkarmak isterlerse, ona o yüksek makâmın nûrlarını ve sırlarını verirler. Şöyle ki, mürşidler, kendini o makâma getirip, o makâmın nûrlarını tâlibin kalbine akıtırlar. O sırada Mevlevî Şâh Muhammed Azîm Sâhib orada bulunuyorlardı. Arz etdiler ki, o makâmın nûrlarını getirip tâlibe mi verirler. Yoksa tâlibi himmetle o makâma mı getirirler. Hazret-i İşân buyurdular ki, siz öyle yapınız. Ve yine buyurdular ki, hazret-i Mirzâ Sâhib-i kible “kaddesallahu sirruhû” makâmları bizim beyân ettiğimiz gibi açıklamadılar. Bana, Senin sînenden bir yol çıkmıştır, diye ilhâm olundu.

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Kalabalık bir cemâ'ate şöyle teveccüh ederiz: Cemâ'atin hepsinin kalblerini hayâlde toplayıp, Allahü teâlâ hazretlerine, İlâhî! Herbirine kendi derecesine göre feyz ver, diye yalvarırız. Böylece himmetimizi herbirinin kalbine yöneltiriz. Allahü teâlânın fadlıy-

la herbirine urûc, yükselme vâki' olur.

Bu sırada huzûrlarında zevk ve şevkden söz açıldı. Buyurdular ki, zevk, şevk, keşf ve kerâmet isteyen de Allahü teâlâyı istemiş olmaz. Tâlib, sırf Allahü teâlânın zâtını taleb etmelidir. Yolda karşılaştığı herşeyi nefy etmeli, Allahü teâlânın zât-ı pâkinden başka hiçbir maksûd yoktur demelidir. Nakl etdiler ki: Bizim mürşidimiz ve pîrimize –rûhum ve kalbim ona fedâ olsun– ilk zemânlarımda, filan şahs zevk, şevk, keşf ve kerâmete tâlibdir denildi. “Bu aslsız şeylere, tâlib olana söyleyiniz, benim dergâhımdan gitsin. Benim yanıma gelmesin,” buyurdular. Bu haber bize ulaşınca, nûr saçan huzûrlarına çıktım. Efendim böyle buyurdunuz mu, buyurmadınız mı, diye arz etdim. “Evet söyledim” buyurdular. Zât-ı âliniz neden râzıdır diye arz etdim. “Burada tuzsuz taş yalamak vardır. Bunu isteyen buraya gelsin. Yoksa gelmesin” buyurdu. Ben bunu istiyorum diye arz etdim. O zemân mes’ele kalmadı, gel buyurdular.

Beyt:

***Sâdece istikâmet için geldik,
Keşf için, kerâmet için gelmedik.***

Hazret-i İşân, hazret-i Kayyûm-i zemân, Kutb-i cihân ârif-i bülend seyr [seyri yüksek] kible-i âlem hâce Muhammed Zübeyr “radıyallahü teâlâ anh” mübârek başını tâlibin kalbi üzerine koyarak teveccüh ederlerdi, buyurdular ve onun çok menkibelerini anlatdılar. Hâce Muhammed Zübeyrin “radıyallahü anh” büyük halifelerinden hâce Ziyâullahdan bahsederken, müceddidî nisbetini mücessem olarak görmek isteyen, hâce Ziyâullahı “rahmetullahi aleyh” baksın, buyurdular. Yine buyurdular ki, hazret-i Hâce Ziyâullah gecenin sonunda ağlayıp inlerler ve herkesi zorla ve ikâz ederek uyandırır ve buyururdu ki, vah! vah! size yazıklar olsun. Hem Allahü teâlâyı sevdiğinizi söylersiniz, hem de bu sâatde uyursunuz. Hâlbuki sizin mahbûbunuz ve yâriniz uyanıktır [uyumakdan münezzehdir] ve size teveccüh etmektedir. Ondan gâfilsiniz. Bu durumda seviyorum demenize inanılmaz. Yoksa âşıkların hâli şöyledir:

Şi'r:

***Mecnûn Leylânın zülfü hayâliyle çölde,
Onu bulmak için dolaşdı durdu.
Dolaşdı durdu, hep Leylâ dedi,
Hep Leylâ dedi dili döndükçe***

Dahâ sonra meclis-i şerîflerinde bulunanlardan bir kimse dedi ki: Sübhânallah, bu şerefli yolun büyükleri ne kadar büyükdürler ki, himmet ve teveccüh ile, vehm ve hayâle gelmeyen makâmlara ulaştırıyorlar. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bütün bu bereketler hazret-i İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâninin “kaddesenallahü teâlâ biesrârihissâmî” sebebiyle olup, her makâmın keyfiyetleri ve sırları mihnetsiz ve meşakkatsiz

gelmektedir. Yoksa başka yollarda ağır mücâhedeler ve riyâzetler çekmekle bu büyük devlete ve ihsâna kavuşmak az ele geçer.

Beyt:

***Şemseddînin bir bakışına Tebrîzde kavuşan kişi,
Çile çıkaranlara güler, ayblar dâim herkesi.
Nakşibendiyye, nasıl kâfile sürücüdür,
Kâfilesini gizlice maksada götürür.***

Yine buyurdular ki: Bütün bunlar, hazret-i hâce Behâeddînin “radiyalahü teâlâ anh” inâyetleridir. Çünkü, secdeye kapanıp, “yâ Rabbî! Bana öyle bir yol ihsân eyle ki, muhakkak sana kavuşdursun” diye yalvardı. Düâları kabûl eden Allahü teâlâ, onun düâsını kabûl eyledi ve kendisine mutlaka kavuşduran bir yol ihsân etdi. Hazret-i hâce Behâeddîn Nakşibend “kaddesenallahü teâlâ biesrârihissâmî” buyurdular ki, bizim yolumuzda mahrûmluk yok olur. Bizim yolumuzda mücâhede yoktur. Biz, murâdlardanız. Bizim yolumuzda nihâyet başlangıca yerleşdirilmiştir.

Beyt:

***Bizim başlangıcımız başkaların sonudur,
Sonumuzu bilen yok ki, desin son budur.***

Hazret-i İşân buyurdular ki: Nihâyetin başlangıca yerleşdirilmesinin ma'nâsı şudur: Bu yüksek yolda, Allahü teâlâyâ yönelmekten ibâret olan huzûr ve âgâhlık hâli başlangıçta hâsıl olur. Cem'iyet, kalbe düşüncelerin hiç gelmemesi veyâ az gelmesi hâli ele geçer. O dereceye ulaşırlar ki, kalbe hiç mâsivâ düşüncesi gelmez. O kimse bin yıl yaşasa mâsivâyı kalbine getiremez. İşte bu başkalarının sonudur. Veyâ bu kıymetli sözün ma'nâsı şöyledir: Bu yolda cezbe sülûkdan öncedir. Diğer yollarda ise cezbe sonradır.

Hazret-i İşân şu şi'ri okudular:

Beyt:

***Beni öldürmekden korkma ki, mahşerde me'mûrlar,
Senin yüzünden yüz günâhsız suçlu tutarlar.***

15 Rebî'ül âhir, Cum'a günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Buyurdular ki: İnsan her vakt Allahü teâlâyâ müteveccih olmalıdır. Her zemân ve her işde nûrları, sırları, feyzleri ve bereketleri fark etmelidir. Meselâ nemâz kılarken nûrların ve bereketlerin nasıl geldiğini, Kur'ân-ı kerîm okurken ne şekilde geldiğini, salevât söylerken hangi feyzin geldiğini, dil ile kelime-i tehlîl söylerken hangi bereketlerin ele geçtiğini, hadîs-i şerîfleri okurken hangi sırların münkeşif olduğunu hayâl etmelidir.

Aynı şekilde harâmlardan ve şübhelilerden gelen zararları düşünmeli-

dir. Meselâ şübheli lokmadan hangi zulmet geldiğini, gıybetden kalbe ne zarar ulaştığını, yalandan nasıl bir zulmet geldiğini düşünmelidir. Bunlar gibi bütün yasakların kendisine olan zararlarını anlayıp, onlardan sakınmalıdır. Kıymetli sözleri temâm oldu.

Mü’ellif der ki: Tâlib her ân kendi kendine, benden hangi şeyler zuhûr etmiştir diye düşünmelidir. Eğer bu şeyler Kitâb ve Sünnete muvâfık ise şükr etmeli, Kitâba ve Sünnete muhâlif ise –Allahü teâlâ bizleri bundan korusun–, tevbe ve istiğfâr etmelidir. Gizli işlenen günâhın tevbesini gizli, âşikâre işlenen günâhın tevbesini de âşikâre yapmalıdır. Tevbe etmekte gecikmemelidir. Çünkü, kirâmen kâtibîn melekleri günâhı yazarken beklerler. Eğer o kimse tevbe ederse, günâh yazmazlar, etmezse yazarlar.

Yine hazret-i Îşân halkadan önce, mübârek Allah lâfzını iki üç kerre sesli olarak söylediler. O sırada bu fakîr üzerinde öyle bir hâl zuhûr etdi ki, beyânı yazıya gelmez. Hazret-i Îşân da o sırada mübârek ellerini yukarı kaldırıp şaşılacak bir hâle girdiler. Mübârek dilinden gayr-i ihtiyârî şu şî’r döküldü.

Beyt:

***Yâ Rabbî! İhsânına kurbân olayım,
Bu ne ihsândır, sana kurbân olayım.***

Sonra bir şahs huzûra gelip, zikr telkîn etmelerini istedi. Hazret-i Îşân buyurdular ki: Dilini damağına yapışdır, mübârek Allah lâfzını, birincisinde Allahü, ikincisinde Allah diyerek hayâl ile, sanki mübârek Allah lâfzı kalbine giriyormuş gibi kalbden söyle. Kalbin yeri sol memenin iki parmak altıdır. Mübârek Allah lâfzını yirmi otuz kerre söyledikten sonra: “Yâ Rabbî! Benim maksûdum Sensin ve Senin rızâdır. Bana muhabbetini ve ma’rifetini ver” de. Bu üsûl üzere devâm edersin.

Sonra başka bir şahs şöyle arz etdi: Zât-ı âlinizi çok sevmekte olan âlim bir zât var. Fekat bu âlim zât diyor ki: Birkaç yerde büyüklerin huzûrunda bulundum. Habs-i nefes ve riyâzetler yaptım. Fekat şimdi tâkâtım kalmadı. Hazret-i Îşân buyurdular ki, benim yolumda mücâhede yoktur. Kalbin Zât-ı ilâhîye devâmlı teveccühünden ibâret olan vukûf-ı kalbî vardır ve kalbi her ân, geçmiş ve gelecek düşüncelerden korumaktan ibâret olan nigâhdahş vardır. Bu iki şeyi yapmak lâzımdır. Kalbi, geçmiş ve gelecek düşüncelerden korumak için, (falanca iş falanca zemân nasıl olmuşdu veyâ falanca yere gideyim. Orada şöyle yaparsam şu menfe’atim olur) diye kalbe bir düşünce gelince, hâdisenin temâmı kalbe gelmeden o ânda hemen kalbden atılmalıdır.

Hülâsâ, Allahü teâlâdan başka düşünce kalbe gelince, derhal def etmeli ve kalbe gelmesine fırsat vermemelidir.

Sonra teveccühden bahsedildi. Hazret-i Îşân buyurdular ki, te’sîri çabuk görülen teveccüh şöyle olur: Kendi sûretini mürşidinin sûreti ola-

rak tesavvur eder. Mâiyyet [berâberlik] murâkabesini düşünüp, tâlibin kalbine himmet teveccühü yapılır. Tâlibde elbette zevk ve şevk hâsıl olur.

Mısrâ:

Bakalım yâr kimi ister ve kime meyleder?

Sôfiyenin evlenmesinden bahs açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Sırların vâkıfı, nûrların kâşifi hâce Ubeydullah-ı Ahrâr “radiyallahü anh” buyurlardı ki: Benden bir günâh zuhûr etmişdir ki, şâyet beşyüz sene yaşasam ve hep bunun için tevbe ve istiğfâr etsem, ona keffâret olmaz. Es-hâbı, bu ne biçim bir günâhdır, diye arz etdiler. Buyurdu ki, evlenmek: [Bu sözler, sekr hâlinde söylenmiş o büyüğe âid sözlerdir. Çünkü evlenmenin ehemmiyeti ile alâkalı haberler de meşhûrdur.] O hâlde düşünmelidir ki, bu kadar büyüklükleriyle berâber yine de böyle bâtinî zarâr mevzû’ bahsdir.

Hâlbuki, onların zâhirî hâlleri gâyet açık, meşhûr ve ma’rûfdur. Nitekim, Mevlânâ Abdurrahmân Câmî “rahmetullahi aleyh” onların büyüklüğü hakkında şöyle der:

Beyt:

***Dervîşlik saltanât kaftânı içinde gelseydi,
Muhakkak, Ubeydullâhî tedbîrle gelirdi.***

Yine bir şahs, hazret-i İşâna, hazret-i Mirzâ Sâhib kible, Mazher-i rahmân Cân-ı Cânân “radiyallahü teâlâ anh” hazretleri, Kâdirî yolundan da feyz almış mıdır, diye arz etdi. Cevâben buyurdular ki: Müceddid-i elfî sâni “kaddesallahü teâlâ bî esrârihissâmî” hazretine gelmiş olan Nakşîbendî, Kâdirî ve Çeşî büyüklerinin feyzleri, Mirzâ Sâhib kible Mazher-i Cân-ı Cânân hazretlerine de hâsıl olmuştur. Mazher-i Cân-ı Cânân hazretleri, Gavs-ul A’zam mahbûb-i sübhânî şeyh Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin rûhâniyyetinden ve Hazret-i kutbul-muhakkîn Hâce Kutbuddîn Bahtiyâr Kâkinin rûhâniyyetinden de fâideler almıştır. Hazret-i Gavs-ul vâsılîn Hâce Behâeddîn-i Nakşîbendînin rûhâniyyetinden aldığı feyzler ise apaçıktır.

Bundan sonra yüksek huzûrlarında teveccühün te’sîrinin keskinliği konuşuldu. Buyurdular ki: Bir gün Meyân Kerâmetullah şiddetli zât-ül cenb hastalığına yakalanmışdı. Elimi onun üzerine koyarak himmet etdim. O anda hastalığından hiçbir eser kalmadı. Bunları anlatırken, huzûrlarında Meyân Kerâmetullah da bulunuyordu, o da tasdîk etdi.

Yine Hazret-i İşân buyurdular ki: Bir gün giden bir gemiye teveccüh etdim, gemi derhâl durdu.

16 Rebî’ül âhir, Cumartesi günü:

Fakîr, Hazret-i İşânın nûrlu huzûrlarında bulunuyordum. Nakşîbendiyeye tarîkatında neler farzdır, diye arz etdim. Buyurdular ki: İki şey farzdır:

Vukûf-ı kalbî ve Nigâhdaşt-ı havâtır. Aynı şekilde zekât mes'elesi de huzûrlarında konuşuldu. Buyurdular ki: Zekât, nisâb mikdârı mal üzerinden bir sene geçdikden sonra verilir. Fekat ben nisâb mikdârı meblâğ elime geçince hemen zekâtını veriyorum. Yine buyurdular ki: Bir şahs Şeyh Şib-lî hazretlerinden zekât mes'elesini sordu. Hazret-i Şeyh buyurdu ki: Yüz rüpye meblâğa bir sene sonra iki rüpye ve sekiz âne, (iki buçuk rüpye) verilir. Lâkin bizim sözümüz budur ki; iki buçuk rüpyeyi zekât olarak veririm ve yüz rüpyeyi de Allah yolunda tasadduk ederim.

Yine şerefli meclislerinde vasl-ı üryânî [tam kavuşma] makâmı konuşuldu. Buyurdular ki: Vasl-ı üryânî kemâlâtda ele geçer. Vasl-ı üryânî teayyün i'tibârlarından arınmış zâtın tecellisinden ibâretidir. Sıfatlardan çok ötedir. O makâmda Allahü teâlânın zâtından başka hiçbir şey söylenemez. O makâmda sâlikin ye'îs, ümmîdsizlik ve mahrûmiyyetden başka nasîbi yokdur. Her ne kadar vüsûl varsa da husûl yokdur. Ne zevk, ne şevk, ne âh, ne nâra, ne vecd ve ne tevâcüd, ne istigrâk ve ne bî hódî (kendinden geçmek) vardır. Bütün bu hâller bu hânedânın, ya'nî bu büyükler yolunda olanların başlangıcı olan kalbin vilâyetinde hâsıl olur. Sâlik burada kendi nisbetini de bilmez.

Sâlike vârid olan kalb hâlleri, sağnak hâlindeki yağmura benzer. Sonra kalb makâmından yukarı çıkıp, nefis latîfesinde seyr edince, çiseleme şeklini alır. Nefs latîfesinden de yukarıya çıktığı kadar nisbet anlaşılamaz olur. İstihlâk ve izmihlâl o nisbetde çoğalır. Sâlikin nisbeti incecik çiğ dânelere şeklinde görülür.

Mısra':

Kimbilir yâr kimi ister, kime gönül verir?

17 Rebi'ül âhir, Pazar günü:

Feyzli meclislerinde bulunup, eşiklerini öpmekle şereflendim. Huzûrlarında evlenmekden bahsedildi. Buyurdular ki: Dervîşin evlenmesi, kadınlarla sohbet etmesi münâsib değildir. Yine buyurdular ki: Hazret-i Ziyâeddîn Ebû Necîb Abdülkahîr-i Sühreverdî "radıyallahü teâlâ anh" (**Âdâb-ül mürîdîn**) kitâbında şöyle yazmaktadır: Zemânımızda evlenmemelidir. O hâlde bu zemânda evlenmeye cesâret eden sûfinin vay hâline! Yine buyurdular ki: Hazret-i Gavsüssekaleyn mahbûb-i sübhanî Seyyid Muhyiddîn Ebû Muhammed Abdülkâdir-i Geylânî el-Hasenî el-Hüseynî "radıyallahü teâlâ anh", evlenince, o zemânın suffileri hayret etdiler. Bunun üzerine o hazret, ben Allahü teâlânın emriyle evlendim, buyurdular.

Sohbete devâm ederek buyurdular ki: Dervîşin bu zemânda dünyâyı terk etmesi, evlenmemesi ve mâsivâdan yüz çevirmesi, ağıyardan uzak olması ve zenginlerle sohbetden uzak durması lâzımdır. Evlenmek bunlara ma'nîdir. Çünkü kadınlarda, sabr, tevekkül, kanâat pek bulunmaz. An-

cak, Allahü teâlânın diledikleri müstesnâ. Çünkü, mâşâallah ba'zı kadınlar tevekkül ve bâtinî nisbet sâhibidirler. Şöyle nakl edilmiştir ki: Hazret-i Gavsüssekeleyn “radiyallahü teâlâ anh” Kâ'beyi mu'azzamayı ziyârete gidiyordu. Azıksız, bineksiz, hizmetçisiz ve arkadaşsızdı. Yolda âniden bir şahsa rastladı ve o şahsa nereye gidiyorsun diye sordu. O şahs Hacca gidiyorum. İstedim ki yalnız başıma, azıksız ve bineksiz gideyim, diye cevâb verdi. Böyle söylemekden maksâdı, Hazret-i Gavsı yol arkadaşı olmakdı. Hazret-i Gavs, ben de bu niyyetle yola çıkdım, dedi ve birlikde yola devâm etdiler. Bir yere vardıklarında âniden bir kadın, havâda uçarak yanlarına geldi: Sizin nûrunuzu Habeş diyârından gördüm. Bu gün bize dâvetlisiniz, dedi. Onlar da kabûl etdiler. Yemek vakti gelince, bir de ne görsünler, gök yüzünden yere bir sofrâ indi. Sofrada altı ekmek, üç kap katık ve üç su kabı vardı. O kadın bunları üç kısma ayırıp, bir hisse kendisi aldı. Diğer iki hisseyi de onlara verdi: Elhamdülillah! Allahü teâlâ misâfirlerimize ihsân etdi, dedi. Sonra havada uçup gitdi. Hazret-i Gavs, yanındaki kişi ile Kâ'beye vardıkdan sonra, hikmet-i ilâhî, o kişi orada vefât etdi. Bu sırada, o Habeşli kadın yine havada uçarak, Kâ'benin yanına inip, hazret-i Gavsın huzûruna geldi. Ey ölüleri dirilten Rabbim, bunu dirilt, diye düâ etdi. Allahü teâlânın izniyle o şahs dirildi ve ayağa kalktı.

Yine Hazret-i İşân buyurdu ki: Hazret-i Gavs-ul A'zâmın “radiyallahü teâlâ anh” vefât târihîyle ilgili üç rivâyet vardır. Bunlar Rebî'ussânî ayının dokuzuncu, onbirinci ve onyedinci günleridir. Müellif Ahmed Râuf, Allahü teâlâ onu afv buyursun, derim ki: Hazret-i Gavsüssekeleynin “radiyallahü teâlâ anh” doğum ve vefât târihini ve yaşını bir şahs bir beytde nazm olarak yazmıştır.

Beyt:

**(Âşık) tevellüdü, (kâmil) yaşı oldu,
Vefât târihini “Tû ma'şûkı ilâhî” bil.
("Sen ma'şûkı ilâhîsin" sözü bil.)**

Bir şahs bî'at için huzûruna geldi. Hazret-i İşân onun iki elini birlikde kendi mübârek eliyle tuttu. Üç def'a; “Estagfirullahe Rabbî min külli zenbin ve etûbü ileyh” okudu. Sonra, “Âmentü billâhi ve Melâiketihî ve Kütübihî ve Rüsûlihî vel-yevmil-âhîri ve bil kaderi, hayrihi ve şerrihi min allahi teâlâ vel-ba'sü ba'del-mevt. Âmentü billâhi kemâ hüve bi esmâihî ve sıfâtihi ve kabiltü cemîa ahkâmihî” diye okudular. Bir def'a kelime-i şehâdet ve üç def'a da kelime-i tayyibeyi, Lâ ilâhe illallahâ kadar okudular. Bundan sonra o şahsa, hangi târikatdan bî'at almak istiyorsun diye sordu. Kâdirî yolundan istediğini söyleyince, Hazret-i İşân, hazret-i Gavsul A'zâmın rûhuna ve bütün Kâdirî silsilesi evliyâsının rûhlarına Fâtihâ okudu ve Nakşibendî büyüklerinin üsûlü üzere kalb zikrini telkîn etdi. O sırada meclislerinde çok feyz ve bereket zâhir oldu.

18 Rebî'ul âhir, Pazartesi günü:

Şerefli meclislerinde idim. O gün Allahın sevgili kulu Nizâmüddîn Evliyânın vefât yıldönümü idi. Hazret-i İştândan izn alıp, hazret-i Nizâmüddînin “radiyallahü anh” nûrlu kabrini ziyârete gitdim. Bütün gün orada kalıp, akşam olunca hazret-i İştânın huzûruna döndüm. Bu ziyâretim sebebiyle o günki feyzli sözlerinden istifâde edemedim. Ancak, akşamleyin yüksek huzûrlarına geldiğimde buyurdular: Bir kimse, Peygamberlerden veyâ Evliyâdan birinin rûhuna Fâtiha okusa ve o Nebînin veyâ Velînin kabrinin bulunduğu yere doğru yönelerek otursa muhakkak onun feyzinden nasîb alır.

19 Rebî'ul âhir, Salı günü:

Feyzli meclislerinde idim. Buyurdular ki: Huzûr iki kısımdır. Birincisi, zikr huzûrudur. Latîfelerin zikr ettiği ilk hâldeki huzûrdur. Bu huzûru korumak lâzımdır. İkincisi, huzûr-i maallahdır [Allahü teâlâ ile olan huzûrdur]. Buna bizim yolumuzda **yâd-ı dâşt**, **teveccüh** ve **âgâhî der huzûr** da denir. Diğer yollarda şuhûd derler. Bu, kalbin Hak tarafına bakmasıdır. Bu hâsil olunca muhâfazası zarûfidir ki, kalbde meleke hâline gelsin ve huzûr dâimî olsun ve gaflet ona yol bulmasın. Zâhirde dünyâ işleriyle meşgûl olsa bile, bâtını Allahü teâlâ ile berâber olur. Nitekim el kârda, gönül yârda, demişlerdir. İşte bu dâimî huzûr, hazret-i Muhyiddîn ibni Arabîye “radiyallahü teâlâ anh” göre, uykuda dahî Allahü teâlâdan gaflet olmadığı vakt ele geçer. Bize göre bu huzûr, uykudan uyandığında kalbini âgâh, ya'nî Hakla buluyorsa, ele geçmiş demektir. Mevlânâ Câmi hazretlerine göre ise, kalbine yöneldiğinde, kalbini Zât-ı teâlâyı müşâhede eder bulursa, bu dâimî huzûrdur.

Yine hazret-i İştân buyurdu ki: Vilâyet mertebesinde hatarât [düşünceler] zarâr verir. Nübüvvet kemâlâtı mertebesinde iyi düşünceler zararlı değildir. Nitekim, Hazret-i Emîr-ül evliyâ İmâm-ı asfiya Ömer bin Hattâb “radiyallahü teâlâ anh” nemâz kılariken, Allahü teâlânın düşmanlarıyla gazâ için plân yapar, askerlerin saflarını düzeltirdi. Böyle düşüncelerle onların kalbinden huzûr gitmezdi. Nitekim, güneş kalbdeki hayâller sebebiyle gözden kaybolmaz. İşte bu huzûr ve müşâhedenin kemâlidir. Allahü teâlâ müyesser eylesin.

***Aranan hazînedden bir nişân verdim sana,
Belki sen yetişirsin biz varamadık da!***

Sonra huzûrlarında sôfiyenin yemeğinden bahs edildi. Buyurdular ki, yemekde bir nefsin rızâsı, bir de nefsin hakkı vardır. Nefsin rızâsı çok ve iyi yemekler yimekdir. Nefsin hakkı ise farzları ve sünnetleri yerine getirecek kuvveti elde edecek kadar yimekdir. Müellîf der ki, bir büyük şöyle buyurmuşdur. Beyt tercemesi:

***Ağızından taşacak kadar çok yime,
Açlıktan ölecek kadar az yime!***

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Nizâmeddîn Evliyâ “radıyallahü anh” hazretlerinin dergâhında bir sufi bir gün dilencilik yapar, birkaç gün onu yir idi. Ba’zı sufler yevmiye ile çalışıp, kazandıklarını yirlerdi. Meselâ Ahmed Sebtî “rahmetullahi aleyh” Hârun Reşîdin oğlu idi. Cumartesi günü yevmiye ile çalışır, o gün kazandığını altı gün yir, ibâdetle meşgûl olurdu. Hârun Reşîdin evinden hiç yimezdi. Mescidde ibâdet ve tâ’atle meşgûl olurdu. Bir gün Hârun Reşîd yanına gelip; ey oğul, sen beni rezil etdin. İnsanlar pâdişâhın oğlunun bu hâlde olması yazıktır diyorlar, dedi. Babasına şöyle cevâb verdi. Ey babacığım, ben seni rüsvây etmedim. Fekat senin yüzünden ben âr ediyorum. Hârun Reşîd bu nasıl oluyor diye sorunca, havada uçan kuşları gösterip, onları çağır dedi. Hârun Reşîd kuşları çağırınca, kuşlar dahâ yükseğe uçarak kaçdılar. Kendisi işâret edince, kuşlar uçup önüne geldiler. Bunun üzerine babasına, görüyorsun ki, senin sesinden kuşlar kaçıyorlar. Benim işâretimle geliyorlar, dedi. Bundan sonra Ahmed Sebtî hazretleri başka bir şehre gitdi. Giderken annesi koluna kıymetli bir yâkut taşı bağladı. Ayrıca kendisi yanına okumak için bir de Kur’ân-ı kerîm aldı. Gitdiği yerde bir inşâ’atda cumartesi günü işçilik yapıyordu. Altı gün de sahrâda bulunan bir mescidde halvete çekiliyordu. İş yaparken gevşeklik göstermek işçilerin âdetidir. O ise işinde hiç gevşeklik göstermeden çalışıyordu. Bu gayretli çalışmasını bulduğru yerin emîri [vâlîsi] görüp, onu çok beğendi. Bu ne iyi bir insan, işinde hiç kusûr göstermiyor ve beş vakt nemâzını kılıyor, dedi. Fekat, bir cumartesi günü işe gitmedi. Emîr işçilere, filân şahs bu gün niçin gelmedi, nerede kalıyor, diye sordu. Biri o kişi falan mescidde kalıyor, hastadır, dedi. Emîr, yanına gidip, onu ziyâret etdi ve çok saygı gösterdi. Hastalığı gerçekten ağırdı. Emîre, eğer yerine getirirsen sana üç vasiyyetim olacak, dedi. Emîr, her ne vasiyyet ederse mutlaka yerine getireceğini söyledi. Bunun üzerine şöyle dedi: Ben Hârun Reşîdin oğluyum. Ondan hiç birşey almadım. Ancak şu yâkutu zorla koluma bağladılar. Bir de Kur’ân-ı kerîm getirmişdim. şu anda her ikisi de yanımdadır. İlk vasiyyetim şudur: Bu her iki emâneti Hârun Reşîde ulaşdırınız. İkinci vasiyyetim şoyledir: Bütün ömrüm boyunca Allahü teâlânın rızâsına muvâfık bir iş yapamamışım. İsyân ve kusûrdan başka bir işim olmamışdır. Ben öldükden sonra yüzümü siyâha boyayıp, boynuma bir ip takarak, sokak sokak bütün şehirde dolağırsınız ve: Sâhibine itâ’atsizlik yapan kulun hâli böyle olur, desinler. Üçüncü vasiyyetim ise şudur: Kabrime bir nişân koymasınız. Bu vasiyyetleri yapıdıktan sonra bu fânî cihândan göçüp gitdi. Emîr çok üzüldü. Vasiyyetini yerine getirmek için boynuna bir ip bağlayıp dolağdırmak istedi. O sırada kulağına gâibden açık bir ses geldi: Ey edebden mahrûm kimse! Böyle bir edepsizliği bizim mukarreb [çok yakın] kulumuza mı yapıyorsun, gadâbımızdan korkmuyor musun?

Sonra söz fakr ve dervîşlikden açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Geçmiş büyükler mücâhede ederek, riyâzetler çekerek dervîşlik yaparlardı. Günler sonra az bir yiyecek yirler idi. Nefsin hakkı kadar [farzları ve

sünnetleri yapacak kadar] yirler, nefsin arzûsu olanı ise terk ederlerdi. Bende geçmiş mutasavvıfların hâlleri olmadığı için, dervîşlikten bahsetmekden hayâ ederim.

Sonra buyurdular ki: Mısra' tercemesi:

Bütün ayblarını söyledin, hünerini de söyle.

Allahü teâlânın lütfuyla bütün varlığımla ona dönmüşüm ve Ondan gayrısından tam yüz çevirme hâline kavuşmuşum. Her iki cihânda Allahü teâlânın rızâsından başka maksâdım ve arzûm yokdur. Dosta kavuşmağa müştakım. O sevgilimin didârını görmek için kendimden geçmişim. Dün-yâ ve âhirete âid birşey ile işim yokdur.

Şi'r:

***Dilerim ki, dâimâ aşkınla yaşayayım,
Toprak olup, ayağın altında yaşayayım.
Ben hastanın maksadı iki cihânda Sensin,
Senin için öleyim, senin için yaşayayım.***

Hazret-i İşân ba'zen şevk-i ilâhî ile "celle celâlüh" gayri ihtiyârî ve tam bir aşkla şu rubâiyi okurdu:

***Hûriler sevgilimi görmek için saf durdu,
Rıdvânsa hayretinden elin eline vurdu.
O ipek yüze siyâh güzel bir ben vuruldu,
Ebdâller korkusundan mushafa bir el vurdu.***

Yine bendeniz (müellif, Şâh Ahmed Râuf müceddidî) hâllerimi bildiren bir mektûbu kendilerine arz etmişdim. Hazret-i İşân şu birkaç satır cevâbı yazdılar. Bunu da teberrüken yazayım:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Kıymetli mektûbunuz geldi. Yazdıklarınız bizi sevindirdi. Allahü teâlâ sizi kıymetli babalarınızın makâmlarına, ilmeline ve ma'rifetlerine kavuşdursun. Seyr-i kalbîde [ya'nî kalb makâmında ilerlerken] çok telvinât ile karşılaşılır. Bunların hepsi renk ve hâl değişmeleridir. Bâtın hâllerinizin temkîne ulaşması ve Hak sübhânehûnun mübârek zâtıyla berâberlikden ibâret olan huzûr hâlinin parıltısı, şerefli kalbinizde zuhûr etmesi için çalışınız ve Allaha sığınınız. Böylece hâtıra yuvarından geldiği sanılan ve devâm eden ve bütün yönleri kaplayan cihetsiz ve ardında kaybolma bulunmayan huzûr ele geçip nakşîbendî nisbeti hâsil olsun. Keyfiyet ve hâllerden geçip, tam teveccüh olmadan maksada kavuşulmaz. Hattâ, o dahî müstehlek (gayb) olur. Bu istihlâk, ya'nî yok oluş, kalb latîfesindeki ilerlemenin temâm olduğunun alâmetidir. Vesselâm.

20 Rebî'ül âhir, Çarşamba günü:

Nûrlu huzûrlarında bulundum. Buyurdular ki: Tarîka-i aliyye-i Nakşîbendiyye [yüksek Nakşîbendî yolu] dört şeyden ibâretdir. Birincisi, bî hatıra-

gî [kalbe mâsivâ düşüncesinin gelmemesi]. İkincisi, devâmlı huzûr ve âgâhlıktır. Üçüncüsü cezbeler, dördüncüsü vâridâtdır.

Buyurdular ki: **Sefer der vatan**, Tarîka-i aliyye-i Nakşîbendiyyeye [yüksek Nakşîbendî yoluna] âid ıstılâhlardandır. Bize göre vatanda sefer, kötü hasletlerden iyi hasletlere gitmektir. **Sefer der vatan**, sôfiyyeye âid olan makâmât-ı aşereyi [on makâmı] hâsıl eder. Ya'nî sabrsızlıktan sabra, tevekkülsüzlükden tevekküle, kanâatsızlıktan kanâata geçmeğe sebep olur. Diğerlerini de buna kıyâs et.

Buyurdular ki: Makâmât-ı aşereyi [on makâmı] elde etmenin yolu, kelime-i tehlîl çok söylemektir. Lâ ilâhe derken sabrsızlık nefy edilir. Ya'nî benim maksûdum sabrsızlık değildir. Benim maksûdum, yalnız Allahü teâlânın zât-ı pâkidir. Buna bir müddet devâm edilir. İnşâallah, sabr makâmı hâsıl olur. Aynı şekilde tevekkülsüzlük, kanâatsizlik ve diğer nefyler yapılır.

Buyurdular ki: Halvet der encümen [halk içinde Hakla olmak]; huzûr, teveccüh, âgâhlık, yâd-ı daşt ve şuhûddan ibâretidir. Bu beş sözün hepsi aynı ma'nâdadırlar.

Buyurdular ki: Bütün büyüklere göre “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in” vilâyet mertebesinin kemâli, gönüle mâsivâ düşüncesinin gelmemesi, teveccüh ve Hazret-i Hakkı “celle ve a'lâ” şuhûdun kalbde meleke olmasıdır. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâniye “radiyallahü teâlâ anh” göre ise, bundan ötededir. Allahü teâlâ nasîb eylesin.

Buyurdular ki: Göğsümden tepeme kadar olan kısım sâf [temiz] bir levhâ gibidir ki, gayr düşüncesi, mâsivânın hayâli, hâtırına gelmez. Eğer zâhirde dahî bir kimseye baksam, Mevlânâ Celâleddîn Rûmîye olduğu gibi bir hitâb gelir.

Beyt:

***Kâfiye düşünürüm, o sevgili der bana,
Bir şey düşünmiyesin, beni görmekten başka.***

Hazret-i İşân, letâif-i sebâ'yı [yedi latîfeyi] şöyle açıkladılar: Bunların beşi âlem-i emrden, ikisi âlem-i halkdandır. Âlem-i emrden olan beş latîfe; kalb, rûh, sır, hafî ve ahfâdır. Âlem-i halkdan olan iki latîfe ise, nefis ve kalıbdır. Kalb latîfesinin yeri, sol memenin iki parmak altıdır. Rûh latîfesi sağ memenin iki parmak altındadır. Sır latîfesi sol memenin hizâsında, göğsün ortasına yakındır. Hafî latîfesi sağ memenin hizâsında göğsün ortasına iki parmak yakındır. Ahfâ latîfesi göğsün ortasındadır. Nefis latîfesinin yeri alındır. Altısını bildirdik. Yedinci latîfe kalıb [beden] olup, anâsır-ı erbe'âdan [dört unsûrdan, ya'nî ateş, hava, su ve toprakdan] meydana gelmektedir. Bu unsûrları ayrı ayrı sayarsak, latîfeler on olur. Onun için bunlara letâif-i aşere [on latîfe] denilmiştir.

21 Rebi'ül âhir, Perşembe günü:

Nûrlu huzûrlarında idim. Kalbim ve rûhum onlara fedâ olsun. Buyurdular ki: Peygamberimiz “aleyhi efdalüssalevât ve ekmelüttehiyyât”, nübüvvet, risâlet ve vilâyet kemâlâtının hepsini kendilerinde toplamışlardı. Lâkin, her kemâlin zuhûru için belli vakt, belli zemân ve belli şahslar vardır. Bu kemâller bu ümmetin ferdlerinde meydâna çıkar. Meselâ, Server-i âlemin “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti etemmühâ ve minettehiyyâti ekmelühâ” mübârek bedeninden neş'et eden [zuhûra gelen], aç kalmak, cihâd etmek ve ibâdet etmek gibi kemâlât, Sahâbe-i kirâmda “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în” zuhûr etdi. Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâm” mübârek kalbinden neş'et [zuhûr] eden zevk, şevk, istigrâk, bîhodluk, âh, nâra ve esrâr-ı vücûd kemâlleri, hazret-i Cüneyd-i Bağdâdî “rahmetullahi aleyh” zemânından i'tibâren ümmetin Evliyâsında görülmektedir. İnsanların en üstünü olan O serverin “aleyhi salevâtullahil melikilekber” nefis latîfesinden neş'et eden istihlâk ve izmihlâl kemâlleri Nakşîbendiyye silsilesi büyüklerinden hâce Behâeddîn Nakşîbend “radiyallahü teâlâ anh” zemânından i'tibâren ortaya çıkmışdır. Muhammed ismi şerîfinden “aleyhissalevâtullahil melikissamed” zuhûr eden kemâlât ise, bin yıl sonra hazret-i Müceddid-i elf-i sâni ile ortaya çıkdı “kaddesallahü teâlâ bî esrârehüm”.

Kâmillerden zuhûr eden her kemâlât, bütün kemâlâtı kendinde toplayan Peygamberin “aleyhissalâtü vesselam” kemâlâtından bir aks ve bir parıttır.

Bütün güzellerin güzelliği sendedir.

Şi'r:

***Ey, o eşsiz zâtın, vafımızdan pâk,
Senin hakîkatın olunmaz idrâk.
Yıldız kandilinin ışığı senden,
Senden yükselmiştir, şu kasr-ı eflâk.
Âdem parlak oldu seninle aydan,
Nice makâm verdi bir zerre-i hâk.***

O sırada, nefsin itminânı ve rızâ makâmının hâsıl olmasından konuşuldu. Buyurdular ki: Bizim yolumuzda önce kalbin tasfiyesi denen mâsivâyı unutmak, devâmlı huzûr ve âgâhlık vardır. Teveccüh, çok zikir ve murâkabe ile birlikde yapılır. Kalbin tasfiyesi esnâsında dört latîfenin tehzi-bi hâsıl olur. Kalbin tasfiyesinden sonra, nefis latîfesinin tezkiyesi ile meşgûl olunur. Nefis latîfesinin tezkiyesi istihlâk, izmihlâl ve enenin [benin] kırılmasından ibâret olup, sâlike ben demek neredeyse imkânsızdır. Bu mertebede sâlik Rabbinden râzı, Rabbi de ondan râzı olur. Enenin fenâsı hâsıl olur. Nefis-i emmâre mutmâinne olur. Kötü huylar ve hâller yok olur. Ya'nî gurûr, kibr, hased, buğz, kin, ucb ve diğer kötü huylar, iyi huylara çevrilir.

22 Rebî'ül âhir Cum'a günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Bir şahs Nakşibendiyye-i Müceddidiyye yolundaki sülûkden sülûk etdi. Hazret-i İştân bu sülûkü başından sonuna kadar kısaca açıkladılar. Bu fakîr, iksirin gıpta etdiği, kalblerin kimyâsı o sözleri, o güzel üslûbu ile ifâde etdikleri şekilde tam hâtırımında tutamadım. Kısaca ma'nâsını yazayım:

Bil ki, insan on latîfeden mürekkebirdir. Bunlardan beşi âlem-i emrden olup, kalb, rûh, sır, hafî ve ahfâdır. Diğer beş dânesi ise, âlem-i halkdan olup, nefis, havâ, toprak, su ve ateştir. Yerin dibinden Arşa kadar, âlem-i halkdır. Onun üstü âlem-i emrdir. Sâlike önce zikr-i kalbî, nigâhdâşt-ı havâtır ve vukûf-i kalbî telkîn edilir. Kalbe mâsivâ düşüncesinin gelmemesi veyâ az gelmesi hâli ve huzûr ve âgâhlık hâsıl olunca, cezbeler ve vâridât gelir. Mâsivâyı unutmak demek olan kalbin fenâsı hâsıl olur. Fi'illerin tecellîsi zuhûr eder. Sâlik bu hâlde iken işleri kendisine ve hiç kimseye nisbet edemeyip, her işi, hakîkî fâilin [Allahü teâlânın] fi'ili olarak bilir ve görür ve der ki,

Şi'r:

**Nâz kâkûlünü iki parça yaptı, kim yaptı, yâr yaptı,
Gönlü iki âleme âşinâ yaptı, kim yaptı, yâr yaptı.
Kâ'be, kilise ve puthâne yaptı, kim yaptı, yâr yaptı,
Kâfir, rind ve zâhid yaptı, kim yaptı, yâr yaptı.**

Kalb latîfesinin seyrinde, sâlike zevk, şevk, âh, nâra, istiğrak, bîhûdî vecd ve raks, hâsıl olur. Tevhîd-i vücûdî ele geçer. Enelhak ve sübhanî der. Gayri ihtiyârî şöyle söyler.

Beyt:

**Ben enelhak demiyorum, yâr söyle diyor,
Ben söylemeyince, sevgili söyle diyor.**

Nazârdan gayriyet [ikilik] kalkınca, sâlik kendini o zan eder. Lisân-ı hâl ile şöyle der.

Beyt:

**Biz deryâdanız, deryâ bizdendir,
Bu sözü âşinâ olan kimse bilir.**

Sâlik bir varlıktan başkasını bilmez.

Şi'r:

**Güneş binlerce cama parlamaktadır,
Herbirinin renginde bir ışık vermektedir.
Hepsi bir ışık olup, renkleri muhtelifdir,
Ama bu sarı, o kırmızı söylenmektedir.**

Sâlik ba'zen fenâ elbisesine bürünür ve der ki;

Şi'r:

*Efendi, deme, Ben benim, ben ben değilim, değilim ben ben,
Bedenimde cânım Odur, ben ben değilim, değilim ben ben.
Açığı, gizlisi benim, hazînesi, cânı benim,
Cevheri kaynağı benim, ben ben değilim, değilim ben ben.
Güneş benim, ay benim, deryâ benim, elmas benim,
Altın, gümüş cevheri benim, ben ben değilim, değilim ben ben.*

Sâlik ba'zen bekâ hil'ati giyer ve şöyle der.

Şi'r:

*Her nakşimin nakkaşı bellidir,
Ben hep o eski âşığım.
Arada hiç kimse yokdur,
Ben hep o eski âşığım.

Ben hem arzım, hem semâyım,
Ben seninle her yerdeyim.
Ben hem güneşim hem ziyâ,
Ben hep o eski âşığım.*

Bu kalb latîfesinde, önce ehadiyyet murâkabesi emr edilir. Ya'nî gönülde Allah mübârek isminin müsemâmını mülâhaza etmek emr edilir. Ondan sonra mâiyyet murâkabesi yapılır. **(Nerede olursanız O sizinledir)** [Hadîd sûresi: 4] âyet-i kerîmesinin ma'nâsı düşünülür. Tevhîd-i vücûdî bu murâkabe ile hâsıl olur. Sâlik kalb latîfesinin seyrini temâmlayınca, rûh latîfesinin seyrine urûc eder, yükselir. Onda sübûtî sıfatların tecellîsi hâsıl olur. Öyle ki sâlik, kendisinin ve bütün âlemin sıfatlarının Allahü teâlânın sıfatlarında yok olduğunu görür. Sonra sır latîfesinde seyr vâki' olur. Bunda zât-i ilâhiyenin şûunları tecellî eder. Bundan sonra hafî latîfesinde seyr vâki' olur. Bunda selbî sıfatların tecellîsi hâsıl olur. Sonra ahfâ latîfesine seyr vâki' olur. Bunda ise, tecelli-i şân-ı câmi-i ilâhînin tecellîsi hâsıl olur. Sonra nefis latîfesinin tezkiyesi ile meşgûl olunur.

Bütün bu söylenenler, imâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni hazretlerinin telkîn üsûlüdür. Fekat hazreteln [imâm-ı Rabbânî hazretlerinin iki oğlu, Muhammed Sa'îd ve Muhammed Ma'sûm] uzun yolu kısaltmışlar, kalb latîfesinin tasfiyesinden sonra, nefis latîfesinin tezkiyesi ile meşgûl olmayı kendilerine üsûl edinmişlerdir. Kalbin zımnında dört latîfenin tasfiyesi de müyesser olur. Ya'nî buraya kadar iki dâire aşılır. Bu iki dâire, imkân ile vilâyet-i suğrâ dâireleridir. Bu iki dâirenin hülâsası makâmât-ı aşere [on makâm diye bilinen]; tevbe, inâbet, zühd, vera', tevekkül ve diğerlerinin elde edilmesidir. Bundan sonra nefis latîfesinin tehziibi ile meşgûl olunur. Enenin fenâsı [ben kalmaması] ve tevhîd-i şuhûdî hâsıl olur. Akrebiyyet –dahâ yakınlık– murâkabesi bu makâmda yapılır. Ya'nî **(Biz**

ona şâh damârından dahâ yakınız) [Kâf sûresi: 16] meâlindeki âyet-i ke-rîmenin ma'nâsını düşünür. Bu latîfede üçbuçuk dâire geçilmiş olur. Vilâyet-i kübrâ bu dâireler içerisinde bulunur. Bundan sonra toprak unsûru hâriç üç anâsırın seyrine başlanır. Buna vilâyet-i ulyâ denir. Bu vilâyet-i mele-i a'lâdır. Bundan sonra nübüvvet kemâlât-ı dâiresi münkeşif olur. Burada toprak unsûrunda seyr olur. Zâtın tecellisi dâimî olur. Bundan sonra risâlet kemâlâtı dâiresi, sonra ulül'azm kemâlâtı dâiresi, zâhir olur. Sonra hakîkatlere seyr olur. Hakîkat-ı Kâ'be, hakîkat-ı Kur'ân, hakîkat-ı salât, ma'budiyyet-i sırfa, hakîkat-ı İbrâhîmî, hakîkat-ı Mûsevî, hakîkat-ı Muhammedî, hakîkat-ı Ahmedî, hubb-ı sırfa, lâ te'ayyün dâireleri zâhir olur. Buralara ulaşmak acaba kime nasîb olur? Bu makâmlara seyr hangi bahtiyara müyesser olur? İnceliklere vâkıf aklıların akları burada hayret deryâsına dalmış, her nükteyi kapam zekî kimselerin anlayışları burada donup kalmışlardır! Bu Allahü teâlânın fadlıdır, dilediğine verir.

Bundan sonra buyurdular ki, hazret-i Müceddid-i elf-i sâni bin senelik evliyâyâ bedeldir.

23 Rebi'ül âhir, Cumartesi günü:

O insanların gönüllerinin kıblesinin huzûrunda idim. O sırada halâl yemekden bahsedildi. Buyurdular ki: Halâl yemek mü'minler üzerine farz olduğu gibi, âriflere halâli terk etmek de vâcibdir. Bu sırada nefsin hevâsını terk etmekden bahs edildi. Buyurdular ki: Nefsinin hevâsına uyan, nasıl Allaha kul olur. Ey azîz! Kimin veyâ neyin bağı ile bağlanmışsan, Onun kulusun.

Sonra sôfiyenin nefssizliğinden söz açıldı. Buyurdular ki: Ebûl Abbâs ibni Kassâbın dergâhına birisi bî'at için geldi. İstincâ için su testisi istedi. Bir sûfi testi su ile doldurup ona verdi. O şahs testi kırdı. Başka bir testi istedi, verdiler. Onu da kırdı. Başka bir testi istedi ve onu da kırdı. Tekrâr testi istedi, verdiler, yine kırdı. İstedikçe testi verdiler. Nihâyet dergâhın bütün testilerini kırdı. Sonra dedi ki, şeyhinize söyleyin, sakalını bana istincâ etmem için getirsin. Ebûl Abbâs ibni Kassâba haber verdiler. Bunun üzerine sakalını eliyle tutarak geldi ve buyurdu ki: Ne se'âdet ki ibni Kassâbın sakalı bir müslimânın istincâsına, tahâretlenmesine yarıyor. O şahs bu sözleri duyunca Ebûl Abbâs ibni Kassâbın ayaklarına kapanıp ona bî'at etdi ve talebesi oldu ve: "O hazretin nefs sâhibi olmadığını gördüm", dedi.

Hazret-i İşân sözlerine sabrdan bahsederek devâm edip, buyurdu ki: Büyüklerden birinin mübârek bedeni temâmen yaralıydı. Başının saçından tırnağına kadar kurtlanmış, kurtlar etlerini yiyorlardı. Bir gün müridlerinden birine vücûdumda kurtsuz yer kalmış mı diye sordu. Mürid yalnız mübârek dilinize kurt düşmemiş dedi. Hamd olsun ki, şükr etmek için dilim kalmış buyurdu ve ardından dedi ki, bunun gibi iç organlarda da kalb hâriç, kurtsuz bir yer kalmamıştır. Şükr ki, zikr için gönül kalmıştır.

Sonra buyurdu ki: Eyyûb “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm”: **(Yâ Rabbî! Şübhesiz bana gerçekten hastalık isâbet etdi. Sen erhamürrahimînsin)** [Enbiyâ sûresi: 83] söyledi, ama bu fakîr şu âna kadar, bunu söylemedim.

Bundan sonra söz ma’sivâdan [Allahü teâlâdan gayrı her şeyden] yüz çevirmekden açıldı. Buyurdu ki: Hazret-i Şeyh Mimşâd “radiyallahü anh” buyururdu ki: Kırk senedir bakmam için gözümün önünde Cennet kapılarını açıyorlar. Ama ben gözümü başkasından emânet aldım, ondan başkasına bakamam.

24 Rebî’ül âhir, Pazar günü:

Huzûrlarında idim. Buyurdular ki, kudemânın [öncekilerin] yolu riyâzetler ve mücâhedeler idi. Hâcelerin hâcesi, pîrlerin pîri, dertli gönüllerin merhemi hâce Behâeddîn Nakşibend “radiyallahü anh” ise sünnet üzere amel edip: **(Allahü teâlâ size kolaylık ister, zorluk istemez...)** [Bekâra: 185] âyet-i kerîmesi gereğince, yolu kolay yapmışlardır. Çetin riyâzetlerden men’ etmişler, bizim gibi himmeti, gayreti az olanlara büyük ihsân da bulunmuşlardır. Bu yüksek pîrân-ı kibârın teveccühleri sebebiyle, sıkıntı çekmeden feyzlere kavuşulur ve sâlik her makâmdan bir nasîb, pay alır. Sübhânallah! Hâce-i Hâcegânın [şâh-ı Nakşibend hazretlerinin] şânı ne kadar yücedir. Dil onu anlatmağa yetmiyor.

Beyt:

***Medîne ve Mekke de basdıkları sikkeyi,
Bu def’a Buhârada basdılar ve çok iyi.***

25 Rebî’ül âhir, Pazartesi günü:

Nûrlu huzûrlarında bulunuyordum. Buyurdular ki: Allah için fakîrlere bir şey verdiğim zemân, o ânda kalbimde sevâbını üçe taksim ediyorum. Bir hissenin sevâbını Seyyîd-il evvelîn vel âhîrîn “aleyhi efdalussalevâtîl musallîn” rûhuna, bir hisseyi pîrimin ve mürşidimin rûhuna bağışlarım. Kalbim ve rûhum ona fedâ olsun ki, onlar bundan haberdâr olurlar. Îşânın pîrleri de bunları bildikleri şekilde taksim ederler. Bir hisseyi de ana ve babamın rûhuna bağışlarım.

Sonra dervîşlerin makâmlarından söz açıldı. Buyurdular ki: Hazret-i Ebûl Hasen Harkânî, büyük bir zât ile berâber “radiyallahü teâlâ anhümâ” Ebûl Abbâs Kassâbın “aleyhimerrahme” yanına gitdiler. Ona, devâmlı sevinçli hâl mi, yoksa devâmlı gamlı hâl mi dahâ iyidir diye sordular. İbni Kassâb buyurdu ki: Elhamdülillah. Ben her ikisinden dahâ yüksek bir makâma vardım. Orada sevinç ve hüznün yeri yokdur.

Beyt:

***Biz vaslı ve faslı geçip bir makâma ermişiz,
Neş’e, gamın sığmadığı bir mahfile gelmişiz.***

Sonra vilâyetin ma'nâsından söz açıldı. Buyurdular ki: Vilâyet tasarruf ma'nâsıdır. Velâyet ise, Allaha yakınlık ma'nâsıdır. Bizim yolumuzda velâyet diye okumak gerekir. Vilâyet diye söylemek zarûrî değildir.

Yine buyurdular ki, Velî kelimesi "faîl" vezninde olup, sıfat-ı müşebbehedir. İsm-i fâil ve ism-i mef'ûl ma'nâlarına gelir. Ya'nî ism-i fâil ma'nâsıyla Allahü teâlâyı seven, ism-i mef'ûl ma'nâsıyla Allahü teâlâ tarafından sevilen demektir. Her iki ma'nânın hülâsası birdir. Ya'nî Allahü teâlâ velîyi günâhlardan korur veyâ velî Allahü teâlânın yardımıyla günâhlardan sakınır. Hattâ mâsivânın hepsinden yüz çevirir.

Sonra meclis-i şerîflerinde keşf ve kerâmetden bahsedildi. Buyurdular ki: Çok kerâmet göstermek Seyyidüttâife Cüneyd-i Bağdâdî hazretleriyle başlamıştır. Bunun sebebi, az yemek, harâmlardan sakınmak, az konuşmak, avâmdan uzak durmak, az uyumak, devâmlı oruç, çok zikir, devâmlı tefekkür ve diğer mücâhede ve riyâzetlerdir. Lâkin hazret-i İmâm-ı Esfiya seyyid-ül evliyâ hâce Behâeddîn Nakşîbendî "radiyallahü teâlâ anh" şerefli yolunda, tarîkatın temeli iki şey üzerine binâ edilmiştir. Birincisi muhabbetdir. İkincisi, şerî'ate uymak ve eğer mümkün ise azîmetle ameli tercih etmektir. Yoksa ruhsata da izn vermişlerdir. Bu tarîka-i âliyyede kerâmet, himmet edip, talebenin kalbini zikir eder hâle getirmek ve teveccühle talebenin gönlünde cem'iyet hâsıl etmek, ayrıca teveccüh ederek talebelerin gönüllerine huzûr, âgâhlık, cezbeler ve vâridât sunmaktır. Havâs bunları kerâmet saymıştır. Avâma göre kerâmet ölülerini diriltmek ve diğer hârikulâde şeylerdir ki, bunlar Allah yolunda bir fâide te'mîn etmezler. İşte bu, doğru yolun tâ kendisidir. Evliyâ-i kirâmın bu temiz yolu Eshâb-ı kirâmın yolu gibidir ki, onlarda da huzûr ve cem'iyet vardır, keşf ve kerâmet değil.

Beyt tercemesi:

***Biz istikâmet için gelmişiz,
Keşf-ü kerâmet için gelmemişiz.***

26 Rebî'ül âhir, Salı günü:

Bu fakîr feyzli meclislerinde hâzır idim. Buyurdular ki: Tarîka-i aliyye-i Nakşîbendiyyede [Yüksek Nakşîbendî yolunda] iki şey önemlidir: Sünnete ittibâ ve kalbe teveccüh. Tıbkı Sahâbe-i kirâmın yolu gibi. Eshâb-ı kirâm kemâlâtda ümmetin Evliyâsının hepsinden üstündür. Zîrâ Eshâb-ı kirâmın kemâlâtı asıldır. Evliyânın kemâlâtı ise fûru' ve zıldır. O hâlde hangi yolda Eshâb-ı kirâmın hâli ve tarzı bulunursa, o yol diğer tarîkatlardan [yollardan] üstündür.

Sonra huzûrda cem'iyet ve bîhâtırağîden, kalbe düşüncelerin gelmesinden bahsedildi. Buyurdular ki: Gönülden hataralar [düşünceler] zâil olunca, ya'nî yok olunca ve kalbe gelmeyince, kalbin dışında bir yere yerleşirler. Bunları oradan gidermek îcâb eder. Bu düşünceler kalbin

dışından giderilince, bu sefer hiss-i müşterek vâsıtasıyla alında toplanırlar. Hataralar hiss-i müşterekden de kovulunca mütehayyile vâsıtasıyla dimâğa giderler. Allahü teâlânın ihsânı ve pîrânı kibârın teveccühleriyle, hataralar oradan da gidince, artık bir dahâ gelmezler. Lâkin, hatarâları, düşünceleri bu şekilde yok etmek çok zordur. Bu Allahü teâlânın ihsânıdır, dilediğine verir.

Sonra nûr dolu huzûrlarında ilhâmdan söz açıldı. Buyurdular ki: İlhâm için, halâl yemek, doğru konuşmak, devâmlı abdestli olmak, insanlara çok karışmamak ve günâhlardan sakınmak lâzımdır. İlhâm, bir kaç kısımdır: Birincisi, Allahü teâlâ tarafından olur. İkincisi, melek tarafından olur. Üçüncüsü, rûhânî bir nidâ şeklinde olur. Dördüncüsü, nefs-i mutma'inne ve nefs-i fânînin seslenmesi ile olur. Hangi çeşidi olursa olsun, kalbe o kadar dalmalı, kalble o kadar meşgûl olmalıdır ki, gaybî olan ilhâm, şübhesiz olsun ve şeytânın sapdırması olmasın. Bundan Allahü teâlâyâ sığınırız.

27 Rebî'ül âhir, Çarşamba günü:

Bu fakîr, insanların gönüllerinin kıblesi, avâmın ve havâssın kalblerinin Kâ'besinin huzûrunda idim. Buyurdular ki: Fenâ, arzûların yok olmasından ibâretidir. Büyüklerden biri bu ma'nâyı işâret ederek şöyle buyurmuştur.

Beyt:

***Temennîm var ise, temennîndendir,
Arzûm var ise, arzû etmendendir.***

Sonra nûrlu huzûrlarında Allahü teâlâyâ yakın olanlara belâ ve musîbetlerin gelmesinden bahsedildi. Buyurdular ki: Belâyâ mübtelâ kılmak, üzüntü ve derd vermek, nazlı mâşûkun, aşkının doğru ve samîmi olup olmadığı husûsunda zevallı âşığı imtihân etmesidir.

Beyt:

***Bize eziyyet sebebsiz değildir,
O yâr bizi imtihân etmektedir.***

Bu kitâbı yazan (Şâh Ahmed Râuf Müceddidî) der ki: Ah! Yüzlerce âh! Âşık ne kadar ağlarsa, mâşûk o kadar gülmektedir. Derdli âşık, hicrân ateşiyle yandıkça, o sevinmektedir. Zevallı âşığın elemeleri gönlünü çalan mâşûkun râhatlamasına sebep olmaktadır. Mecnûna dönmüş âşığın elem ve belâları, o eşsiz mâşûğa neş'e vermektedir.

Beyt:

***Kurbanımız tepinmekde,
Kâtilimiz sevinmekde.***

O meclisde yine buyurdular ki: Temyîz ehli (hak ile bâtilı ayıran) iki kı-

rık, iki de sağlam şeye sâhibdir. Kırık gönül, kırık ayak, sağlam din, sağlam yakîn. Ya'nî gönül Mevlâyı temenniden başka arzûlardan, ayak da mâsivâ peşine düşmekden kırılmışdır. Sağlam din, şerî'ate ve sünnete tâbi' olmak, sağlam yakîn ise hakikat ve mârifete münâsib olmaktır.

28 Rebî'ül âhir, Perşembe günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Buyurdular ki: Allahü teâlâyâ îmân farzdır. Bu sözün üç ma'nası olduğunu bildirdiler. Birisi, Allahü teâlânın vahdâniyyetine inanmak. İkincisi, meydâna gelen işi Allahü teâlânın kazâsından bilmek. Üçüncü, karşılaşılan her sevinç ve kederi Allahü teâlâdan bilmek, Allahü teâlâdan olduğunu söylemek, Allahü teâlâdan görmek, kederin gelmesinden sevinmek, acılardan dolayı memnûn olmaktır. Mü'ellîf der ki: Çünkü, mahbûbdan olan şey mergûbdur, beğenilir. Dostdan olan şeyin fâidesi dostadır.

Şi'r:

***Ey Nâsîh dost öldürse de bizi, biz Onu dost biliriz,
Katlime fermân verse, biz Onu dost biliriz.
Kahrı rızânın aynı, sevgisiyse murâddır,
Ey azîzler, ne biçim sözü biz dost biliriz.***

Âşık mahbûbun cevri ni ihsân, cefâsını da vefâ olarak görür.

Şi'r:

***Zevallı âşîka cevr, mükâfâta benzer,
Susamış, sel suyuna belki âb-ı hayât der.***

Hayır, hayır, azârlamada ihsândan dahâ çok lezzet, cevrde ikrâmdan dahâ çok sevinç vardır.

Şi'r:

***Bana kötü dedin, temâm, Allah afv eylesin seni,
Şeker yiyen yâkut al dudağa, acı cevâb yaraşır.*** [Dost acı söyler.]

Evet böyle olmayanın aşkla ahbâblığı yokdur. Âşık biçâre âvâre ve gamlı olmalı, çâresizlik üzüntüsü ile lezzetlenmeli ve âvârelik ile râhatlamalıdır. Kirpik oku yarasını râhatlık, kaş kenârındaki gamzeyi sevincin nihâyeti görse değer. Birisi ne hoş demiş:

Şi'r:

***Güzeller âşıkların cân ve gönlünü ister,
Yara açarlar hem de bedel rızâ isterler.
Bunlardan, kem gözlerden, sakın ha, çok uzak dur,
Adamı öldürürler, diyetini isterler.***

Sonra nûrlu huzûrlarında simâ' ve simâ' ehlinde söz açıldı. Buyurdular ki: Tarîkatin pîri, hakîkatin rehberi, denizlerin ve dağların kutbu Abdül-

kuddûs Gengûhî “rahmetullahi aleyh” simâ’ın harâm olduğunu söylemiştir. Simâ’ın harâmılığı simâ’ ile kalbin fîsk tarafına meyl etmesi sebebiyledir. Hâlbuki bende [kul] Hakka meyl oluyor. O hâlde sebep mevcûd olmayınca müsebbib nasıl mevcûd olur? Nitekim şart bulunmayınca meşrû bulunmaz denilmiştir.

Yine buyurdular ki: Simâ’ kalb vilâyetinde elbetde ilerleme yapar. Yüksek vilâyetlerde ise, Kur’ân-ı kerîm okumak, salevât-i şerîfe söylemek, çok nâfile nemâz kılmak, vilâyet derecelerinin farklılıklarına göre ilerleme yapar.

Yine buyurdular ki: Nakşîbendiyye-i Müceddidiyye nisbeti ince bir bulut gibi başımızın üzerinde gölge yapmaktadır. Ba’zan kulağımıza ulaşan simâ’, nağme ve kasîdeler onu yırtar, kalbe yönelir. Zevk, şevk hâsıl edip güçsüz bırakır.

29 Rebî’ül âhir, Cum’a günü:

Bu aşağı kul, dînini seven ve kayıranların gönüllerinin kıblesinin huzûrlarında bulunuyordum. Buyurdular ki: Fakr ve fâka tarîkatin kemâlidir. Dervîşlere Peygamberin “aleyhi salevâtullahil ekber” tavrı, hâli gerekir. Aksi lâıyk değildir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” açılığının ziyâdeliğinden mübârek karınlarına taş bağlarlar, tevekkül ile otururlar, belâ ve musîbetlere karşı sabr ve ihsânlara teşekkür ederlerdi. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” az yidiğine dâir çok hadîs-i şerîf vardır. **(Âl-i Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” vefât edinceye kadar iki gün peş-peşe arpa ekmeği ile doymamıştır.)** Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” doyuncaya kadar yimezdi. Âh! Tirmîzinin **(Şemâil)** kitabında şöyle bildirilmiştir: Fakîrler derler ki: Aç geçen gece, dervîşlerin mi’râc gecesidir. Yine derler ki: Dervîş eğer üç günden sonra yemek isterse o sûfî değildir. Onu dergâhdan çıkarmak gerekir. Nakledilir ki: Büyüklerden birinin gönlüne üç gün üç geceden sonra yemek düşüncesi gelince kendisine şöyle ilhâm olundu. Ey aşağı himmetli! Benimle sohbeti ekmeğe sattın!

Sonra Allahü teâlâ ile olmakdan söz açıldı. Buyurdular ki: Kalbde huzûr öyle olmalıdır ki, Allahdan gayri hiçbir düşünce ona gelmemelidir.

Buyurdular ki: Büyüklerden biri murâkabe hâlindeyken, bir kedi tam bir dikkatle fâreyi yakalamak için pusuya yatmışdı. Her nasılsa o zâtın kalbine başka şeylerin düşüncesi geldi. Bunun üzerine kendisine şöyle bir itâb [azarlama] geldi: Ey dûn [aşağı, alçak] himmetli! Ben fâreden aşağı değilim; sen de kediden aşağı değilsin. O hâlde dikkat et! Kedi bütün varlığı ile avını nasıl bekliyor, ama sen aradığınla, sevdiğinle değil, başkası ile olup, beni hâtırlamayı bile unutmusun.

Buyurdular ki: Huzûr, cem’iyyet ve tevhîd-i vücûdî, kalb latîfesi seyrinde olur. Lâkin Enenin fenâsı [Benin yok edilmesi], izmihlâl ve istihlâk,

nefs latîfesi seyrinde vâki' olur. Kırıklık ve yokluk sâlikin sermâyesi olur. Nitekim Mevlânâ Celâleddîn Rûmî buyurdu ki:

Beyt tercemesi:

***Fenâ mi'râcı nedir? Bu yoklukdur,
Âşıklar için mezheb ve din yoklukdur.***

Bir ara, Eshâb-ı kirâmdan sonra Tâbi'în asrının en fazîletlisinin kim olduğundan bahsedildi. Buyurdu ki: Bu mes'elede ihtilâf vardır. Ba'zıları ibâdet ve neseb sebebiyle Âriflerin imâmı Zeynel Âbidîn "radiyallahü anh" efdâldir demişler. Ba'zıları fakr, zühd, terk, tecrîd ve Hazret-i Hâtemürresûle "aleyhittehiyyât" muhabbetde son derecede olması sebebiyle Üveysî Karnîyi [Veysel Karânîyi] "kuddise sirruh" efdâl tutmuşlardır. Ba'zıları da şerî'ati yaymak ve dindeki müceddidliği sebebiyle Ömer bin Abdül'azîzi "rahmetullahi aleyh" efdâl saymışlardır. Ba'zıları ise şerî'atı kuvvetlendirmesi ve tarîkat yollarını icrâ etmesi sebebiyle Hasen-i Basrînin "radiyallahü teâlâ anh"ın dahâ üstün olduğunu söylemişlerdir.

30 Rebî'ül âhir, Cumartesi günü:

Bu fakîr, insanların gönüllerinin kıblesinin huzûrunda idim. Buyurdular ki: Nûrları tanımak şöyle olur: Sâlik, feyzlerin, nûrların ve sırların, herbirini tek tek özellikleriyle tanır. Ya'nî aralarındaki farkları görür. Kur'ân-ı kerîm okumanın, salevâtın, nâfile nemâz kılmanın ve diğerlerinin nûrlarını birbirinden ayırır. Zulmetleri tanımak ise, meselâ harâm ve şübheli şeyler yimek, gıybet etmek, fuhş ve başka günâhlara âid zulmetleri birbirinden ayırmakla olur.

O meclisde, Mevlevî Abdülkâdir Sâhibin halfesi Meyân Ramezân Şâh da vardı. Rû'yâda, (âdillerin imâmı Ömer bin Hattâbın "radiyallahü anh" vefât etdiğini ve Ümmü Gülsümün "radiyallahü anhâ" çok ağlayıp, gözünden yaşlar döküldüğünü, bu arada benim de ağladığımı gördüm. Büyük bir üzüntü ile uyandım. Ta'bîr edemiyorum) diye arz etdi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Siz emr-i ma'rûfu terk etdiniz veyâ terk edeceksiniz. Bu ta'bîr ile bir de misâl verdiler ve buyurdular ki, Âlemgîr Şâh rû'yâda Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vefât etdiğini görmüştü. Aynı gün Şâh Alîmullah Berîlevi vefât etdi.

Yine aynı meclisde bir şahs Şeyh Ahmedin mektûbunda şöyle yazılıdır, dedi. Hazret-i İşân: Şeyh Ahmed kimdir diye sordu. Şeyh Ahmed Serhendîdir, deyince, hazret-i İşân, pîrime böyle edepsizlikde bulunuyorsun, buyurdu. Ya'nî böyle ifâde kullanan kişiye meclisinde yer vermeyip, dışarı çıkartdılar.

Ondan sonra Hicâz yolculuğundan bahsedildi. Buyurdular ki: Beytulâh-ı şerîfin isminden beni nûrlar kaplıyor. Gönlüm tavâf şevkiyle kendinden geçiyor.

Buyurdular ki: Bir kerresinde Kâ'be-i mu'azzamayı ziyâret maksadıyla oturduğum yerden yarı kalkmışdım ki, bana: "Senin burada kalman dahâ iyidir. İnsanlara fâideli oluyorsun" ilhâmı geldi.

Yine buyurdular ki: Kâ'be-i mu'azzamada iki rek'at nemâz kılmak başka yerde kavme, celse ve tumâninete riâyetle kılınan yüz bin rek'ate denktir. Bu sırada sôfiyyenin ahvâlinden bahsedildi. Şöyle buyurdular: Sûfî dünyâ ve âhîreti arkaya atıp, temâmen Allaha yönelir, Allahü teâlâdan başka maksadı kalmaz.

Beyt:

**Âşıklar milleti ayrı millettir,
Âşıkların dîni, mezhebi Hakdır.**

Sonra Müceddidî nisbetinden söz açıldı. Hazret-i Îşân düâ için ellerini açarak buyurdular ki: İlâhî! Hayâtımda, rûhumu teslîm ederken ve kabrimde, beni bu nisbet-i şerîf ile dolu eyle. Tekrâr dirildiğimde, haşrede ve neşirde bu nisbet-i aliyye üzere bulundur. Ardından tekrâr düâ için ellerini kaldırarak, tazarru ve niyâzla şu rubâiyi okudular ve: Yâ Rahmân! Bizi bu yol üzere kıl diye düâ etdiler.

**İbn-i Yemînin kanla dolu gönlüne bakma,
O bu fânî serâydan nasıl çıkdı ona bak.
Mushaf elde, ayak yolda ve gözleri dostda,
Ecel habercisine güldü çıkdı, ona bak.**

Hicrî 1231 senesi, 1 Cemâzil-evvel, Pazar günü:

Bu fakîr, feyz hazînesi meclislerinde idim. Buyurdular ki: Birgün Hazret-i Mevlevî Şâh Abdül'azîz Sâhib ile birlikde bir meclisde bulunuyorduk. Birden Nakşîbendî nisbetinden söz açıldı. Mevlevî Sâhib buyurdu ki: Bu Nakşîbendî nisbeti tuzsuzdur. Ben dedim ki: Biz tuzsuz nisbet sofrasının misâfirleri değiliz. Bir nisbet istiyorum ki, keyfiyyetleri, cezbeleri, vâridâtı, nûrları ve sırları olsun. Sonra gayr-ı ihtiyârî şu şi'ri söyledim.

Beyt:

**O kadar kötû huylu yaptı ki, aşkın beni,
Artık iki âlem de tesellî etmez beni.**

Yine hazret-i Îşân, hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "kaddesallahü teâlâ bi esrârihissâmî" (**Mektûbât**)ından ders yapıyordu. Bir yerde bir müddet düşündükden sonra, mübârek başını kaldırıp, şöyle buyurdular: Pîrin asâsı pîrin yerindedir. Bundan sonra (**Mektûbât-ı şerîfe**) tarafına işâret edip, bu kitâb da pîrin yerindedir, buyurdular ve şu mısra'yı okudular.

Mısra':

Sözü, insanın bir parçasıdır.

Sonra Evliyânın sabrından bahsedildi. Buyurdular ki: Hazret-i Ferîdüd-

dîn Genc-i Şekerin “rahmetullahi aleyh” oğlu vefât etmişdi. Kendisine haber verildiğinde: “O eniği bir yere atsınlar,” buyurdu.

Bundan sonra Vahdet-i vücûd hâllerine sâhib büyüklerden söz açıldı. Buyurdular ki: Bu makâmın müctehîdi, ehâdiyyet menbâ'ının yâkutu, ferdiyyet bahrının incîsi, maksad cevheri Muhyiddîn-i Arabîdir “kuddîse sirruh”. Nitekim şöyle buyurmuşlardır.

Şi'r:

**Varlıkda ne Âdem vardır ne iblîs,
Ne mülk-i Süleymân ne Belkîs.
Hepsi birer ibâre, sen ise ma'nâ,
Kalblerin mîknâtısı muhtâcım sana.**

Evliyânın ekserîsi “radıyallahü teâlâ anhüm ecmâin” bu irfân denizinin dalgıçlarıdır. Müellif (Allahü teâlâ onu afv eylesin) der ki: Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî “kuddîse sirruh” şöyle buyurmaktadır.

Beyt:

**O her lahzâ kendine yapar secde,
Nitekim kendinedir ayna önünde secde.**

Mevlânâ Mağribî de “radıyallahü teâlâ anh” şöyle buyurmuşdur.

Şi'r:

**Denizden çeşid çeşid dalgalar hâsıl olur,
Bî çûndan çûn gibiler hâsıl olur.
Ba'zan Leylâ sûretine bürünür,
Ba'zan Mecnûn kisvesinde görünür.
O sevgili husûsî odasından çıkınca,
Bu gizli güzel nakışlar görünür.**

Mevlânâ Ahmed Câmî “rahmetullahi aleyh” de şöyle buyurur.

Beyt:

**Biz deryâdanız, deryâ bizdendir,
Bu sözün ma'nâsını, âşınâ olan bilir.**

Mevlânâ Abdürrahmân Câmî “kuddîse sirruh” şöyle buyurmuşdur:

Şi'r:

**Bilir misin ne der cenk, davul ve ud,
Ente Hasbî, Ente Kâfî Yâ Vedûd.
Kudsî aşk cenâbının sûreti yok âlemde,
Ve lâkin O kendini gösterir her sûretde.
Göründü Leylânın güzel şeklinde,
Sabr-ü aram bırakmadı Mecnûn gönlünde.**

***Azra yüzünü örtüp ona göstermeyince,
Gamdan yüz kapı açdı Vâmıkın yüzüne.***

***Hakikatde aşkı kendi kendinedir,
Vâmık ve Mecnûn ismden başka nedir!***

Sonra buyurdular ki:

Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni "kaddesallahü bi esrârihissâmî" eğer bütün bu büyüklere, tam bir himmetle teveccüh etselerdi, içinde buldukları bu makâmdan (vahdet-i vücûd makâmından) muhakkak yükselirlerdi. Lâkin Hazret-i Muhyiddîn İbn-ül Arabî "kuddise sirruh" bu deryâya öyle dalmış ki, onları oradan çıkarıp sâhile ulaştırmak pek zordur. Fekat onların da bu makâmdan yükselmeleri umulur. Hazret-i İşân, Allahü teâlâyı müşâhede hususunda şu şi'ri okudular.

***Ben güneşi severim, ne dersem ondan derim,
Geceyle işim yokdur, ben rü'yâyı neylerim.***

2 Cemâzil-evvel, Pazartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. Buyurdular ki: İmâm Muhammed Gazâlîye "rahmetullahi teâlâ aleyh" göre fenâ, kötü hasletlerin ve huyların kaybolmasıdır. Bekâ ise, kötü huylar yerine, güzel ahlâkın ve hasenâtın yerleşmesidir. Hazret-i mahbûb-ı sübhânî Gavs-ı Samedânî Seyyid Muhyiddîn Ebû Muhammed Abdülkâdir-i Geylânîye "radiyallahü teâlâ anhüm" göre, fenâ, üç kısımdır. Biri, fenâ-i halk, ya'nî halkdan ümîd ve korkunun yok olmasıdır. İkincisi, fenâ-i hevâ, ya'nî gönülde Hak teâlâ ve tekaddesden başka hiçbir arzûnun kalmamasıdır. Bu ma'nâda şöyle bir şi'r okuyarak sözlerine devâm etdiler.

Şi'r:

***Ben o serhoş değilim ki, şerâb istiyeyim,
Dönmesi yeter bana senin göz kadehinin.***

Fenânın üçüncü kısmı; fenâ-i irâde, ya'nî gönülde hiç irâde kalmamasıdır. Bir büyük şöyle buyurmuşdur: İstiyorum ki, istemeyeyim. Pınar [kaynak] her nehrin aslı olduğu gibi, irâde de her hevesin aslıdır. Müceddidî büyüklerinin istilâhlarına uygun olan halkın ve hevânın fenâsı, fi'llerin tecellîsinden ibâret olan kalb latîfesi seyrinde ele geçer. İrâdenin fenâsı ise, nefis latîfesinde zâhir olur.

Yine buyurdular ki: Müceddidiyye büyüklerinin yolunda her latîfenin ayrı ayrı fenâsı vardır. İlk fenâ kalbin fenâsı olup, mâsivâyı unutmaktan ibâretedir. Kalb makâmı hazret-i Âdem'in "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm" ayağı altındadır. Hak sübhânehü ve teâlâ her kimi bu vilâyetle şereflendirirse ve bu yolla kendisine yaklaşırsa, o kimseye Âdemî meşrepli denir. Bundan sonra rûh latîfesinin fenâsı gelir. Bu da hazret-i Nûh ve hazret-i İbrâhîmin "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâm" ayakları al-

tındadır. Her kime bu vilâyet ihsân edilirse, ona İbrâhîm meşrepli denir.

3 Cemâzil-evvel, Salı günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Buyurdular ki: Kalb latîfesi, hazret-i Âdemin ayağı altındadır. Bu vilâyetin seyrinde fi'llerin tecellîsi münkeşîf olur. Rûh latîfesi, hazret-i Nûh ve hazret-i İbrâhîmin ayağı altındadır. Bu vilâyetin seyrinde Allahü teâlânın sübûtî sıfatlarının tecellîsi hâsıl olur. Sır latîfesi, hazret-i Mûsânın ayağı altındadır. Bu vilâyetin seyrinde zât-i ilâhînin şânlarının tecellîleri hâsıl olur. Hafî latîfesi, İsâ aleyhisselâmın ayağı altında olup, seyrinde selbî sıfatların tecellîsi olur. Ahfâ latîfesi, Hâtemürrüsûlün "aleyhi ve aleyhimüssalevatü vetteslimât" mübârek ayağı altındadır. Bunun seyrinde tecelli-i şân-ı câmi-i ilâhî hâsıl olur. Bu da sıfatların aslıdır. Şu'âların güneş ışığının aslı olması ve güneşden dahâ yakın olmasına benzer. Ahfâ latîfesinde tecelli-i zâtî şimşek gibi zuhûr eder.

Buyurdular ki: Rûh latîfesinin seyrinde sıfatları kendinden görmeyip, Hak sübhânehü ve teâlâyâ âid bulur. Sır latîfesinin seyrinde, kendi zâtını Hak teâlânın zâtında yok olmuş görür. Hafî latîfesinde, Cenâb-ı Kibriyâyı bütün mezâhirlere [görünenlere] ayrı bulur. Ahfâ latîfesinin seyrinde ise, Hak sübhânehü ve teâlânın ahlâkıyla ahlâklanmak ele geçer.

Bundan sonra sôfiyenin kazancından bahsedildi. Buyurdular ki: Sôfiyyeden ba'zısı halâl yemek için ticâret ve başka işler yaparlardı. Fekat, sabâh nemâzından öğle nemâzı vaktine kadar bu işlerle meşgûl olurlardı. Diğer vakitlerini, ashâbı arasında halka, murâkabe, zikr ve teveccüh ile geçirirlerdi.

Buyurdular ki: Ehlullah hangi işi yapsalar, ezân sesini duyduklarında, o işlerini bırakıp nemâza hâzırlanırlardı. Büyüklerden biri halâl kazanç için hallaçlık yapardı. Bir gün işinin bitmesi için birkaç ipçik kalmıştı. Bu sırada ezân sesi kulağına geldi. Fekat nemâz hazırlığına başlamayıp ipleri bitinceye kadar bekledi. Ezândan sonra işini bitirip, abdest almak için kovayı kuyuya saldı. Kovayı çektiğinde su yerine gümüşle dolu olduğunu gördü. Gümüşleri yere dökdü. Su çıkarmak için kovayı tekrâr kuyuya saldı. Bu def'a kova altınla dolu idi. Onları da dökdü. Üçüncü def'a kovayı kuyuya saldı. Bu sefer de kova ağzına kadar mücevherât ile doluydu. Onları da etrâfa saçıp: İlahî, beni imtihân mı ediyorsun. Ben bunları ne yapayım. Bana abdest için su lâzım. Biliyorum ki, ben bir günâh işledim; nemâzı geciktirdim. Senin afv ve mağfiretin benim günâhımdan dahâ genişdir. Bana rahmetin ile nazâr buyur. Günâhımı afv eyle. Bana abdest için su ihsân eyle. Ey her şeyi yapan ve yaratan Allahım", dedi.

Buyurdular ki: İmâm-ı Kuşeyrî "rahmetullahi aleyh" bir gün istincâ için taş arıyordu. Bu sırada eline bir yâkut geldi. Onu yere atıp: Ben istincâ için taş arıyorum. Sen bana yâkut veriyorsun. Yâkutun senin olsun, bana lâzım değildir." dedi. Ya'nî, âriflerin nazârında dünyânın hardal dâne-

si kadar bile kıymeti yokdur. Dostu [Allahü teâlâyı] taleb eden dünyâdan râhatsız olur.

Müellîf der ki: Dünyâyâ tutulmuş olan kimse, Allahü teâlâyâ nasıl âşık olabilir. Allahü teâlâyâ tâlib olan her iki cihândan kurtulmuşdur. Sübhâ-nallah, bir şahs ne güzel söylemiş ve ne ma'nâ incileri dizmiş!

Şi'r:

***Kabûl edelim ki, koltuğun billûr ve yeşimdendir,
Gözü kuvvetli olan onu cam ve taş görür.
Kakum, samur ve sincab tüyü süslü minderler,
Hasırda oturanın gözüne yün görünür.***

Bundan sonra feyz kaynağı meclislerinde düânın nûrlarını ve bereketlerini tanımaktan söz açıldı. Buyurdular ki: Düâ sırasında nûrlar ve bereketler gelir. Lâkin bunların düâ nûrları mı yoksa kabûl edildiğine âid nûrlar mı olduğunu anlamak zordur. Çünkü, bu nûrlar yâ düâ, yâhud icâbet nûrlarıdır. Büyüklerden ba'zısı şöyle yazmışdır: Eğer düâ ederken iki elde ağırlık olursa, bu icâbet alâmetidir. Ben düânın kabûl olduğunu şu yolla anlıyorum: Eğer düâ sırasında kalbde genişlik, gönülde ferâhlik ve açılma olursa, gelen nûrlar icâbet içindir, yoksa düâ nûrlarıdır.

Buyurdular ki: Bir gün hazret-i Mirzâ Sâhib Kible-i mazhâr-ı esrâr-ı Rahmân envâr-ı sübhân hazret-i Cân-ı Cânân (Allahü teâlâ kabrini nûrlandırsın), bir iş için düâ buyurdular. Nûrlar geldi; düânın kabûl olduğunu ümmîd ediyorum diye işâret buyurdu. Ben kendi kendime bu iş olmayacak dedim. Gerçekden hükm-i ilâhî ile o iş olmadı.

Buyurdular ki: Bir gün hazret-i Kâdî Senâullah Pânî Pûtînin "rahmetullahi aleyh" bir işi için düâ etdim. Kabûl olmadığını anladım. Tekrâr düâ etdim. Yine kabûl olmadığını anladım. Kabûl olmadı dedim. Tekrâr düâ etdim. Bu def'a kalbime bir genişlik geldi. Düâ kabûl oldu, dedim. Gerçekten Allahü teâlânın ihsânıyla o iş oldu.

Sonra Allahü teâlâdan başkasından birşey istemekden söz açıldı. Buyurdular ki: Allahü teâlâdan başkasından istemek yâ filân, işimi görmek, şerî'atde elbette câiz değildir. Fekat, Allahü teâlânın dostlarından istimdât, yardım istemek, eğer onların Allahü teâlâyâ yakınlıkları sebebiyle ise, câizdir.

Müellîf der ki: Bir işi büyüklerden istemek hatâdır. Allahü teâlânın râzı olmadığı bir şeydir. Fekat, bir müşkilin hâllini büyüklerin hürmeti, hâtırı için Allahü teâlâdan istemek yerindedir ve Allahü teâlânın râzı olduğu bir işdir. Allahü teâlânın Evliyâsından, sevdiklerinden şöyle istimdât etmelidir: Ey hazret! Teveccüh buyurunuz, murâdıma kavuşdurması için Allahü teâlâyâ düâ ediniz, benim için yalvarınız.

Yine buyurdular ki: Bir gün: Ey hazret-i şeyh Abdülkâdir Geylânî! Al-

lah için bir şey ver, demişdim. Gâibden bir ses: Yâ Erhamerrâhimîn! Bana bir şey ver, söyle, diye bir ses kulağıma geldi.

Buyurdular ki: Çarşıda bir iş, meslek tutmanın zararı yoktur. Lâkin insanların ihtiyâçları olan bu işi, onların ihtiyâçlarını gidermek niyetiyle yapılmalıdır. İşde çalışmayı ve sebepleri hakîkî müessir bilmemelidir. Evliyânın ekserîsi “kaddesenallahu teâlâ bî esrârihim”, sebep ve dünyâ işlerini terk edip, Allahü teâlâyâ tevekkül ederlerdi.

Müellîf der ki: Allahü teâlâ onu afv eylesin. Sebebler üç kısımdır: Birinci kısım, kat’î sebeblerdir. Meselâ yemek açlığı gidermek sebebidir. Terki günâhdır. Bir kimse yanında yemek hâzir iken yemek yemez ve ben Allahü teâlâyâ tevekkül etmişim, o benim karnımı doyurur der veyâ yemeği kendi eliyle yemez, Allahü teâlâ yedirirse yerim derse, günâh işler. Başkalarını da buna kıyâs et.

Sebeblerin ikinci kısmı, zannî sebeblerdir. Ticâret yapmak, geçimini te’mîn için bir iş ve meslekle meşgûl olmak, hastalığa karşı ilaç kullanmak ve benzerleri gibi; böyle şeylerde muhayyerdir. İster bu sebepleri terk eder, isterse tevekkül eder. Lâkin tevekkül evlâdır. [Te’sîri kat’î ilâçları kullanmak da birinci kısım sebeblerdendir.]

Üçüncü kısmı, vehmî sebeblerdir: Bunlar fal yapmak, işlerde uğurlu uğursuz vaktler gözetmek gibi şeylerdir. Ba’zı kimselerin yazdığı gibi, herşeyin uğurlu olduğuna ve uğursuzluğuna göre hareket etmek şirk kabîlindedir. Terki vâcibdir. Evliyâullahın terk ettiği sebebler ve alâkalar bu son iki kısımda olanlardır. [Bu üç kısım sebebler için, **(Se’âdet-i Ebediyye)** 692.ci sahîfesine bakınız!]

Buyurdular ki: Bir gün tarîkatin pîri, hakîkatin rehberi, sonu başlangıca yerleşdiren kâmil mürşid, Allahü teâlâda fânî, fâni fillah hâce Muhammed Bâkî billâhın nûr dolu mezârının –Allahü teâlâ mezârını güzel kokulu ve nûrlu eylesin– yanında idim. Kendilerine: Sizin teveccühünüzle hazret-i şeyh Ahmed-i Serhendî İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni meydâna geldiler “kaddesenallahü bi esrârihissâmî”. Ben de huzûrum için inâyetinizi ümmîd ediyorum,” diye arz etdim. Gördüm ki, hazret-i Hâce mübârek mezârından çıktılar. Bana himmet ve teveccüh buyurdular. Öğle vakti çok şiddetli sıcak olduğundan, orada az kalabildim. Yeteri kadar oturamadım. Hâlâ onun hasret ve nedâmetini çekmekteyim. O kısa müddet içerisinde Muhammed Bâkî Billâh hazretlerinin teveccühlerinden o kadar feyz, bereket ve fâidelere kavuşdum ki, ta’rif edemem.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Emîr Hüsrev Dehlevî “rahmetullahi aleyh”, hazret-i Ebû Alî Kalenderin “kuddise sirruh” huzûrunda bulunmakla şerefelenmişti. Hazret-i Ebû Alî Kalender buyurdu ki: Sen o hâ, hâ, hey, hey, yapan Hüsrev misin? Hazret-i Emîr Hüsrev evet diye arz etdi. Hazret-i Ebû Alî Kalender “kuddise sirruh” tekrâr: Sen manzûm şi’rler yazarsın. Benim de bir gazelim var dedi ve kendi gazelini okudu. Hazret-i Emîr, onun oku-

duğu gazeli dinlerken çok ağladı. Bunun üzerine Hazret-i Ebû Alî Kalender: Sen benim sözlerimden bir şey anlıyor musun ki böyle ağlıyorsun, diye sordu. Emîr Hüsrev buyurdu ki: Ben zât-ı âlînin sözlerini anlamadığıma ağlıyorum. Hazret-i Ebû Alî bu sözden çok hoşlandı ve ona: Hüsrev! Hoş yaşayasın, hoş ölesin, kabrden hoş kalkasın, diye düâ buyurdu.

4 Cemâzil-evvel, Çarşamba günü:

Yüksek huzûrlarında bulunuyordum. Hazret-i İşânın eşiğini öpmek şerefine kavuşmak için Semerkandan bir kaç talebe gelmişti. Hazret-i İşân Allahü teâlâyâ tazarru ve niyâzda bulundular. Sonra din ve îmân kıblesi, Rahmânın nûrlarının mazhârı hazret-i Mazher-i Cân-ı Cânânın nûrlu mezârına işâret edip, şöyle buyurdular: “Ey hazret-i Mirzâ Sâhib, benim kiblem! Böyle büyüklerin, bu kadar uzun yolları kat’ edip, benim yanıma gelmelerine lâıyk değilim. Bütün bunlar sizin inâyetinizdendir. Aslında onlar sizin huzûrunuza geliyorlar. Ben Pencâblı zevallı bir kimseyim. Sizin inâyet nazârınızdandır ki, insanlar buranın toprağını gözlerine sürme yapıyorlar. Sizin kimyâ te’sîri gösteren bakışınız benim bakır vücûdu mu altın gibi yapmıştır.

Şi’r:

***Ben evden gelir iken getirmedim hiç bir şey,
Neyim varsa sen verdin, senindir olan her şey.***

Benim yerim ise, üzerinde oturduğum topraktır deyip, şu şi’ri okudular.

***Toprakda oturan bir Süleymânım,
Tâcların utandığı bir sultânım.***

Bunları söyledikten sonra buyurdu ki: Allahü teâlâyâ şükrü yerine getirebilecek ve Cenâb-ı Server-i âleme “aleyhi ve salevâtullahil melikil ekber” ve Cenâb-ı Hazret-i Mazher-i Cân-ı Cânâna “rahmetullahi teâlâ aleyh” teşekkürü izhâr edecek bir dile sâhib değilim.

Beyt:

***Ey ebr-i behâr çemen şükrünü nasıl etsin,
Dikeni de, gülü de hep sen beslemekdesin.***

5 Cemâzil-evvel, Perşembe günü:

Bu fakîr, o kible-i enâmın [insanların gönüllerini çevirdiklerinin] huzûrunda idim. Hazret-i İşân, hâcelerin hâcesi, pirlerin pîri Hâce Muhammed Bâkî Billâhın “radıyallahü teâlâ anh” nûrlu türbesine teşrîf etdiler. Bu hizmetçileri de se’âdetli rikâbında bulunuyordum. Hazret-i İşân yolda çok ma’rifetleri beyân buyurdular. Fekat şimdi onları hâtırlıyamıyorum. Tekrâr kendi yerlerini teşrîf buyurunca, Hakîm Abdülkerîm Cenbehânî, hazret-i İşândan kendi eserleri olan (**Mürâkabât**) risâlesini nakl etmesini arz etdi. Hazret-i İşân da onun bu arzûsunu yerine getirip nakletdiler. O ha-

vâs ve avâmın kiblesi, –kalbim ve rûhum ona feda olsun– bu köleye da-hâ önce bu risâleyi lutf etmişlerdi. O risâle şöyledir:

“Bismillâhirrahmânirrahîm. Hamd ve salâtdan sonra bildiririm ki, bu şe-refli yolun büyükleri, misâl âlemindeki kurb makâmlarını doğru keşf ile ve açıkca görüp, o makâmları dâire ile ifâde etmeyi uygun bulmuşlardır. Çün-ki o makâmlar bîcihet ve bî çûndurlar. Ya’nî cihetsiz ve anlaşılmazdırlar. Dâire de cihetsizdir. Yoksa Allahü teâlâ bahis mevzû’u olunca, dâire ne işe yarar. İlk dâire imkân dâiresidir. Onun aşağı yarısında seyr-i âfâ-kî ele geçer. Seyr-i âfâkî kendi dışında, çeşidli renklerde nûrları gör-mekdir. Yukarı yarıda Seyr ve sülûk-i enfûsî vardır. Bu ise kendi içinde nûr-ları ve tecellîleri müşâhededen ibâretidir. Rû’yâlara, vâkı’alara i’tibâr et-meyip, devâmlı huzûr ve âgâhlığın hâsıl olmasına çalışmalıdır. Burada Al-lah ism-i şerîfini anmak, nefy ve isbâtı [Lâ ilâhe illallah zikri], dil ile keli-me-i tehlîli söylemek de terakkî hâsıl eder. Allah, mubârek isminin mü-semmasî olan zât-ı teâlânın ehâdiyet-i sırfa murâkabesi yapılır.

Kalbe teveccüh ve zikr lâfzını doğru söyliyerek, senin zât-ı pâkinden başka hiç maksûd yokdur ma’nâsını mülâhaza etmek ve gönül başka dü-şüncelerden korumak ma’nâsı taşıyan **Vukûf-i kalbîye** devâm etmelidir. Çünki, kalb çok zikr olmadan açılmaz. Kalbe yönelerek ve Allahü teâlâ-nın yüce zâtına teveccüh ederek ve hâtırına bir şey getirmiyerek ve doğ-ru telaffuzla zikrin ma’nâsını düşünmek, zikr ve bâzgeşt, senin zât-ı pâ-kinden başka hiç maksûdum yokdur ma’nâsını veyâ Ey Allahım! Benim maksûdum sensin ve senin rızândır ma’nâsını düşünmelidir. Bu esnâda kendi yokluğunu ve Allahü teâlânın zâtı pâkini düşünmelidir. Bu mülâha-za ve düşünceler, kırıklık ve tazarru’ hâliyle birlikde ve devâmlı olmalıdır. Teveccühe ve keyfiyete ma’nî olan düşüncelerin kalbe hiç gelmemesi veyâ az gelmesi hâli onbeş dakîka olunca, **(Nerede olursanız olun o si-zinle berâberdir)** [Hadîd sûresi: 4] meâlindeki âyet-i kerîmeyi düşün-e-rek, her ân murâkabe-i maiyyet [Allahü teâlâ ile berâber olmak] yapma-lı ve dil ile kelime-i tehlîli söylemelidir. Bu murâkabe vilâyet-i sugrâda ya-pılır. Vilâyet-i sugrâ ikinci dâiredir. Burada Allahü teâlânın fi’lîlerinin tecel-lîlîlerinin seyri ve ism ve sıfatların zılleri vardır. Tevhîd-i vücûdî, zevk, şevk, âh, nâle, istigrak, kendinde olmama, devâmlı huzûr ve teveccüh hâ-li ve benzerleri burada hâsıl olur. Teveccüh altı ciheti ihâta edip beklenin-ce, vilâyet-i kübrâ dâiresinde seyr başlar. Bu, üçüncü dâire olup, üç dâireyi ve ilk dâirede bir yay içine alır. **(Biz ona şâh damârından dahâ yakınız)** [Kâf sûresi: 16] meâlindeki âyet-i kerîmenin ma’nâsını düşün-e-rek, akrabiyyet murâkabesi yapılır. İlk dâirenin aşağı yarısı olan zikr-i teh-lîl esmâ ve zâid sıfatların tecellîlerine şâmidir. Bunun üst yarısında ise zât-ın şuûn ve i’tibârları vardır. İkinci dâire o tecellîlerin asllarıdır. Üçüncü dâ-ire o aslların da asllarıdır. Yay ise, o aslların da asllarıdır. Bu ikinci, üçün-cü dâirelerde ve yayda **(Allah onları sever, onlar da Allahı sever)** [Mâ-ide sûresi: 54] meâlindeki âyet-i kerîmeyi düşünerek, muhabbet murâka-

besi yapılır.

Enbiyânın “aleyhimüsselâm” vilâyeti olan bu vilâyet-i kübrâda tevhîd-i şühûdî [bir görmek], enenin fenâsı [benin gitmesi], bâtın nisbetinde istihlâk ve izmihlâl, islâm-ı hakîki, göğsün genişlemesi, âlemi Allahü teâlânın varlığının zıllı ve Onun varlığına tâbi’ görmek, kötü sıfatların yok olması, iyi ahlâk ile ahlâklanmak ele geçer. Bütün bu isimlerin ve sıfatların zillerinin tecellîleri ve ism ve sıfatlarla alâkalı tecellîlerle “Zâhir” ism-i şerîfinin seyri temâm olur. Bundan sonra “Bâtın” isminin seyri, buna âid tecellîler ve hâller gelir. Bu dördüncü dâire, makâmlardır. Bu seyre **vilâyet-i ülyâ** denir. Burada uzun kırâ’et ile nâfile nemâz kılmak ve Bâtın isminin müsemmasının murâkabesi terakkî hâsıl eder. Bundan zâtın dâimî tecellîsinde seyr ele geçer. Bu dâimî olan zâtın tecellîsine **Nübüvvet kemâlâtı** denilmiştir. Bu beşinci dâiredir.

Zâtın tecellîsinin dereceleri vardır. İlki nübüvvet kemâlâtıdır. Burada i’tibârları da araya katmadan zâtın murâkabesi yapılır. Burada feyzin geldiği yer, toprak unsûru latîfesidir. Kur’ân-ı kerîm okumak terakkî hâsıl eder. Bâtın hâllerinin belirsizliği, anlatılamayan ve nasıl olduğu bilinemeyen hâller ele geçer. Devâmlı olarak niyyet ve akîdeler kuvvetlenir. İstidlâlî olan şeyler bedîhî olur. Kur’ân-ı kerîmdeki mukataat harflerine âid sırlar, bu derecelere kavuşanlarda hâsıl olur. İkinci derece, risâlet dâiresi kemâlâtıdır. Üçüncü derece, ulül-azm kemâlâtı dâiresidir. Bu her iki dâirede feyzin geldiği yer, sâlikin hey’et-i vahdânîsidir. Bu hey’et tasfiyeden, âlem-i emrin beş latîfesinin fenâsından ve âlem-i halkın beş latîfesinin tehzîbinden sonra başka bir hey’et hâlini alır. Bundan sonra hâsıl olacak olan yedi hakikatde feyzin geldiği yer hey’et-i vahdânîdir. Kur’ân-ı kerîm okumak, bilhâssa nemâzlarda terakkî hâsıl eder. Ba’zı büyükler seyr-i hakâik-ı enbiyâ olan bu üç kemâlâtın husûlünden sonra Hillet dâiresini bildirmişlerdir. Bu da hakikat-ı İbrâhîmîdir “aleyhisselâm”. Burada, hakikat-ı İbrâhîmînin kendisinden neş’et ettiğini düşünerek, hazret-i zâtın murâkabesi yapılır. Salât-ı İbrâhîmi çok okunur.

Muhabbet-i zâtiye dâiresi, Mûsâ aleyhisselâmın hakikatidir. Burada hakikat-i Mûsevînin menşe’i olan hazret-i Zâtın murâkabesi yapılır. Ve “Allahümme sallî alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ İhvânihî minel enbiyâi husûsan alâ kelîmike Mûsâ ve bârik ve sellim” düâsı vird yapılır. Muhabbet-i zâtiyenin, mahbûbiyyet-i zâtiye ile mümtezic olan dâiresi hakikat-i Muhammedîdir “sallallahü aleyhi ve sellem”. Burada hakikat-i Muhammedînin menşe’i olduğunu düşünerek, hazret-i Zâtın murâkabesi yapılır. Sırf zâtî mahbubiyet olan hakikat-i Ahmedîde, hakikat-i Ahmedînin menşe’i olan hazret-i Zâtın sübhânehü murâkabesini yapmak gerekir. Sırf zâtın hubbunda, hubb-i zâtiyyeyi düşünerek, hazret-i Zâtın murâkabesi yapılır. “Allahümme sallî alâ Muhammedin ve alâ âlihî ve eshâbihî efdalü salâtike bi adedi ma’lûmâtike ve bârik ve sellim” salâtını çok söylemek de bu makâmlarda terakkiler hâsıl eder.

Bundan sonra, te'ayyünü ve ayırıcı vasfı olmayan hazret-i Zâtın "süb-hânehü" mertebesidir. Dahâ sonra hazret-i Zâtın kibriyâ ve a'zâmetinin zuhûrundan ibâret olan Kâ'be-i hüsnânın hakikat dâiresi gelir. Burada mahlûklar tarafından secde edilmesi i'tibariyle hazret-i zâtın murâkabe-si yapılır. Kur'ân-ı kerîmin hakikatı dâiresi, hazret-i Zâtın vüs'atının başlangıcından ibâretidir. Burada Kur'ân-ı kerîmin mebde' [başlangıç] olması i'tibariyle hazret-i Zâtın murâkabe-si yapılır. Nemâzin hakikatı dâiresi, hazret-i Zâtın sübhânehü vüs'atının kemâlinden ibâretidir. Burada nemâzin hakikatının menşe'i olması i'tibariyle hazret-i Zâtın murâkabe-si yapılır. Bundan sonra ma'bûdiyyet-i sıfva mertebesi gelir. Orada seyr gözle olup, ayakla ilerleme şeklinde değildir. Ayakla ilerleme Âbdiyyet makâmındadır. **(Mektûbât-ı şerîfe)**de geniş açıklanan Ahmediyye yüksek yolundaki makâmın ve murâkabelerin isimleri bunlardır. Üç vilâyetde keyfiyyetler zuhûr eder. Bu keyfiyyetleri kısaca yazalım:

Bihûdî ve istigrak, tevhîd-i vücûdî, istihlâk, izmihlâl, tevhîd-i şühûdî, fenâ-ı ene, üç kemâlâtda dâimî olan zâtî tecellîlerin latîfelerdeki zuhûrunun keyfiyyetleri yedi hakikatdeki latîfeler, genişlikdeki sâdelik, bâtın nisbetindeki keyfiyetsizlik ve renksizlikdir. İmân bilgileri kuvvetlenir, akîde dosdoğru olur.

Bu yüksek makâmlarda çok murâkabe yapan kimse her makâmın renksizliğini (belirsizlik) ve genişliğini ayırabilir. Allahü âlem. Abdüllah-i Dehlevî hazretlerinin mübârek sözü temâm oldu.

6 Cemâzil-evvel, Cum'a günü:

Feyz dolu huzûrlarında bulunuyordum. Hazret-i İşân benden önce pek kıymetli birkaç şey anlatmışlar. Kıymetli kardeşim Sâhib [Ebû Sa'îd Müceddidî], o mecliste hâzır idiler. Onlardan naklen yazıyorum. Hazret-i İşân buyurdular ki: Büyüklerin huzûruna giden kimse önce iki rek'at nemâz kılmalı, sonra kalbi o büyüğe müteveccih olarak gelip, yüksek huzûra girmelidir ki, o büyüğün feyzinden istifâde etsin. Onun sohbetinde sessizce oturmalıdır. Nitekim;

Mısra':

Susmakda, konuşmakda olmayan ma'nâ vardır,

Yine buyurdular ki: Hadîs-i şerîfde: **(Çarşıların kalabalığından sakınınız)** buyuruldu.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Emîr-ül mü'minîn Ebû Bekr-i siddîk "radıyallahü anh", yüksek sesle [ve acele] konuşmamak için, mübârek ağzında çakıl taşları tutardı. Âlemin gönüllerinin kiblesi hâce Muhammed Zübeyr "kaddesenallahü bi sırrihilakdes" de az konuşmak için ağızlarında şeker gibi bir şey tutarlardı. Çünkü, insana âfetler en çok dilinden gelir. Belâlardan en çok susmakla sakınılır. Bundan sonra Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmînin bir beytini okudular:

Beyt:

***Ey dil! Hem dermânsız yara açarsın,
Hem her an kendini iğri yaparsın.***

Hazret-i İşân feyzli meclislerinde şu şi'ri çok okurlardı.

Beyt:

***Aşkınla eğer deli olmasam ne yapardım,
Mecnûn gibi sahrâya dönmesem, ne yapardım.***

Sonra Mevlevî Nûr Muhammed Sâhibin bî'at etme isteğini arz etdim. Buyurdular ki: Bî'at üç kısımdır: Bir kimse Nakşibendî, Kâdirî veyâ Çeş-tî ve dilediği diğer tarîkatlardaki büyükleri vesîle etmek için bî'at eder. İkinci günâhlardan sakınmak için olur. Bu bî'at günâh işleyince bozulur. Bu-nu tâzelemek câizdir. Hattâ bir günâh meydâna gelince bî'atı yenilemek lâzımdır. Üçüncüsü, bâtın sülûkunu kazanmak için yapılan bî'atdır. Ya'nî tesavvuf yolunda ilerlemek için bî'at etmektir. [(Se'âdet-i Ebediyye) ki-tâbının 766.cı sahîfesine bakınız!]

7 Cemâzil-evvel, Cumartesi günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Hazret-i Şeyh Yahyâ Münîrî "rahmetullahi aleyh" şöyle yazmışlar: Bir kimse hastalıklara ve belâyâ mübtelâ olsa, derdin şiddetinden âh! vâh! diye inlese, Allahü teâlâ meleklerine buyurur ki, onun derdini şiddetlendirin, artırın. Onun ağlaması bana hoş geliyor. Bundan sonra şu şi'ri okudular:

***Kurbanımız tepinmekde,
Kâtilimiz sevinmekde.***

Sonra yüzlerce tazarru' ve niyâzla şu düâyı okudular: "Allahümme innî es'elükel âfiyete, Allahümme innî es'elükel âfiyete, Allahümme innî es'elükel âfiyete fiddîni veddünyâ vel âhireti. Allahümme innî es'elüke devâmel âfiyeti."

Sonra huzûrda fasl [ayrılmak] ve vasl [birleşmek]dan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Büyüklerden ba'zısı faslı vasla takdîm etmişlerdir. Ba'zı ârifler ise vaslı fasla takdîm etmişlerdir. Ya'nî Hakka vuslat olunca, mâsivâdan da ayrılık olur. Yâhud da mâsivâdan ayrılık olunca, Hakka kavuşmak olur. Bu fakîr müellîf derim ki, her iki söz de doğrudur. Gö-nülde aşk-ı ilâhî ateşi yanınca, beden odunu da tutuşur. Aynı şekilde gö-nül aynası mâsivâ düşünceleri kirlerinden pâk ve sâf olursa, sevgilinin yanaklarının nûrları görünür. Şi'r:

***Bir ayna ki, pasdan, kirden uzaktır,
Hem nûra, hem Hak sırrına tuzaktır.
Haydi, o pası aynadan temizle,
Bundan sonra o nûru geçir ele.***

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Benim nezdimde vasl fasldan önce-
dir. Çünkü, muhabbet-i ilâhî gelmedikce, dünyâ muhabbeti gitmez. Ârifler-
den ba'zısı her ikisi birlikde olur, demişlerdir. Ya'nî Hakka kavuşunca halk-
dan ayrılır. Aynı şekilde halka âid bağlardan sıyrılınca, Hakla berâber olur.

Müellife âid bir rubâi:

**İki âlemin ihlâs ipini koparıncı,
Muhabbet-i ilâhî yolunda karar kılar.
Râfet! burada önce ve dahâ sonra yokdur,
Ya'nî ayrılık varsa, elbette kavuşmak var.**

Sonra nûr dolu meclisde Allahü teâlâyı talebde yok olmakdan söz açıl-
dı. Hazret-i İşân şu anlamda iki (urdûca) beyt okudular: "Aşk efsânesi de-
rim, dinleyin arkadaşlar! Yâri kaybetdim, bulmak nerede, ben kayboldum."
Fakîr müellîf derim ki, evet kendini kaybetmek, Onu bulmaktır.

Beyt:

**Ben kendimden geçdim, sevgilim geldi,
Umulmadık ânda bak ne el verdi.**

Benlik perdesi ebedî mâşûkun cemâline perdedir. Her kim ki bu per-
deyi yırtarsa, Onun cemâlini görür.

Beyt:

**Sevgilinin yüzüne çekilen örtü yokdur,
Sen benlik perdesini aradan kaldır Hâfız.**

Hazret-i İşân yine buyurdular ki: Benlik ilâhlıktır, ya'nî benlikde Alla-
hü teâlâyı düşmanlık vardır. Benliğin kökünü kazımadıkça Allahü teâlâ-
ya kavuşamazsın. Benliğinden kurtulmadıkça Allahü teâlâyı kavuşmak-
la mesrûr olamazsın. Bunun içindir ki:

Mısra':

Kendiyle olmak küfr, olmamak ise dindir

demişlerdir. Müellîf fakîrin hâtırına bu mevzû'da şöyle bir hikâye geldi. şim-
di onu manzûm olarak yazayım:

**Mahâret sâhibi bir kimse varmış,
Bütün varlığı ile kimyâyı dalmış.**

**Ona tutulup, her işi bırakmış,
Hayâlinden bir sâat çıkarmamış.**

**Zemânında bir ârif-i ba safâ,
Veliyyi Hudâ nâib-i Mustafâ.**

**Kalb hastalıklarına şifâ idi,
Her derde her kedere devâ idi.**

*Toprağa bir kere nazar etseydi,
Toprak hâlis iksir oluverirdi.*

*İkisi de aynı Şehirde idi,
Bir gün mâhir adam Velîye geldi.*

*Dedi ben tâlibim Hakkın sırrına,
Başdan sona her Şeyi öğret bana.*

*Onun gönlünde hep vardı o iksir,
Onunçn Velîden bulmadı te'sîr.*

*Ayna gibi gönlü olsa idi saf,
Te'sîr de çok olur kalmazdı bir laf.*

*Sevgilinin aksi görünür kalble,
Zâhir olur aksle toz olsa bile.*

*Çok zemân bu Velînin huzûrunda,
Hâzır bulundu o tâlib-i kimyâ.*

*Bir gün bin Şevk ile huzûra geldi,
Arz ve edeble Şöyle arz etdi.*

*Ey bahr-ı zât-ı Hdâya cevher,
Allah hakkı için bana cevâb ver.*

*Temennîler dolu gönlümü Őâd et,
Sen beni kimyâ ilmine irşâd et.*

*Peki dedi ol Velî gel yanıma,
Kimyâ nüshâsını vereyim sana.*

*Şöyledir, Şöyledir, Şöyledir nüshâ,
Böyle yap bu târifeyi müheyyâ.*

*Ancak maymun Şekli düşüncesini,
Kalbine getirme o zemân, emi?*

*Sonra dedi o zât, ey kutb-i zemân,
Senden feyz alırken cümle cihân.*

*Eğer nüshâ olacaksa âŐikâr,
Maymunun zikrinde ne fâide var.*

*Bu sözdeki sırrı anlayamadı,
Çünkü Velî söylemiŐdi kapalı.*

*Bu düşünce kalbden olursa uzak,
Şübhesiz ki olur iksire tuzak.*

*Senin benliğindir maymundan murâd,
Onu yok etmektir kimyâ; onu at.*

*Benliğinden geç ki, Hakka varasın,
Bu geçiŐle her sırra kavuŐasın.*

*Sevgilinin yüzüne perde sensin,
Bırak benliğini Ona erersin.*

*Güzelliğini takın ve öyle bak,
Benlik hicâbını yırt, kenâra bırak.*

*Mâsivâullahdan pâk et kalbini,
Tâ ki, bulasın ârifler sırrını.*

*Ne zemâna kadar bakarsın hatda,
Hattan geç ma'nâyı bul bir noktada.*

*Çünkü hat noktalardan olur hâsıl,
Bunları örtmeye kalkarsın nasıl.*

*Sus artık ey Râfet, bu nükte yeter,
Açma sırrı, bilenler bunu örter.*

Yine hazret-i İîşân buyurdular ki: Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" latife yaparlardı. Fekat o latîfede yalan bulunmazdı. Nitekim hadîs-i şerîfde şöyle gelmiştir. Yaşlı bir kadın Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimizin huzûruna gelerek, yaşlı kadınların Cennete girmeyeceklerini duydum, bu söz doğru mudur diye arz etdi. Resulullah "sallallahü aleyhi ve sellem" o yaşlı kadına latife ederek, **(Cennete genç kadınlar girecek, yaşlılar değil)** buyurdu. Bunun üzerine o yaşlı kadın üzgün bir hâlde evine gitmek için izn isteyince, Resûlullah efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" o kadına tekrâr, Allahü teâlâ yaşlı kadınlara gençlik ihsân etdikden sonra Cennete sokacaktır. Bunun için, Cennetde ihtiyâr bulunmayıp, herkes genç olacaktır, buyurdular.

Hazret-i İîşân yine buyurdular ki: Resûlullah efendimizin bu mîzâhını işitmeden önce, ben de mîzâh yapardım. Bir gün bana mîzâh yapmamam ilhâm olundu.

8 Cemâzil-evvel, Pazar günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İîşân Mîr Kamerüddîn Semerkandîden yana dönüp buyurdular: İnsanın vaktini zâyi' etmemesi îcâb eder. Vaktleri zâyi' etmek derecelerinin noksânlaşmasına sebep olur.

Bundan sonra şöyle buyurdular: Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" teheccüd nemâzını onüç rek'at olarak uzun kırâ'et ile, kavme ve celseleri de uzatarak kılarlardı. Muhtelif rivâyetlere göre teheccüd nemâzını ba'zen dokuz, ba'zen de beş rek'at kıları [Bunun üç rek'ati salât-i vitri idi]. Sabâh nemâzından sonra, güneş şark tarafında, biraz yükselinceye ya'nî ikinci vaktinde garb tarafındaki yüksekliği gibi, yükselinceye kadar oturlardı. Sonra iki rek'at gündüzün şükrü nemâzı ve iki rek'at de isti-hâre nemâzı kılarlar ve şöyle düâ ederlerdi: İlâhî! Benim dînim ve dünyâm hakkında hayırlı olan işi nasîb eyle. Dînim ve dünyâm hakkında hayırlı olmayan işi nasîb eyleme. Hadîs-i şerîfde şöyle buyrulmuştur: **(Kim sabâh**

nemâzını cemâ'at ile kılar ve sonra oturup güneş doğuncaya kadar Allahü teâlâyı zikir eder, sonra iki rek'at nemâz kılar, ona tâm hac ve umre sevâbı vardır.) Resûlullah efendimizin istihâre düâsı şöyledir: **(Allahümme innî estehîrûke bi-ilmike ve estakdirûke bi-kudretike ve es'elûke min fadlik'el-azîm fe inneke takdirü ve lâ akdirü ve ta'lemü velâ a'lemü ve ente allâmül-guyûb. Allahümme in künte ta'lemü enne hâzel emre... hayrunlî fi dînî ve meâşî ve akîbet-i emrî ev âcili emrî ve âcilihî fakdirhulî ve yessirhulî sümme bârikî fîhi ve in künte ta'lemü enne hâz'el emre... şerrun lî fi dînî ve meâşî ve akîbeti emrî ev âcili emrî ve âcilihî fasrifhu annî ve'srifnî anhu vakdirî el hayrâ haysü kâ-ne sümmerdinî bihî.)**

Sonra güneş şark tarafında öğle vaktinden garb tarafındaki kadar yükselince dört rek'at duhâ [kuşluk] nemâzı kılarlardı. Sonra zevâl vaktinde fey-i zevâl nemâzını uzûn kırâ'et ile kılarlardı. İkindiden evvel dört rek'at nemâz ve akşamdan sonra altı rek'at evvâbin nemâzı ve yatsıdan önce de dört rek'at nemâz kılarlardı. Yine buyurdular ki, hazret-i Mefhâr-i Zâhid Şeyh Muhammed Âbid "rahmetullahi teâlâ aleyh" teheccüd nemâzında altmış kerre Yâsîn-i şerîf sûresini okurlardı. Bundan sonra buyurdular ki, bin salavât okumalıdır. Mümkün olduğu kadar kelime-i temcîd [Lâ havle...] ve diğer me'sûr düâları ve istigfâr okumalıdır. Gece ve gündüzün geri kalan zemânlarında kalb ile zikir, dil ile tehlîl okumak ve murâkabeler yapmak îcâb eder. Kur'ân-ı kerîmden de bir cüz' okumalıdır.

9 Cemâzil-evvel, Pazartesi günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân Mevlevî Şîr Muhammede: "Size, cezbeler, hangi latîfe ile hâsıl oluyor ve feyz hangi makâmda geliyor," diye sordu. Mevlevî Sâhib de, zât-ı âlinizin teveccühleriyle her latîfede cezbeler hâsıl oluyor. Feyz, önce nefis latîfesine geliyor. Sonra göğse müteveccih oluyor, muzmahil ve müstehlik yapıyor, dedi.

Bu sözlerden sonra hazret-i İşân buyurdu ki: Hazret-i mahbûb-i sübhânî Müceddid-i elf-i sâni "kaddesenallahü teâlâ bi sırrıhissâmî" buyurdular ki: Nefs mutma'inne olup, râzı ve merdî olunca, mu'amele sadra te'alluk eder [sâlikin işi göğüsle alâkalı olur] ve şerh-i sadr hâsıl olur. İmân ile ilgili husûslarda delîle ihtiyâç kalmaz. Nazarî [düşünmekle anlaşılabilir] şeyler bedihî olup, i'tikâdî şeyler keşf ile bilinir.

Sonra buyurdular ki, sübhânallah! Nakşîbendî tarîkati, güzelliğine şaşılacak bir yoldur, çok kolay ve çok fâidelidir.

Bu sözlerden sonra feyzli huzûrlarında Nakşîbendî büyüklerinin nisbetinden söz açıldı "rıdvânüllâhi aleyhim ecmaîn". Buyurdular ki: Hazret-i Hâce Abdülhâlık Goncdüvânîden "kaddesenallahü teâlâ bi esrârihissâmî" önce nisbet **ihsân** idi. Bu nisbetin parlaması, huzûr ve âgâhlık onlar vâsıtası ile ortaya çıktı. Sonra Hâce Behâüddîn Nakşîbend "radiyallahü anh" yeni bir yol izhâr etdi. Oniki gün düâ edip: İlâhî! Bana mutlaka ka-

vuşduran bir yol ihsân et. Allahü teâlâ onun düâsını kabûl edip, kendisine dahâ kolay ve dahâ kavuşdurucu bir yol ihsân etdi.

Sohbete devâmla buyurdular ki: Bir gün Hâce Kutbüddîn Bahtiyâr Kâkînin nûrlu mezârı başında bulunuyordum. Ondan teveccüh ve yardım istedim. Allah için birşey ver, diye arz etdim. Bunun üzerine, geniş bir havuzun ağzına kadar su ile dolu olduğunu ve kenârından suyun taşmakta olduğunu kalb müşâhedesiyle gördüm. Bu sırada, “senin göğsün müceddidî nûrlarla bu havuz gibi doludur. Başka bir nûra yer yoktur,” ma'nâsı kalbime ilkâ olundu.

Hazret-i İşân yine buyurdu ki: Bir gün hazret-i Nizâmeddîn Evliyânın “kuddise sirruh” kabr-i şerîflerine gitdim: “Bana teveccüh buyurunuz” diye arz etdim. Kemâlât-ı Ahmediyyenin temâmı size hâsıl olmuşdur,” buyurdular. Kendi nisbetinizi de ihsân ediniz diye arz etdim. Teveccüh buyurup, kendi nisbetlerinden de nasîblendirdiler. O nisbetin eserlerini o ânda kendimde buldum. Onun çehresinin benim çehrem sûretinde, benim çehrem de onun çehresi gibi olduğunu gördüm.

Beyt:

***Ben sen oldum, sen ben oldun, ben ten oldum, sen cân oldun,
Artık kimse söyleyemez, ben başkayım, sen başkasın.***

10 Cemâzil-evvel, Salı günü:

Feyzli sohbet meclislerinde hâzır idim. Hazret-i İşânın o sırada şiddetli kalb za'fiyeti sebebiyle oturmaya tâkâtı yokdu. Bir şahs: Efendim zât-ı âliniz çok zaîfsiniz. Sıhhâtinize kavuşmanız için ilâc alsaydınız, dedi. Hazret-i İşân muhabbet-i ilâhînin ateşiyle coşarak, gayri ihtiyârî şu şi'ri okudular.

***Gerçi gönlü gitmiş bir dermânsız ihtiyârın,
Gençleşirim, ne zemân yüzünü hâtırlarım.***

Bu şi'ri okudukdan sonra ayağa kalkdılar. Sohbet halkasında bulunan dostlara teveccüh etdiler. Hazret-i İşân buyurdular ki: Seyr-i ilallah, mâsivâdan bütün alâkaları kesmek ve arzûları terk etmektir. Alâkalar kesilince ve arzûlar kaybolunca seyr-i fillah başlar.

Buyurdular ki: Bir gün mürşidimiz, hidâyet sebebimiz, mazhâr-ı esrâr-ı rahmân Mevlânâ Mirzâ Cân-ı Cânân “aleyhi rahmetürrahmân” za'îflik sebebiyle teveccüh edemediler. Dostlar ise teveccüh için gelerek oturmuşlar ve bekliyorlardı. Gönüller kıblesi Hazret-i Mirzâ Sâhib şu şi'ri okudular.

***Yâr ona son kez bakınca Hızır ölür gıbda etmekden,
Artık bir dahâ bakmaz yoluna devâm eder.***

Bu beyti okudukdan sonra kuvvetle kalkıp, eshâbına teveccüh buyurdular.

Hazret-i İşân Mîr Kameruddîn Semerkandîye, sen müteveccih ol, ben de himmet edeyim. Âlem-i emrin beş latîfesi, nefis latîfesi ve anâsır-ı selâsenin hepsi sende bir olsunlar buyurdu. Bundan sonra Mevlevî Şîr Muhammed ve Mevlevî Muhammed Azîm, Makbûlünnebî Kübrevî Keşmirî ve Meyân Muhammed Câna: “Siz dört arkadaş bize müteveccih olunuz. Ben de size teveccüh edeyim. Sizin beş latîfeniz nefis latîfesi ile birleşsin. Arada bir mesâfe kalmasin,” buyurdular.

Müellîf der ki, latîfelerin bir olması, her latîfenin seyrinin temâm olmasından ibâretdir. Her bir latîfe bir sonrakine bitişikdir. Ya’nî kalb latîfesinin sonu ile rûh latîfesinin başlangıcı birleşmiştir. Diğerlerini de latîfelerin sırasına göre bu ikisine kıyâs ediniz. Bir latîfeyi temâmlayan sâlik, diğer latîfeye ayak basar ve o onda seyre başlar.

Makâmın sülûkü iki kısımdır: Birincisi, her makâmın sülûkünü temâmlamak olup, mürşidinin teveccühüyle bir latîfenin makâmının seyrini başından sonuna kadar kateder ve sonra diğer latîfenin seyriyle meşgûl olur. İkincisi, bir büyük tarafından atlatılma yoluyla makâmın sülûküdür. Bu ilerletme şöyledir: Mürşid, sona çabuk kavuşmasını istediği kimsenin ilk latîfesine teveccüh eder. Dahâ ilk latîfedeki seyri bitirmeden ikinci latîfenin nûrlarını ilkâ eder. Aynı şekilde ikinci latîfeyi geçmeden onun üçüncü latîfesine teveccüh buyurur. Diğer latîfelerde de aynısını yapar. Teveccühleriyle her makâma âid feyzler, nûrlar ve keyfiyetlerden bir mikdâr sâlikin kalbine ilkâ eder. Sonunda atlatılarak makâmın geçeni o sâlik, sanki her makâmı kısaca görmüş gibi olur. Dahâ sonra her makâmın tafsilâtı Allahü teâlânın inâyeti ile sâlike hâsıl olur. Hazret-i İşânın dört eshâbına birlikde latîfeleri bir olması için teveccüh buyurmalarından anlaşıldı ki, onlara önce atlama sûretiyle latîfeleri sülûk ettirmişler. Şimdi ise her latîfenin seyrinin temâmlanması için teveccüh buyurdular.

11 Cemâzil-evvel, Çarşamba günü:

Bu fakîr, genç-ihtiyâr herkesin sohbetine koşduğu o mübârek zâtın hu-zûrlarında idim. Buyurdular ki; Bir gün hazret-i Şâh Abdülazîz ve hazret-i Şâh Refüüddîn ile birlikde bir meclisde idik. Söz ilmin ibâdetden üstün olduğundan açıldı. Şâh Refüüddîn, hadîs-i şerîfde ilmin ibâdetden fazîletli olduğuna bildirilmiştir. Bundan murâd, mes’elelerle alâkalı ilmdir dedi. Ben de, O ilmden murâd, Allahü teâlâyı tanımak ilmidir. Allahü teâlâyı bilmenin iki ma’nâsı vardır. Birincisi, Allahü teâlânın zâtında mustagrak olmak, ikincisi, hâdiseleri, hâkim-i mutlak olan Allahü teâlânın kazâsıyla veyâ herşeye gücü yeten Hakkın yaratmasıyla bilmektir, dedim.

Bundan sonra hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “kaddesenallahü bi sirrihissâmi” evlâdlarının fazîletinden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Hazret-i Mahbûb-ı Sübhânî müceddid-i elf-i sâni “radiyallahü anh”: “Benim nisbetim bütün evlâdlarıma sirâyet etmiştir. Hattâ kıyâmete kadar devam eder. Fekat kiminde hâl-i hayâtında, kiminde de ölürken nasîb olur.

Hiçbiri bu nisbetden mahrûm kalmayacaktır,” buyurmuştur.

Hazret-i İîşân yine buyurdu ki: Gönlüm, mürşidimiz, sığınağımız Mevlânâ Mazher-i Rahmân hazret-i Cân-ı Cânânın “kaddesenallahü teâlâ bî sırrihilakdes” dergâhının geniş olmasını istiyor. Benim, ehlim ve âilem yoktur ki, bu dergâhı onlar için genişletmek istiyeyim. Benim arzûm sırf Allah rızâsı içindir. Çünkü, insanlar Allahü teâlâyı talep için vatanlarından geliyorlar, doğru dürüst kalacak yer bulamıyorlar. Bu sebeple geniş yer istiyorum. Yine buyurdular ki: Benden sonra bu mekânda Meyân Ebû Sâid oturup, halka ve murâkabe, hadîs dersi ve tefsîr dersi ile meşgûl olurlar. Bunu da söyledikten sonra, Allahım, benden sonra durum ne olur, benim üsûlüm üzere mi kalır, yoksa başka bir hâl mi alır” dedi. Sözlerine devâmla şöyle buyurdular: Ba’zı kimseler Meyân Ebû Sâide bu kadar inâyet niçindir diyorlar. Hâlbuki onlar anlamıyorlar ki o, beşyüz müridini bırakıp benim yanıma geldi. Üstelik dahâ önce diğer şeyhlerden hilâfet hırkası almışdı. Mürşidi hayâtta iken onun verdiği hilâfeti ve icâzeti bırakarak bana bî’at etdi. Mürşidliği bırakıp, müridliğe tâlib oldu. Hâl böyle iken, o nasıl inâyet ve himmete kavuşmasın.

O gün meclisde Nakşîbendî büyüklerinin “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” isimlerinden de bahs edildi. Hazret-i İîşân buyurdu ki, hatimleri, Hatm-i hâcegân diye meşhûr olan Nakşîbendî büyükleri yedi zâtdır: Birincisi, hâce Abdülhâlık Goncdüvânî, ikincisi, hâce Ârif-i Rîvegerî, üçüncüsü, hâce Mahmûd-i İncirfagnevî, dördüncüsü, hâce Alî Râmîtenî, beşincisi, hâce Bâbâ Semmâsî, altıncısı, hâce Emîr Gilâl, yedincisi, Behâüddîn Nakşîbendîdir “kaddesenallahü teâlâ bi esrârihim”.

12 Cemâzil-evvel, Perşembe günü:

Yüksek huzûrlarında hâzır idim. Mîr Kamerüddîn Semerkandî hazret-i İîşâna, hazret-i Hasen ve hazret-i Hüseyin, Eshâb-ı kirâmdan mı, yoksa tâbi’inden midirler diye arz etdi. Buyurdu ki, Eshâbın küçüklerinden idiler. Hazret-i Hasen “radiyallahü teâlâ anh” şu hadîs-i şerîfi Peygamberimizden “aleyhissalevâtullahil melikil ekber” rivâyet etmiştir: **(Şübhelendiğin şeyi bırak. Şübhelendiğin şeyi yap)**. Şâfi’î mezhebinde okunan kunût düâsını da Server-i kâinâtdan “aleyhi efdalüssalât ve ekmelüt-tehiyyât” hazret-i Hasen rivâyet etmiştir: O düâ şöyledir: **(Allahüm-mehdinî fîmen hedeyte ve âfinî fîmen âfeyte ve tevellenî fîmen tevelleyte ve bârik lî fîmâ a’tayte vekinî şerre mâ kadayte fe inneke takdî velâ yukdâ aleyke ve innehû lâ yezillu men vâleyte velâ yeizzü men âdeyte tebârekte rabbenâ ve teâleyte estegfiruke ve etûbü ileyke.)** İşte bu iki hadîs-i şerîf hazret-i Hasenden “radiyallahü teâlâ anh” rivâyet edilmiştir.

Sonra buyurdular ki, hazret-i Fâtîma tüz-zehrâdan “radiyallahü teâlâ anhâ” az hadîs rivâyeti gelmiştir. Sebebi, Peygamberden “aleyhi tahiyâtül melikil ekber” sonra altı aydan fazla yaşamamış olmasıdır. Hakikat

sırlarını ortaya çıkaran hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan az hadîs rivâyet edilmesinin sebebi de budur. Çünkü, Cenâb-ı Peygamberin “aleyhi salevâtullâhil melikil ekber” irtihâlinden sonra iki sene ve üç ay gibi az bir zemân yaşamıştır. Ebû Hüreyreden “radiyallahü teâlâ anh” ise çok hadîs-i şerîf rivâyeti gelmiştir. Sebebi onun ömrünün uzun olmasıdır. Ayrıca Resûllah “sallallahü aleyhi ve sellem” bir gün hazret-i Ebû Hüreyreye eteğini uzat, buyurdular. O da eteğini uzatdı. Resûlullah “efdalüssalevâti ve ekmeluttehiyyât” her iki mübârek elleriyle üç def’a nûr atdılar ve göğsüne sür buyurdular. Allahü teâlâ ona öyle bir hâfıza kuvveti ihsân etdi ki, hiç bir şeyi unutmadı. Nitekim, yedibinbeşyüz hadîs-i şerîfi Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” rivâyet etdi. Bu sırada, bundan Resûlullahın teveccüh ve himmet etdikleri anlaşılmaktadır, diye arz edildi. Hazret-i İşân buyurdu ki, bundan o en büyük Peygamber “aleyhi salevâtullâhil-melikil ekber” hıfzı, ezberleme kuvvetini Ebû Hüreyrenin “radiyallahü teâlâ anh” sînesine yerleştirdikleri anlaşılmaktadır. Resûlullahın “aleyhi minessalevâti etemmühâ ve ekmelühâ” himmet etmesi, diğer bir hadîsde gâyet açık ve meydândadır. Ubey bin Kâ'bın “radiyallahü anh” kalbine cehâlet hatarası [düşüncesi] gelmişti. Hazret-i İmâm-ül enbiyâ “aleyhi salevâtullâhil melikil a'lâ” himmetle mübârek elini onun kalbi üzerine koydular. O anda kalbinden hatara kalktı. Temiz sînesinden o aslısız kuruntular kayboldu. Bunun üzerine şöyle dedi. Sanki, Allahü teâlâyı görüyorum. O seyyidi evlâd-ı Âdem “sallallahü aleyhi ve sellem” diğer bir eshâbından mâsivâ düşüncesini gidermek için, hazreti Mûsânın yedi beydâsının gıpta ettiği mübârek ellerini, onun sînesinden göbeğine kadar çekdiler. O himmetin eseri öyle zuhûr etdi ki, o kimsenin hayâtı boyunca kalbine hiç mâsivâ düşüncesi gelip yerleşmedi.

Yine huzûrlarında hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin halîfelerinden olan şeyh Tâhir-i Lahôrîden bahs edildi. Hazret-i İşân buyurdu ki, şeyh Tâhir-i Lahôrî büyük bir şân ve yüksek bir derece sâhibidir. Çoğu zemân kendisine, “Ey Tâhir, benim ayağım, Evliyânın başları üzerindedir de” diye ilhâm olunurdu. Hazret-i İşân bunu söyledikten sonra şöyle anlatdılar:

Bir gün Müceddid-i elf-i sâni “kaddesenallahü teâlâ bi sırrihissâmi” sohbet halkasında oturmuşlardı. Mükâşefe yoluyla Şeyh Tâhirin hâlleri Müceddid-i elf-i sâniye zâhir ve mâ'lûm oldu. Şöyle buyurdu: Bana mâ'lûm oldu ki bu halkada bulunanlardan bir şahs dalâlet halkasını boynuna takıp, hidâyet ve irşâd yolundan dönerek, kendini küfr sahrâsına atacak. Bundan Allahü teâlâyı sığınırız. Ben onun alnında, o kâfirdir, diye yazılmış olduğunu görüyorum. Bunun üzerine kulluk halkasını ihlâsla kulağına takan, kölelik atını mürîdlik meydânına süren mürîdler, böyle bir hâle düşmekden, bu hâlin kötü akîbetinden ve îmânlarının gitmesinden korkdular ve şöyle arz etdiler: Her birimiz bu sözden korkmakdayız. Eilem ve sıkıntı çekmekdeyiz. Lütf ederek, bizi, bu belirsizlik uçurumunun kenârından kurtarıp, emniyete ulaştırınız. Bizden kimin hâli korkunç be-

lâ dalgalarına gark olacak? İrşâd buyurunuz, o bedbaht kimdir ve ismi nedir. Mâdem ki âkıbetini söylediniz, ismini de söyleyiniz. Bunun üzerine o Rahmânî sırların vâkıfı Müceddidi elf-i sâni “kaddesenallahü teâlâ bi sırrihissâmi” buyurdular ki: “Şeyh Tâhir-i Lahôrîdir.” Orada bulunanlar böyle yüksek ve şerefli bir kimse, nasıl dalâlete sapar, nûrdan zulmete nasıl koşar diye şaşırdılar. Bir kaç gün sonra Müceddid-i elf-i sâninin buyurduğu gibi oldu. Şeyh Tâhir islâmın temizliğini bırakıp, küfrün pisliğine düştü. Boynuna irtidât zunnârını takdı. Üstelik, hazret-i Müceddidin oğullarından ikisinin hocasıydı. Bu iki oğlu babalarına, Şeyh Tâhirin yeniden müslimân olmakla şereflenmesi için teveccühde bulunmasını istediler. Hazret-i İmâm-ı Rabbânî teveccühde bulundu ve onun hakkında Levh-il mahfûzda o kâfirdir diye yazılı olduğu anlaşıldı. Tekrâr Allahü teâlâyâ tam bir tazarrûda bulundu ve şöyle düâ etdi: İlâhî! Hazret-i Gavsussekaleyn “radiyallahü anh”: Hiç kimse kazâ-i mübhemi değiştiremez, fekat ben değiştirim, demiş ve yine, yiğit kaderle münâzaa edendir, ona muvafakât eden değildir, buyurmuşdur. Dostlarından birine bu mertebeyi ihsân etdin. Ben de ümmîd ederim ki, benim vâsıtlarla bu belâ kalkar. Allahü teâlâ onun düâsını kabûl buyurdu. Şeyh Tâhir yeniden müslimân olmakla şereflendi. Hattâ vilâyet-i hassâ ile de şereflendi ve kendisine dahâ yakın kılmakla onu mümtâz eyledi.

Bunları anlatdıktan sonra hazret-i İşân buyurdu ki: Takdîr üç kısımdır: Biri, takdîr-i muallakdır ki, Allahü teâlâ bu kısım takdîri düâyâ veyâ devâyâ bağlı kılmıştır. İkinci kısım, takdîr-i mübremdir. Bu, hiç bir kimseye bağlı değildir. Ne yazılmışsa aynen vukû bulur. Üçüncü kısım, ilm-i ilâhîde olan takdîrdir. Bu kısım takdîr levh-il mahfûzda muallak veyâ mübrem olarak yazılmamıştır. Bunu Allahü teâlânın çok sevdiği husûsî kullarına, sevdiklerine arz etmek câizdir. “Yiğit kaderle münâzaa edendir, ona muvafakât eden değildir” sözü kaderin bu kısmı için söylenmiştir.

Yine buyurdular ki: Bir gün mürşidimin nûrlu kabrinin yanında oturmuşdum. Yüksek Çeştî nisbeti tarafına müteveccih oldum. Gördüm ki, hazret-i İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni “kaddesenallahü teâlâ bi esrârihissâmi” teşrîf etdiler ve buyurdular ki, böyle olmaz. Hazret-i hâce Bâki billâhdan “radiyallahü teâlâ anh” gelen nisbete teveccüh etmek ve onunla meşgûl olmak lâzımdır.

Hazret-i İşân buyurdular ki: Hazret-i Mirzâ Sâhib kible “radiyallahü teâlâ anh” buyurdular ki, hazret-i Gavs-ül a’zam “radiyallahü teâlâ anh” dört mürşidden bi’at almıştır. Bunlardan üçünü biliyorum. Biri, kendi yüksek babası hazret-i Ebû Sâlih “radiyallahü anh”, ikincisi, Şeyh Ebû Sâid Mahzûmî “kuddîse sirruh”, üçüncüsü, Hammâd-ı Debbâsdir “rahmetullahi aleyh”. Hazret-i Hammâd ağaç kap yapardı. Onun yaptığı kabın üzerine hiçbir zemân sinek konmazdı. Bu onun hârikalarından, kerâmetlerinden. Bir gün ona bir şahs gelip, ticâret için yolculuğa çıkmak üzere izn istedi. O şahsa, bu yolculukda malının ve cânının zarara uğrayacağı gö-

rünüyor. Gitmeyin, buyurdu. O şahs dahâ sonra Gavs-ı a'zamin huzûruna gidip, sefer için izin istedi ve o da izn verdi. Bunun üzerine yola çıkdı. Dönüşü sırasında rü'yâsında, dört bir taraftan yol kesenlerin hücumuna uğradı. Yanında bulunan malları ve paraları aldılar. Kendisini de kılıç ve okla yaraladılar. Uykudan uyanınca, malının ve cânının selâmetde olduğunu gördü. Yolculuğunu temâmlayıp sağ sâlim evine döndü. Sonra, hazret-i Hammâdın huzûruna gitdi. Hazret-i Hammâd ona dedi ki, hazret-i Abdülkâdir-i Geylânî düâ ile kazâyı çevirdi. Uyanıklık hâline rü'yâ hâline döndürdüler.

Yine buyurdular ki: Bir gün hazret-i Gavs-ül a'zam "radiyallahü teâlâ anh" hazret-i Hammâdın nûrlu kabrini ziyâret ediyordu. Birden mübârek çehresinin rengi değışdi ve düâ için ellerini kaldırdı. Allahü teâlâyâ tazaruru' etdi. Bir müddet sonra yüzünün rengi önceki hâline döndü. Ayağa kalkıp, hazret-i Hammâdın rûhuna fâtiha okudu. Bir kimse bu durumu açıklamasını istedi. Hazret-i Gavs-ül a'zam buyurdu ki, hazret-i Hammâd "radiyallahü teâlâ anh" soğuk bir günde beni bir havuza atmışdı. Bütün bedenim o soğuk sudan çok üşümüştü. Elimde bir kitâb vardı. İslanmaması için elimi yukarı kaldırmışdım. Sudan çıkınca hazret-i Hammâd, senin temkînini gördüm ve bu yüzden seni imtihân için suya itdim, demişdi. Hazret-i Hammâd bana buyurdu ki: Seni suya atdığım elim kurudu. Düâ ediniz de, elim eski hâline gelsin. Ben de düâ etdim. Beş yüz Evliyâ da düâ için el açdılar. Elhamdülillah, kabûl oldu ve hazretin eli iyileşip eski hâline döndü. Bu hayrete şâyân hâdiseyi duyanlardan ba'zıları inkâr etdi. Hazret-i Gavs-ül a'zamı inkâr edenler, aleyhinde konuşarak kendi mürşidi üzerinde tasarrûf icrâ ediyor deyip, ona dil uzatdılar. Gavs-ül a'zam "radiyallahü anh" bu duruma muttalî oldu. Hammâd-ı Debbâs "rahmetullahi aleyh" kırk günlük mesâfeden bunu size kendisi bildirecek buyurdu. Âniden hazret-i Hammâdın halîfelerinden biri uzun ve uzak yoldan gelip, dedi ki: Bana Pîrim buyurmuşdu ki, "Abdülkâdir her ne söylerse yerindedir, doğrudur." Hazret-i İşân bunları anlattıktan sonra, eshâbına teveccüh buyurup, murâkabe halkasıyla meşgûl oldular. Sonra halkada se'âdetli ve bahtiyâr meyân Ahmed Sâidin tarafına feyzli nazârlarıyla bakarak, yukarıya teveccüh ediniz, buyurdu. Bunun üzerine ihvân sahîb: "Zât-ı âliniz teveccüh buyursanız da beş latîfem birleşsin" diye arz etdi. Bunlar bir olur, lâkin bir kimse bununla müceddidî olmaz. Müceddidî kemâlât nisbeti hâsıl olunca olunur, buyurdu.

13 Cemâzil-evvel, Cum'a günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdu ki, cezbe Allah ismi şerîfinin zikrinden meydâna gelir. Sülûk yolunun açılması nefy ve isbât [Lâ ilâhe illallah zikri] ilemdir. Ya'nî, zikr olunanla olarak, kalble Allah Allah söylemek, cezbenin hâsıl olmasına yardımcıdır. Lâ ilâhe illallah kelimesi sülûk yolunu açar.

Yine buyurdular ki, Müceddid-i elf-i sâni'den "kaddesenallahü teâlâ bi

sırrihissâmi” evvel vukûf-i kalbî ve nigâhdâşt-ı havâtır vardı. İsm-i zâtı şimdiki gibi zikr etme usûlü yokdu. Nitekim hazret-i pîrim ve mürşidim de Allah ism-i şerîfinin zikrini bana telkîn etmediler. Vukûf-i kalbî ve nigâhdâşt ile iktifâ etdiler. Fekat, hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radiyallahü anh” (**Mektûbât-ı şerîfe**)sinden ism-i zâtın telkîn buyurulduğu anlaşıldığından, ben de bunu usûl edindim. Cezbenin çok olmasında sâlik için fâide vardır.

Hazret-i İşân yine buyurdular ki: Çocuklara harfler öğreilmeye başlandığında: Elif üstün (e), elif esre (i), elif ötre (ü) de, denir. Bunun ma’nâsı şudur ki, yukarı çık aşağı in, Allahü teâlânın huzûrunda aşağı ol (kendini değersiz tut). Hülâsâ yukarı gel. En’aniyetinden geç. Çünkü, Allahü teâlânın huzûrunda enâniyyet yokdur. Fenâ makâmına ermedikçe, o yüksek dergâha yol bulamazsın. Mısra’:

Var isen yoksun, yok isen varsın.

14 Cemâzil-evvel, Cumartesi günü:

Bu zevallı huzûrlarında hâzır idim. Hazret-i İşân buyurdu ki: Büyüklerden birini hazret-i Hızır “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” nemâz için uykudan uyandırdı. O büyük benim nemâzımdan sana ne gibi fâide var, dedi. Hazret-i Hızır, kalkınız bana düâ ediniz, dedi. O zât, siz bana düâ ediniz, dedi. Sonra bir o, bir hazret-i Hızır, siz bana düâ ediniz dedi. O büyük zât hazret-i Hızıra Allahü teâlâ kendinden nasîbini bol eylesin diyerek düâ etdi.

Hazret-i İşân buyurdu ki: Evliyânın kemâli huzûr ve âgâhîlik ve bî hâ-tıragîlikdir. Nitekim işin sonu da, başı da intizârdır, demişlerdir. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni “kaddesenallahü bi sırrihissâmi”, kemâl; intizârın da kalmamasıdır, buyurmuşdur. Nitekim intizârın yok olması ilm-i huzûrîde olur. Kurban kemâlinde intizâr kalmaz. Meselâ bir şahs elini gözlerinin önüne getirip, yüzünün karşısına tutsa bu intizâr (bekleme)dir. Elini göz bebeğinin üzerine koyunca bekleme ve müşâhede kalmaz, buyurmuşdur.

Hazret-i İşân yine buyurdu ki: Herkesin kendini bilmesi vardır. Lâkin bu bilmek ilm değildir. Yine buyurdu ki: Hazret-i şeyh Âdem Bennûrî “radiyallahü teâlâ anh” pîri ve mürşidi Müceddîd-i elf-i sâninin “kaddesenallahü teâlâ bî sırrihissâmi” hâllerini anlatırken şöyle yazmışdır: Târikat büyüklerinin teveccühünden sâlikin kalbinde bir teveccüh hâsil olur. Benim mürşidimin teveccühünden ise kalbden teveccüh yok oluyor. Aradaki farkı bundan anlayınız. Hazret-i İşân bu mevzû’da buyurdu ki, hadîs-i şerîfde (**Kânellahu fî amâi**) buyruldu. Bu büyük ni’met ve devlet kemâlâtında ele geçer.

15 Cemâzil-evvel, Pazar günü:

Feyzler hazînesinin huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdu ki, âyet-

i kerîmede buyuruldu ki: **(Kim Resûlullahı itâ'at ederse, Allahı itâ'at etmiş olur.)** [Nisâ sûresi 80]. Vahdet-i vücûda kâil olan tarîkat büyüklerinden bir kısmı, bu âyet-i kerîmeyi kendilerine delîl olarak almışlardır. Peygamberimizi “salevâtullahil melîkil ekber” Allahü teâlânın zâtının aynısı bilmişler ve vahdet-i vücûda kâil olmuşlardır. Bize göre bu âyet-i kerîmeden bu meşreb, ya'nî vahdet-i vücûd anlaşılıyor. Zîra hazret-i Risâlet penâh emrlerden ve nehylerden her ne buyurmuşlarsa, hepsini Hak sübhânehüdân getirmiştir. O hâlde Resûlullahı itâ'at Allahü teâlâyâ itâ'atdır.

Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” nâzil olan ahkâm iki kısımdır: Bir kısmı **(vahyi celî)** ile nâzil olanlardır. Bunlar Allahü teâlânın kelâmının âyetleridir. Bir kısmı da vahy-i hafî olup, Resûlullahın mübârek kalbine nâzil olanlardır. Bunlara **(hadîs-i kudsî)** denir. O hâlde O, ya'nî Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ne buyurmuşsa, Allahü teâlânın buyurduğudur.

Aynı yerde şöyle naklettiler. Bir gün Ebû Sâid Ebül Hayrın “kuddîse sirrûh” meclisinde, şehrin ileri gelenlerinden bir topluluk bulunuyordu. O topluluk içinde evlâd-ı Resûlden “sallallahü aleyhi ve sellem” bir seyyid de teşrîf etmişti. O sırada hâller sâhibi bir meczûb geldi. Hazret-i Şeyh o meczûbu seyyidenden dahâ ileri bir yere oturdu. Bu muâmele seyyidin hoşuna gitmedi. Şeyh o seyyide şöyle buyurdu: Size hürmet Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” dolaydır. Bu meczûba hürmet ise Allahü teâlâ içindir. Bu sebeple o meczûbu senden önce tutdum. Hazret-i İşân buyurdular ki, bu nakl bize hoş gelmiyor. O meczûb elde ettiği kemâlin temâmını Allahü teâlânın Habîbinin “sallallahü aleyhi ve sellem” sadakası olarak elde etmiştir. O vâsita olmadan hiç kimse Allahü teâlâyâ yol bulamaz.

***Kurtulamazsın ey Sâdi Hoca,
Muhammed aleyhisselâma uymadıkca!***

Bu sohbetleri sırasında buyurdular ki: Pîrimiz hazret-i Müceddid-ı elf-i sâni “radiyallahü anh” buyurdular ki: Nemâzda kıyâmda iken secde edilecek yere bakmak sünnettir. Bu amel, sünnete uygun olmayan birçok erbeîniyâtdan, ya'nî kırk gün çile çekmekden dahâ iyi ve dahâ fâidedir.

Yine buyurdular ki, Hâcegân büyüklerinin yolu her ne kadar sünnete ittibâ ise de, amele çok dikkat etmek, hazret-i Şâh-ı Nakşîbendden “radiyallahü anh” başlamıştır. Hazret-i Müceddid “radiyallahü anh” bu sünnete ittibâ yolunu yaymış ve revâçda tutmuştur.

16 Cemâzil-evvel, Pazartesi günü:

Feyz hazînesinin huzûrlarında bulunuyordum. Hazret-i İşân buyurdular ki: Öncekilerin nezdinde fenâ şuursuzluktan ibâretidir. Fenâ-ül fe-

nâ ise şuursuzluğu bilmemekden ibâretidir. Ya'nî kalbde mâsivâdan şuursuzluk hâlî olunca fenâ hâsıl olur. Şuursuzluğu bilme hâli kalmayınca, fenâ-ül fenâ hâsıl olur. Nitekim Mevlânâ Câmî "rahmetullahi aleyh" de böyle buyurmuşlardır. Bu makâma gelen sâlike tarîkat icâzeti vermeyi uygun görmüşlerdir.

Bundan sonra tatlı istediler ve Mevlevî Şîr Muhammed Sâhibe tarîkat icâzeti verdiler. Hırka ve kendi mübârek külâhını giydirdiler. Tarîka-i aliyeye-i Nakşîbendiyye [Yüksek Nakşîbendî yolunun] büyüklerinin rûhlarına Fâtîha okuyup pîrandan istimdâtda bulundular ve Mevlevî Şîr Muhammed Sâhibe çok düâ etdiler.

Yine o sırada hazret-i İşân buyurdu ki: Bu Müceddîdî tarîkatında icâzet vermekde en aşâğı mertebe, kalbin tasfiyesinden sonradır. Kalbde huzûr, âgâhlık ve bî hâtaragî hâsıl olunca, tarîkât telkînine icâzete elverişli hâle gelir. Nefs latîfesinin tezkiyesinden sonra icâzet için orta derecedir. Nitekim ben sâliklerin ekserîsine nefis tezkiyesinden sonra icâzet veriyorum. Ondan sonra sâlik kemâlât nisbeti elde edince hilâfete elverişli olur. O hâlde icâzet derecesinin ilki kalbdır. İkincisi nefis ve üçüncüsü kemâlât nisbetinin hâsıl olmasıdır. Ba'zen, ba'zı kâmiller nâkis kimsele de tarîkat icâzeti verirler. Nitekim Hâce-i Hâcegân hâce Behâeddîn Nakşîbend "radıyallahü anh ve erdahû anna", Mevlânâ Ya'kûb-i Çerhîye tarîkat icâzeti vermişlerdi ve buyurmuşlardı ki, benden sana ne ulaştı ise, sen de insanlara ulaştır. Dahâ sonra hazret-i Hâce vefât edince, Mevlânâ Ya'kûb-i Çerhî, hazret-i Alâ'üddîn-i Attârın huzûrunda nihâyete ulaştı.

Yine hazret-i İşân buyurdu ki; Bu gün gaybdan bir kimse bana, Müceddid-i elf-i sâniye hemen niyâz ve tazarru' yap, dedi. Sonra tatlı istediler ve düâ etdiler.

17 Cemâzil-evvel, Salı günü:

Bu âciz, avâmın ve havassın gönüllerinin kiblesinin yüksek huzûrlarında idim. Kalbim ve rûhum ona fedâ olsun. Buyurdular ki: Hazret-i Gavs-ül a'zam mahbûbi Sübhânî şeyh Abdülkâdir-i Geylânî "radıyallahü teâlâ anh" küçük yaşda iken Bağdâdda bir kâmil ârif vardı. Zemânın gavsı idi. Ba'zen insanların gözünden kaybolur, ba'zen de görünürdü. Hazret-i Gavs-ül a'zam Allah için o büyük zâtı ziyârete gitdi. Yolda bir kişiye rastladı. O şahs nereye gidiyorsunuz diye sordu. O büyük zâtı ziyârete gitdiğini söyledi. Bunun üzerine o kişi, ben de oraya gidiyorum, onun kemâlini deneyeceğim, dedi. Sonra İbn-i Sakka adında bir kişi dahâ onlara katıldı. Ben de o zâtın yanına gidiyorum. Ona bir mes'ele soracağım ki, cevâb veremeyecek dedi. Gavs-ı a'zam o iki kişiyle berâber o büyük zâtın huzûruna vardılar. O zât, Gavs-ı a'zamın yanında gelen iki kişiye siz beni imtihân için gelmişsiniz. Sizin sorularınız şu, cevâbı da şöyledir diyerek, her ikisinin de sorularını ayrı ayrı cevâblandırdı. Birisine sen dünyâ-

ya gark ol dedi. Buyurduğu gibi oldu. Diğerine de sen îmânını kaybeder-
sin, dedi. Nitekim o kişi bir hıristiyan kralının kızıyla evlenip, hıristiyan ol-
du. Öleceği zemân ona dediler ki, sen âlim ve hâfız idin. Kur’ândan hâ-
tırında birşey var mı? Şöyle cevâb verdi: Hepsini unuttum, hepsi kalbim-
den gitdi. Ancak bir âyet-i kerîme hâtırlıyorum, o da şudur: **(Kâfirler
azâbı gördükleri zemân çok kerre: keşke müslimân olsaydık diye te-
mennî edecekler.)** [Hicr sûresi: 2. âyet-i kerîmesi meâli].

O büyük zât, hazret-i Gavs-ül a’zama buyurdu ki: Sen buraya Allah için
geldin. Senin merteben çok yüksek olacak. Görüyorum ki, sen bir min-
berde durup şöyle diyeceksin. “İki ayağım bütün Evliyânın boyunları
üzerindedir.” [Bağdâddaki o büyük zât, silsile-i aliyyenin büyüklerinden
Yûsûf-i Hemedânî hazretleridir. Abdülkâdir-i Geylânînin yanındaki diğer
zât, Ebû Sa’îd-i Abdüllahdır. Diğerî İbni Sakka olup, İstanbula sefir ola-
rak gitdi. Orada hıristiyan oldu. **(Se’âdet-i Ebediyye)** kitâbının 1193.cü
sahîfesine bakınız!]

Yine hazret-i Îşân buyurdu ki: Hazret-i Hammâd-ı Debbâs da Gavs-ül
a’zam “radıyallahü anh” için böyle müjdeler vermiş idiler. Devâmla bu-
yurdular ki, hazret-i Gavs-ül a’zam süt emdiği sırada Ramezân ayında oruc
tutardı (süt emmezdi).

Sonra iki kişi bî’at için huzûra geldiler. Hazret-i Îşân birine Kâdirî, di-
ğerine de Nakşîbendî yolundan vazîfe verdi. Ve buyurdu ki, benim ecdâ-
dımın çoğu yüksek Kâdirî yolundaydılar. Ben de pîrim ve mürşidimden bu
silsile üzerine vazîfe aldım. Lâkin Nakşîbendî yolundan sülûk yapmamı-
şım. Bu yüksek müceddidî yolunda, ister Kâdirî, ister Nakşîbendî, ister
Çeştî, ister Sühreverdüde olsun, ona Nakşîbendiyye yolunun zikr ve mu-
râkabesini telkîn ederler. Çünkü, bu büyüklerin, ya’nî müceddidîlerin
ameli, Nakşîbendî tarîkati üzeredir. Yine buyurdular ki: Esrâr-ı ilâhînin dört
nehri bu müceddidî yolunda akmaktadır. Bu nehrlerden ikisi Nakşîben-
diyye, biri Kâdiriyye, yarımı Çeştiyye ve yarımı da Sühreverdiyye yoludur.

Hazret-i Îşân yine buyurdu ki: Hazret-i hâce Behâeddîn Nakşîbend ve
hazret-i Gavs-ül a’zam Muhyiddîn Abdülkâdir-i Geylânî ve hazret-i hâce
Mu’înüddîn Çeştî ve hazret-i şeyh Şihâbüddîn Sühreverdü “radıyallahü te-
âlâ anhüm ecma’in” hazretlerinden her biri, esrâr-ı ilâhînin kaynağı ve nâ-
mütenâhî sınırların mazhârıdır. Birini diğerinden üstün tutmak uygun ol-
maz. Birinin kemâlini diğerinin kemâlinin üstünde bilmek güzel olmaz. Bu
büyükler çeşidli renklerdeki aynalar gibidirler. Meselâ dört ayna vardır,
biri kırmızı, ikincisi yeşil, üçüncüsü sarı, dördüncüsü beyâzdır. Herbirin-
de güneş parlamaktadır. Aynı güneşin parıltıları ve nûrları ortaya çıkar.
O hâlde güneşin parıltılarını aks ettirmekte hepsi birbirine müsâvidir. Her
ne kadar renkleri değişik ise de, güneşden almakda aynıdır.

Hazret-i Îşân yine buyurdu ki, insanlar dört kısımdır: Birincisi, nâ-
merdlerdir. Bunlar dünyâyâ tâlibdirler. İkincisi, merd olanlar, yiğitlerdir.

Bunlar dünyâ ve âhirete tâlibdirler. Üçüncüsü, merdlerdir. Fekat bunlar âhireti ve Allahü teâlâyâ kavuşmayı isterler. Dördüncüsü, civânmerdlerdir. Bunlar sâdece Allahü teâlânın cemâlini isterler. Bunların dünyâ ve âhiretle bir işleri yokdur. Nitekim büyüklerden biri buyurmuşdur:

Şi'r:

***İki cihânda Hakdan başka işimiz yokdur,
Ve hazret-i Cebbârdan başka yârimiz yokdur.
Baş açık yalın ayak Hüdâ âşıklarıyız,
Ne cübbe, ne sarığa ihtiyâcımız yokdur.***

Yine buyurdu ki: Bir gün müşâhade hâlinde gördüm ki, hazret-i Hâce Behâeddîn-i Nakşîbend “radiyallahü teâlâ anh” bir yerde oturuyorlardı. Hazret-i Gavs-ül a’zam “radiyallahü teâlâ anh” da oraya doğru teşrîf etdiler. Behâeddîn-i Buhârî hazretlerinin huzûruna gitmek istedim. Hazret-i Gavs-ül a’zamı görünce, edebimden olduğum yerde kaldım. Hâcenin yanına gitmeyi münâsib görmedim. Hazret-i Gavs-üs sekaleyn “radiyallahü teâlâ anh” beni görüp, pekçok iltifât ederek, niçin sıkılıyorsunuz. Hâcenin huzûruna gidiniz, buyurdu. Bundan çok memnûn oldum ve Behâeddîn-i Buhârî hazretlerinin hûzuruna gitdim.

Hazret-i İşân yine buyurdu ki: Bu şerefli Nakşîbendî yolunda mahrûmluk yokdur. Her kim ezelde bedbaht ise, bu yola dâhil olamaz. Her kim ki, bu yola girer, bu yoldan mahrûm olarak gitmeyecekdir.

18 Cemâzil-evvel, Çarşamba günü:

Bendeleri, yüksek huzûrlarında hâzır idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Sâlike zâhir olan birinci dâire, imkân dâiresidir. Bu dâirede ehâdiyyet murâkabesi yapılır. İkinci dâire, kalb vilâyeti dâiresidir. Ona vilâyet-i sugrâ denir. Bu dâirede mâiyyet murâkabesi yapılır. Üçüncü dâire, vilâyet-i kübrâ dâiresidir. Bu dâire, üç dâireyi ve bir kavsi [yayı] içine alır. Vilâyet-i kübrânın bu birinci dâiresinde akrabiyyet murâkabesi yapılır. Burada âlemi emrin latîfeleriyle birlikde nefse feyz gelir. Ondaki ikibuçuk dâirede muhabbet murâkabesi yapılır. Burada sâdece nefis latîfesine feyz gelir.

Yine buyurdular ki: Ulemâ nezdinde Allahü teâlânın zâtının bütün âlemlerle olan maiyyeti, ya’nî berâberliği ilm iledir. Sôfiyye nezdinde ise maiyyeti zâtidir. Sôfiyye buna şu misâli vermişlerdir. Gökyüzüne doğru giden kasırga [hortum] topraktır. O kasırgayı ise, rüzgâr yapmaktadır. Toprağın her zerresi ile rüzgârın maiyyet-i zâtîsi [aslî berâberliği] vardır. Rüzgârsız onun bu hareketi mümkün değildir. Rüzgâr, görülmeyen bir varlıktır. Toprak [toz] ise görünen bir yokdur [madûmdur]. Çünkü rüzgâr zâhiren görünmüyor, fekat aslında iş yapıcıdır, fâil mevki’indedir. Toprak zâhirde görünüyor, bâtinen ise hareketsiz ve bir şey değildir. Bu misâlde olduğu gibi, rûh da bedeni ayakda tutan ve görünmeyen bir varlıktır. Beden ise görünen bir yokdur. Bedenin her zerresi rûhun hareketiyle ha-

reket eder. Yoksa beden aslâ iş yapamaz. Rûhun bedeninin her zerresiyle maiyyeti, berâberliği vardır. Bunun gibi Vâcib-ül vücûd olan Allahü teâlâ, bütün mahlûkları varlıkta tutmaktadır. O hareket ettirmeden varlıkların hiçbir zerresinin hareket etmesi mümkün değildir. Bütün âlemi varlıkta tutan Odur. O hâlde maiyyet-i zâtî, ya'nî zâtî berâberliği vardır. Bütün işlerin hakikatini Allahü teâlâ bilir.

19 Cemâzil-evvel, Perşembe günü:

Fakîr, iksîr gibi feyzli huzûrlarında idim. Buyurdular ki: Bir kimsenin şeyhliğe ve irşâd makâmına oturmaya lâayık olabilmesi için, zarûrî mes'eleleri bilmesi, sôfiyyenin on makâm dediği, tevekkül, kanâat, zühd, sabr ve diğerlerine kavuşmuş olması, dünyâ ehlinin sohbetinden sakınması, meşâyih-ı kirâmın sohbetinden feyz almış olması, keşf veyâ idrâk sâhibi olması, mâsivâ düşüncelerinden pâk olması, zâhirinin şerî'at ile, bâtınının tarîkat ile süslenmiş olması lâzımdır. Sonra buyurdu: "Kendi hâllerimizden ne izhâr edelim ki, Irâkînin sözüne uygundur."

***Toprağa secde etdim topraktan bir ses geldi,
Riyâkâr secdenle, sen beni mahv etdin dedi.
Kâ'beyi tavâf için gitdim yol vermediler,
Sen dışarda ne yaptın ki giriyorsun, dedi.***

20 Cemâzil-evvel, Cum'a günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Keşfin doğru olmak ihtimâli de yanlış olmak ihtimâli de vardır. Vicdânda [bulmakda, tadmakda] ise hatâ ihtimâli yoktur. Meselâ, bir şahs uzakdan gördüğü bir hayvânı aslan zan eder. Hâlbuki o başka bir hayvân olabilir. Yâhud da su diye gördüğü şey serâb olabilir. İşte keşf sâhiblerinin hâli böyledir. Vicdân ise görünmeyen, fekat sıcaklığı ve soğukluğu hissedilen havayı idrâk etmek gibidir. Bu idrâkde hatâ ihtimâli yoktur. Bunun üzerine hazret-i İşân buyurdular ki: Bana sahîh vicdân ihsân etdiler. Onunla yakından, uzakdan, önden, arkadan, ölümlerden ve dirilerden, nûr ve nisbetlerin idrâki hâsıl oluyor.

Sonra bu fakîre hitâb edip, sen, **(Fıkarât-ı Hâce Ahrâr)** ve **(Reşehât)** ve benzeri Nakşîbendî büyüklerinin "rahmetullahi teâlâ aleyh" kitâblarını mütalâa etdin mi, buyurdular. Susup durdum. Bunun üzerine buyurdular ki: Bu silsilenin büyükleri, kitâblarında, işte bu huzûr ve cem'iyyete talebeleri teşvîk etmişlerdir. Harâret, zevk ve şevke o kadar i'tibâr etmemişlerdir.

21 Cemâzil-evvel, Cumartesi günü:

Bu fakîr feyz hazînesi olan huzûrlarında hâzır idim. Arkadaşlardan biri hazret-i İşâna arz edip dedi ki, rü'yâda bana sordunuz ki, sen Kur'ân-ı kerîm okuyunca divârlar yıkılıyor mu, yoksa ayakda mı duruyor? Ben de, Kur'ân-ı kerîm okurken feyz ve bereket iniyor. Lâkin divârlar yıkılmıyor.

Bizim önceki büyüklerimizin hiçbirisinden divârların yıkılması nakl edilmemiştir, dedim. Hazret-i İîşân buyurdu ki: **(İşte âhîret yurdu! Biz onu yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozgunculuğu arzulamayan kimsele-re veririz...)** [Kasâs sûresi: 83] âyet-i kerîmesinden bu ma'nâ anlaşılıyor. Bu rü'yânın ta'bîrinde şu açıklamayı yaptılar: Divârlardan murâd sâlikin varlığıdır. Ya'nî sâlik, Allahü teâlânın kelâmını okurken, kendi varlığından ve en'aniyyetinden temâmen boş olması, kendi beşeriyet divârını ve en'aniyyetini kökünden sökmesi lâzımdır. Buna göre âyet-i kerîmenin ma'nâsı şöyle te'vîl edilir. Âhîretde bana kâmil bir yakınlığı [ya'nî Allahü teâlâyâ yakınlığı], yeryüzünde beşeriyet ve en'aniyyet kibrinden uzak du-ran fesâdı, kötü sıfatları ve huyları tercîh etmeyen kimselere ihsân ede-rim.

Hazret-i İîşân yine buyurdu ki: Dergâhda bulunan sôfilerin ne kadar vu-kûf-i kalbî yaptığını, ma'nâsını düşünerek dil ile ne kadar kelime-i tehlîl söylediklerini, Allah mübârek ismini kalb ile ve dil ile ne kadar söyleme-ye devâm ettiklerini, ne kadar salât, istigfâr ve Kur'ân-ı kerîm okumayı günlük vazîfe ettiklerini, gece ve gündüzü neler yaparak geçirdiklerini, vaktlerini ne sûretle değerlendirdiklerini bildiriniz. Bu işlerle ve bu zikrlerle meşgûl olanları dergâhda tutunuz. Yapmıyanları dergâhdan çıkarı-nız. Çünkü, böyle kimseler fukâra ile [dervîşler ile] birlikde bulunmaya ve Evliyânın himmetine lâıyk değildir.

***Rafet, kim ki gece ve gündüzünü,
Zikr ile süslemez dil ve özünü.
Onunla oturmak kalbe zulmetdir,
Sohbetiyse zehirli bir sohbetdir.
Her kim ki bir ân gâfil-i Hüdâdır,
Onunla bir sâat olmak cefâdır.***

Hazret-i İîşân buyurdu ki: Hazret-i fânî fillah Hâce Bâkibillah "radiyal-lahü teâlâ anh", hazret-i Müceddid-i elf-i sâniye "radiyallahü anh" mek-tûbunda, sözümüzle alâkalı olarak: Buradaki dostlar bir makâmda bağ-lanıp kalmışlar, urûc vâki' olmuyor, diye yazmışlardı. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni cevâben gönderdikleri mektûblarında şöyle buyurdular: Dost-lara, murâkabeler, tehlîl, tilâvet ve nâfilelerle çok meşgûl olmalarını emr buyurursanız, urûc [yükselme] vâki' olur.

Beyt:

***Râbîta, zikr kalbe açılmak için yeter,
O endâmın hayâli, dostu yukarı çeker.***

22 Cemâzil-evvel, Pazar günü:

Bugün bu köleleri ihvân Sâhib ile berâber, o insanların gönüllerinin kıb-lesinden müsâade alıp, Hâce Muhammed Zübeyrin kabrini ziyârete git-dik. Bu sebeble hazret-i İîşânın herkesi irşâd eden feyzli sohbetlerinden

istifâde edemedim. Ancak, Mevlvî Sâhib Muhammed Azîmden dinledim. Hazret-i İşân şöyle buyurmuşlar: Bir gün bir şahs sohbetimize geldi. Teveccüh etdim. Onun idrâkinde hiç te'sîr meydâna gelmedi. İkinci gün teveccüh etdim. Yine bir te'sîr meydâna gelmedi. Üçüncü gün teveccüh edince, kalbî zikrin te'sîri ile elini kalbinin üstüne koyarak âh çekti ve kalbim Allah, Allah diyor dedi. Arzû ve iştiyâkının çokluğundan kalbini eliyle tutup öpüyor, neş'e ve sevincini izhâr ediyordu. Sonra hazret-i İşân şu şi'ri okudular.

Beyt:

***Suyu, öldürdüklerinin cürmünü yuyan kılıçdan,
Öyle bir yara aldım kaçdım ki, öperim ağzından.***

23 Cemâzil-evvel, Pazartesi günü:

İhvân sâhib ve bu fakîr taht-ı şerîfi [kabr-i şerîfi] ziyâretten dönüp, feyz hazînesi huzûrlarında bulunduğumuzda, hazret-i İşân, taht-ı şerîfe murâkabe yaptınız mı, buyurdular. Taht-ı şerîfe müteveccih olarak oturduk, çok bereketler ve nûlar gördük, diye arz etdik. Hazret-i İşân buyurdular ki: Oranın bereketleri nasıl anlatılabilir ki, o gönüllerin kiblesi kendi zemânlarında irşâd kutbu idiler. İsmi Abdümelik olmuşdu. Bu mertebeye ulaşan herkes bu ismle anılır.

Buyurdular ki: Ben de ayağымda, kuvvet a'zâlarымda güç bulunduğumüddetce yaya olarak gidip, âlemin gönüllerinin kiblesi hâce Muhammed Zübeyrin vefât yıldönümünü meclislerinde hâzır bulunurdum. Bir gün yine böyle bir mecliste hâzır bulunmuşdum. Kendilerini gördüm. Bana: Çok ibâdet ediniz. Çünkü, bu yolda kulluk gerek. Ancak bu sûretle bir tesaruf kapısı açılır, buyurdular.

Sonra huzûrda hazret-i İmâm-ı Rabbânînin "kaddesallahü teâlâ bi esrârihissâmî" (**Mektûbât-ı şerîf**)inden ders yapıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bu ma'rifetler çok yüksekdirler. Âriflerin anlayışından ve akıllıların idrâkından çok uzaktır. Sonra şöyle buyurdular: Mektûbâtı anlamakdaki hâlimiz şöyledir: Acem diyârında birisi vardı. Hiç okuma-yazma bilmezdi. Abdest alıp kibleye doğru oturur, Kur'ân-ı kerîmi açar parmaklarını satırlar üzerinde dolaşdırır ve: Yâ Rabbî! Doğru söyledin, doğru söyledin. Çok güzel buyurdun, çok güzel buyurdun, derdi.

Mektûbâtdaki yok olmakdan, enenin fenâsından [ben kalmamakdan], kendini ve sıfatlarını aslıdan görmekten, kendini tam yok bulmaktan söz açıldı. Hazret-i İşân, fûrû, usûl, akîl ve naklî ilmlere vâkıf olan Mevlvî Şîr Muhammed Sâhibe "sellemallahü teâlâ" size bu hâl hâsıl oluyor mu, diye sordular. O da ba'zen huzûrunuzda bulunmanın bereketiyle, bütün beşerî sıfatlarımın benden alındığını, hattâ kendi varlığımı da tam bir yok görüyorum, dedi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bu hâller Allahü teâlânın yardımı ile devâmlı olursa nefsin fenâsı hâsıl olur.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Müceddid-i elf-i sâînin “radıyallahü anh” beyân buyurduğu ma’rifetleri ümmetden hiç kimse izhâr etmemiştir.

Yine buyurdular ki: Hazret-i hâce Ubeydullâhi Ahrâr “aleyhi rahmetul Gaffâr” buyurmuşlardır ki: “En-el Hak demek kolaydır. Enenin ayrılıp gitmesi zordur.”

Bejt:

***Kolaydır enel-hakkı dile almak,
Zor olan eneyi kendinden atmak.***

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Hazret-i Fahr-ül vâsılın hâce Muînüddîn Hasen Çeştî Sencerî “kuddîse sirruh” yedi günde bir yemek yir, istincâ eder ve abdest alırdı. Sonra hafta boyunca abdest almağa ihtiyâcı olmazdı. Kabristanda ikâmet ederdi. Hindistânı teşrîf edince, sultân tarafından son derece hürmet ve kabûl gördü. Ancak, kendi mülkü olan arâzisi için Hindistân pâdişâhının yanına gitdiğine dâir hakkındaki söylentiler akla hiç uygun değildir. Çünkü, dünyâyı terk eden böyle bir zât zenginlere nasıl sığınır ve bir arâzî yüzünden böyle bir Şeye nasıl râzi olur.

Bejt:

***Kim benlik toprağını atarsa Allah için,
Mülk-i Hüdâ onundur, çalışmaz toprak için.***

Şi’r:

***Kabûl edelim ki, koltuğun billûr ve yeşimdendir,
Gözü kuvvetli olan onu cam ve taş görür.
Kakum, samur ve sincab tüyü süslü minderler,
Hasırda oturanın gözüne yün görünür.***

Şeyh Abdülhak “rahmetullahi teâlâ aleyh” (Yukarıdaki hâdisede adı geçen) Muînüddîn adındaki zâtın başka bir Muînüddîn olduğunu, mülkü olan arâzî için sultânın yanına onun gitdiğini yazmaktadır.

Hazret-i İşân buyurdular ki: Hazret-i Ârif-i Kâmil şeyh Âdem Bennûrî “rahmetullahi aleyh” bî’at, ya’nî zikr telkîn için kimin elini tutsa, o anda onu fenâ-yı kalbî makâmına ulaştırırlardı. Bir gün huzûruna fâsık biri geldi. Kendisine bî’at etmek istediğini bildirdi. Âdem Bennûrî “rahmetullahi aleyh” buyurdu ki: Önce zâhîrîni şerî’at-ı nebevî “alâ sâhibihessalâtü vesselâm” ile süsle, sonra bizim yanımıza gel, buyurdu. O Şahs gönül koyup gitdi. Bu sırada Şeyh Âdeme: Sen ne yaptın! Bizi taleb edeni kapından mah-rûm etdin, ona telkînde bulunmadın diye ilhâm olundu. Bunun üzerine şeyh Âdem hazretleri bir Şahsa, o kimseyi bulup getirmesini emr etdi. O da koşarak gitdi. Onu buldu ve: Gel, hazret-i Şeyh seni istiyor dedi. Gelmem dedi. Sonra hazret-i Şeyh başka birini gönderdi. Yine gelmedi. Nihâyet hazret-i Şeyh başka birine: Benim tarafımdan onun kulağına Allah mü-bârek ismini söyle diye emr etdi. O kimse koşarak gidip, dur sana bir Şey

söyleyeceğim dedi. O da biraz durakladı. Yaklaşık kulağına, hazret-i şeyh Âdem senin için: “Allah desin” buyurdu, dedi. O kimse Allahü teâlânın ism-i şerîfini işitir işitmez, kalbindeki perdeler yırtılıp, ya'nî kalb gözü açıldı ve Nakşîbendî vilâyetine kavuştu. Hazret-i İştân tekrâr buyurdu ki: Hazret-i şeyh Âdem “kuddise sirruh” kendine mürid yaptığı kimseyi, bî'at sırasında, bir ânda, fenâ-yı kalbî makâmına ulaştırırlardı.

24 Cemâzil-evvel, Salı günü:

Bu fakîr, o insanların gönüllerinin kıblesinin feyzler hazînesi huzûrlarında idim. O sırada İmâm-ı Rabbânî mahbûb-i sübhânî, vâkîf-ı esrâr-ı mukattaât-ı Kur'ânî, kâşif-i Rümûz-ı müteşâbihât-ı Furkânî, Müceddid-i elf-i sâninin “kaddesenâllahü teâlâ bi esrârîhissâmî” (**Mektûbât-ı şerîf**) dersi vardı. Okunan mektûbda şu mevzû' anlatılıyordu. Birisi, hazret-i Müceddid-i elf-i sânidan “radiyallahü teâlâ anh” şöyle bir sual sormuş: Mürşid-i kâmil ve mükemmil, sâlikî bir vilâyetden diğer vilâyete geçirir mi, yoksa makâmı olan vilâyetde mi onu ilerletir. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni “radiyallahü anh” bunun cevâbında şöyle yazmışlar: Bir vilâyetden diğer vilâyete geçirmenin vâkî' olduğu mâ'lûm değildir. Ancak, o vilâyetde, mürşidin teveccühlerinden ilerlemeler vâkî' olur. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radiyallahü teâlâ anh” sözü temâm oldu.

Hazret-i İştân buyurdular ki: Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni “radiyallahü teâlâ anh” bu mektûbu ilk zemânlarında yazmışlardır. Dahâ sonra başka bir mektûblarında, kâmil bir mürşid, sâlikî bir vilâyetden diğer vilâyete geçirir, diye yazmışlardır. Nitekim hazret-i Müceddid-i elf-i sâni “radiyallahü teâlâ anh”, büyük oğulları ya'nî mazhâr-ı tasdîk, mevred-i tahkîk, kâşif-i esrâr-ı dekâik, vâkîf-ı esrâr-ı hakâik, vâris-il enbiyâ vel mürselîn seyyîd-il esfîyâ vessiddîkîn, âlim, âmil, fârik-ı beynel hakkı vel-bâtıl, mefharil halâyık Şeyh Muhammed Sâdıkâ “rahmetullahil-hâlık” teveccüh ve himmet buyurup, makâm-ı vilâyet-i Müsevîden vilâyet-i Muhammedîye “alâ sâhibihessalâtü vettehiyyât” ulaştırdılar.

Hazret-i İştân buyurdular ki: Şeyhimizin şeyhi, ya'nî kutb-ul Aktâb Gavs-uş-şeyh veşşâb, Ârif-i âgâh mücâhid fî sebîlillah seyyâh-ı bihâr-ı Lâhût, tayyâr-ı cevvi-i hâhût, kutb-ı rahâl-vücûd, sâlik-i sırât-il maksûd, merkez-i dâire-i hillet ve kayyûmiyyet, mevred-i feyz-i muhabbet ve mahbûbiyyet, Âbid, zâhid Şeyh Muhammed Âbid “radiyallahü anh ve erdâhu anna” cenâb-ı kayyûmizzemân, mahbûb-ı Rahmân, şems-i felek-i vilâyet, necm-i semâ-i hidâyet, gavvâs-ı lücce-i hüviyyet seyyâr-ı meâric-i ülûhiyyet, anka-i kâf-ı kurbet, tavus-ı riyâd-ı muhabbet mazhâr-ı berekât-ı Yezdân, hazret-i mevlânâ ve kıbletünâ ve hâdînâ Mirzâ Cân-ı Cânâna “aleyhirridvân” teveccüh buyurarak, vilâyet-i Müsevîden vilâyet-i Muhammedîye “alâ masdarihessalâtü vesselâm” ulaştırdılar. Aynı zemânda bizim pîrimiz ve mürşidimiz de şöyle müşâhede etmişler: Cenâb-ı Seyyîd-ül beşerin “aleyhi salevâtullahil melikil Ekber” karşılına oturmuşum. Sonra bulunduğum yere Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sel-

lem” teşrif buyurdıklarını ve Resûlullahın teşrif buyurdıkları makâmda kendimin bulunduğunu gördüm. Sonra her iki yerde de Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” oturduklarını, kendimin ise, her iki yerde de olmadığını gördüm. Dahâ sonra ise, her iki makâmda da kendimin bulunduğumu gördüm.

25 Cemâzil-evvel, Çarşamba günü:

Bu günâhkâr kul, feyzlerin şekllendiği sohbetlerinde bulundum. Buyurdular ki: Bir tâlib bir şeyhin huzûruna geldiği zemân, şeyh önce istihâre yapmalı, sonra onu tarîkate dâhil etmelidir. Bu sırada her şeyhin istihâre yapmaya ihtiyacı var mı yok mu diye arz edildi. Buyurdu ki: Kötü huyları iyi huylara dönmüş, benliğinden kurtulmuş, göğsü genişlemiş ve hakîkî islâma kavuşmuş olan, vilâyet-i kübrâ makâmı sâhibi şeyhin, istihâreye ihtiyacı yoktur. Çünkü onun o sırada yaptığı iş, temâmen Mevlânın rızâsına uygun olup, kendisi temâmen yok olmuştur.

26 Cemâzil-evvel, Perşembe günü:

Bu fakîr, o gönüller kıblesinin huzûrunda idim. Bir şahs bî’at için gelmişti. Dervîşlerin sığınağı hazret-i İşân –kalbim ve rûhum ona fedâ olsun– o şahsa hangi tarîkate bî’at etmeyi istersin diye sordu. O şahs Kâdirî tarîkatine bî’at edeceğim dedi. Hazret-i İşân bir mikdâr tatlı isteyerek, Seyyid-ül evvelîn vel-âhirîn “aleyhi efdalü salât-il musallîn ve ezkâ selâmil müsellimîn” rûh-ı pürfutûhuna ve hazret-i Gavs-ül a’zam Seyyid Muhyiddîn Abdülkâdir-i Geylânînin “radiyallahü teâlâ anh” rûh-i tayyibesine ve Resûlullah’a “aleyhi salâtullahil melîkil ekber” kadar ism ism kendi pîrlerinin rûhlarına ve Mevlânâ ve kibleünâ mazhâr-ı Rahmân hazret-i Mirzâ Cân-ı Cânâna “radiyallahu teâlâ anhüm ecma’în” kadar, onun tarîkatına mensûb olanların rûhlarına Fâtiha okudular. Sonra o şahsın her iki elini kendi mübârek elleriyle müsâfaha şeklinde tutarak: Üç kerre “Estagfirullahe Rabbî min külli zenbin ve etûbü ileyh” deyip, iki kerre kelime-i tayyibeyi ve bir kerre kelime-i şehâdeti okudular. Bundan sonra, o şahsın, orada bulunan ve bulunmayan bütün eshâbın ve bütün mü’minlerin din ve dünyâ işlerinin açılması için Kâdirî tarîkatini vesîle ederek Allahü teâlâyâ düâ etti, yalvardı. Sonra, Nakşîbendî tarîkatinde yapılan kalbî zikri, nigâh dâşt-ı havâtır, vukûf-ı kalbî ve ehâdiyyet murâkibesini telkîn buyurdular. Hazret-i İşânın üsûlü şöyledir ki, bî’at etmediği tarîkatda tâlibe Nakşîbendînin ezkâr murâkabelerini telkîn buyururlardı. Nitekim Müceddidî hânedânının husûsiyyeti de öyledir. Her silsileye dâhil ederler. Fekat sülûku Nakşîbendî tarîkatine göre yapırlardı. Bundan sonra hazret-i İşân başka bir şahsı Nakşîbendî tarîkatine bî’at ettirdiler. Bir tatlı üzerine, Nakşîbendî büyüklerinin ervâhına Fâtiha okudular. Yalnızca üç kerre: Allahümme magfiratüke evse’u min zünûbî ve rahmetüke ercâ indî min amelî” düâsını okudular. Müteakiben, “Allahümme mec’alhü lilmüttekîne imâmen” düâsını okudu ve “İlâhî! Hazret-i hâce Behâeddîn Nakşîbendînin “radiyallahü anh” nisbeti şerîfesinden bu şah-

sa bol nasîb inâyet buyur” diye düâ etdiler. O şahs hemen bu şerefli nisbetden tam bir te’sîre kavuştu. Çok bereketler ve feyzler müşâhade etdi. Mısra’: **Büyüklerin nazarı, bakırı altın eder.**

27 Cemâzil-evvel, Cum’a günü:

Nûrlu huzûrlarında hâzır idim. Hazret-i Îşân bir şahsa, nemâzın edâsıyla alâkâli olarak nasîhatda bulundular: “Nemâzı huşû’ ve hudû’ ile, kavme ve celsede tumânînete riâyet ile kılmalıdır ki, imâm-ı a’zam Ebû Hanîfenin “radiyallahü teâlâ anh” mezhebinde vâcib, ba’zı mezheblere göre farzdır”, buyurdular.

Buyurdular ki: Bir kimse mescidde, kavme ve celsede tumânînetsiz nemâz kılıp, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” huzûruna geldi. Es-selâmü aleyke yâ Resûlallah, dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” onun selâmına cevâb verdi ve: **(Nemâzı kıl da gel)** buyurdu. O şahs nemâzı önceki kıldığı gibi kılıp, huzûr-i se’âdete geldi. Resûlullah “aley-hissalevâtü vettehiyyât” tekrâr: **(Nemâzı kıl, sen sanki nemâz kılmamış gibisin)** buyurdu. O şahs tekrâr nemâz kıldı. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ona yine: **(Nemâz kıl, sen nemâz kılmadın)** buyurdu. Bunun üzerine o şahs: Yâ Resûlallah “sallallahü aleyhi ve sellem”! Ben bildiğim şekilde kıldım, dedi. Bunun üzerine Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ona, kavme ve celsede tumânînete [ta’dîl-i erkâna] ri’âyet ederek nemâz kılmasını buyurdular.

Bundan sonra hazret-i Îşân buyurdular ki: Bir kimse bir nemâzı kılmakla on nemâz sevâbına kavuşur. Birisi dokuz, birisi sekiz, bu minvâl üzere bir kimse de bir nemâz sevâbına kavuşur. Yine bir kimse de nemâz kılar, hiç sevâba kavuşamaz. O hâlde, anlaşıldı ki, bir kimse sünnetlerine ve âdâbına ri’âyet ederek, tedebbür, huşû’, hudû’ ve itmi’nân, ya’nî ma’nâsını düşünerek okumak, kulluk vazîfesini yerine getirmek, bunu yaparken beden ve kalben sâkin olup, başkasıyla olmamak ve ta’dîl-i erkâna ri’âyet etmek niyetiyle nemâz kılsa, çok ecr ve sevâb alır. Her kim bunlara az ri’âyet ederse az sevâb alır. Ba’zı âriflerin hâlleri nemâzda şöyle olur:

Beyt:

***Vaktâ ki, tekbîr ile nemâza koyulurlar,
Bismil edilmiş gibi, dünyâdan kurtulurlar.***

Hazret-i Îşân cevher saçan dilleriyle şöyle buyurdular: Bir gün ansızın cân burnuma öyle güzel bir koku geldi ki, beni çok hoş ve serhoş etdi ve her tarafı kapladı. Akli alan ve sevinci arttıran o ânda, gözümü açıp yukarıya doğru bakdığımda, tepemde, münevver, mutahhâr ve muattâr [nûrlu, temiz ve çok güzel kokulu] bir rûhun zuhûr ettiğini gördüm. O rûhun etrafında ve üstünde güneş ışığı gibi nûrlar vardı. O tecellî eden rûhun feyzlerinin ve bereketlerinin süsleri sebebiyle, bu nedir diye hayret-

de kaldım. Bu kimdir, diye şaşdım. Beni bu sırdan haberdâr etmediler, nâm ve nişânına muttali' kılmadılar. Sonra, yâ Cenâb-ı Seyyid-il Beşerin “aleyhi salevâtullahil melikil ekber” rûh-i pür fütûhu, yâhud hazret-i Gavs-ül a'zamın rûh-i pâkî zuhûr etmiş olsa gerek. Böyle bir güzelliğe ancak onlar lâyıkdır diye hâtırıma geldi.

Bu satırların müellîfi (Şâh Râuf Ahmed Müceddidî) der ki: Bu hâl hazret-i İşânın bir özelliğidir ki, ekseriyyetle buldukları yerin her tarafı misk gibi kokardı. Sohbetde bulunanlar bu misk gibi kokuyu duyarlardı. O gün yüksek dergâhlarında ba'zı kimseler arasında bir iddi'â vâki' oldu. Hazret-i İşân: Cenâb-ı hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radiyallahü teâlâ anh” temiz rûhu teşrîf etdi ve: “Dergâhda her kim ihtilâfa sebep olursa, onu dışarı çıkarın” buyurdu, dedi.

28 Cemâzil-evvel, Cumartesi günü:

Hazret-i İşânın huzûrunda idim. O sırada, Mektûbât dersi başlamışdı. Hazret-i İşânın üsûlü, dâima hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radiyallahü teâlâ anh” feyzli sözlerini (Mektûbları) ikindi nemâzından sonra okumak idi. Hazret-i İşân murâkabe hâlinde okuyana doğru dönerek, Mektûbât-ı şerîfeyi dinleyip, cevher saçan dilleriyle buyurdular ki: Müridler kendi pîrlerinden feyzler ve bereketler aldıkları gibi, ben de bu Mektûbât-ı kuds-i âyâtdan feyz alıyorum.

Yine buyurdular ki: Sübhânallah! Allahü teâlânın takdîs ve tenzîhini ne kadar mükemmel beyân buyurmuşlardır. Onların (İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâninin) kelâmı, insan beyânının ötesindedir. Gerçek şu ki, onun sözleri başdan başa Rabbânî ilhâmlardır. O insanların gönüllerinin kiblesinin feyzli kelâmı, böyle havâs ve avâmı doğru yola götürücü olunca, o sözün sâhibini buna kıyâs etmek, bu vesîle ile övmek, güzel hâllerini dile getirmek lâzımdır.

Beyt:

***Zâtını vâsf etmekte her ne söylense azdır,
Peygamber değildir o, ama kitâbı vardır.***

Bundan sonra, hazret-i İşân teveccüh için, dervişlerin toplandığı yere gitdiler. Buhârâ, Gazne, Taşkend, Hisâr, Kandeher, Kâbil, Peşâver, Mül-tân, Keşmîr, Lâhor, Serhend, Emruhe, Senbehel, Berîlî, Rampûr, Luknov, Câyis, Behrâic, Gurgehpûr, Azîmâbâd, Duhâke, Bengale, Haydârâbâd, Pûne ve diğer yerlerden, vatanlarını terk ederek, Allahü teâlâyı talep için gelen bu sayısız ihlâslı mensûblarına ve mümtâz muhlîsler cemâ'atına nazâr buyurdu. O günlerde kendileri çok râhatsız olduğu için, otuz kişi sabâh, otuz kişi ikindi halkasına, kalanları da ertesi gün için otuzar kişilik gurublar hâlinde alınız. Böylece teveccühden istifâde etsinler. Hepsi bitince aynı şekilde baştan otuzar otuzar tekrar gelsinler, buyurdu.

Hazret-i İşân buyurdular ki: Hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radiyal-

lahü teâlâ anh”, Hazreteynin (Muhammed Sâid ile Muhammed Ma’sûm Fârûkî hazretlerinin) ve büyük mürşid hazret-i Mirzâ Sâhibin “radiyallahü anhüm ecmaîn” üsûlü, hâzır olanların hepsine bir def’ada teveccüh idi.

Hazret-i Îşân buyurdular ki: Bir gün bana şöyle ilhâm olundu. Hazret-i Nizâmüddîn Evliyâ halîfelerini Dekken tarafına göndermişti. Siz ise halîfelerinizi Kâbil, Buhârâ ve Kandehâr tarafına gönderiniz.

29 Cemâzil-evvel, Pazar günü:

Bu bende yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i Îşân, Mevlevî Şîr Muhammedi irşâd edip, buyurdular ki: Size nüzûl, urûcdan [inmek, çıkmakdan] fazla vâki’ olmaktadır. Bu sebeble “Lâ ilâhe illallah” kelime-i tehlîli çok söyleyiniz. Yüz def’a “Lâ ilâhe illallah” dedikten sonra, “Muhammedün Resûlullah” deyin ki, yükselmek fazla olsun.

Yine buyurdular ki: Urûcu fazla olan sâlik, dil ile kelime-i tehlîli söylerken her def’asında “Muhammedün Resûlullah” diye de ilâve ederse, nüzûl ziyâde olur. Urûcu ve nüzûlü müsâvî olan, on veyâ onbeş kerre “Lâ ilâhe illallah” dedikten sonra, “Muhammedün Resûlullah” desin. Bu üsûl, urûc ve nüzûlün hâsıl olması için çok fâidelidir.

Buyurdular ki: Bir gün arkadaşlarımla oturmuşduk. Yüksek pîrim ve mürşidimin en büyük halîfelerinden Kâdî Senâullah Pânipûtî ve Hazret-i Muhammed İhsân “rahmetullahi aleyhimâ” da o meclise teşrîf etmişlerdi. Bu sırada birisi gelip: “Mevlevî Senâullah Senbehînin “rahmetullahi teâlâ aleyh” geçim masrâfı için başkalarının günlük bir rupye vermeleri kararlaşdırılmışdır” dedi. Orada bulunanlar: “Başkalarına âid bu meblâğ harâma yakındır. Böyle bir meblâğın sâhib olmasından dolayı, onun bâtınında zulmet hâsıl olur” dediler. Muhammed İhsân, İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâninin feyz oluşu akdığı zemân, dağlar gibi zulmeti saman çöpü gibi sürüp götürür, buyurdu. Bu sözü söyleyip bir âh çekti ve düşüp kendinden geçti.

30 Cemâzil-evvel, Pazartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i Îşân buyurdular ki: Meyân Muhammed, yüksek mürşidimizin halîfelerinden idi. Bir gün ona kabz hâli vâki’ oldu. Mürşidimiz teveccüh buyurdular. Kabz hâli gitmedi. Ondan sonra hâcelerin hâcesi, pîrlerin pîri Hâce-i Büzürk [büyük üstâd] Behâeddîn Nakşibendînin “radiyallahü teâlâ anh” mübârek rûhu göründü ve şöyle buyurdu: Oğulcağızım! Bu nisbet az mıdır ki, ya’nî bu hâllerden terakkî hâsıl olmasa bile, bu nisbet çokdur. Böylece meşgûl olmalıdır.

Bir gün, bahs edilen bu Meyân Muhammed, her nasılsa hazret-i pîr Mirzâ Sâhibi inkâr edenlerin meclisine oturmuşdu. Orada hazret-i Mirzâ Sâhib hakkında uygunsuz konuşmalar olmuşdu. Meyân Muhammed bu konuşmalara karşı çıkmıştı. O meclisten gizlice kalkıp, hazret-i Mirzâ Sâhibin huzûruna geldi. Hazret-i Mirzâ Sâhib çok memnûn olup, kendisine

teveccüh buyurdular. Bu sırada ondan derhâl kabz hâli kalkdı. Urûc vâki' oldu. Hazret-i İşân buyurdular ki: Onun riyâzetlerle olan terakkîsi, hizmet sebebiyle olan terakkîsinin yüzde biri bile olamaz. Hizmet ile bu kadar senelik iş bir ânda müyesser olur. Hizmet sâliki ilâhî cezbelere kavuşdurur.

Hicrî 1231 senesi, 1 Cemâzil-âhir, Salı günü:

Huzûrlarında idim. Âşıkların gıdâsı olan açlıktan söz açıldı. Hazret-i İşân Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” hiçbir zemân karnı doyacak kadar yemek yimediklerine dâir hadîs-i şerîfi okudular. Aynı şekilde Es-hâb-ı kirâm da “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in” açlık çekmişlerdir. Önceki Evliyâ meşakkatli riyâzetler ve şiddetli mücâhedeler yapmışlardır. Ağaç yaprakları ve ot kökleri yemişlerdi. Yolda atılmış olan eski parçaları temizleyip kendilerine elbise yapmışlardı. Kimi onbeş günde bir yir, kimi, bir aya yakın hiçbir şey yimezdi. Kimi altmış sene sırtını yere koymamış, kimi kırk sene hiç uyumamışdı. Hazret-i Hâce Büzürk Şâh-ı Nakşîbend “radiyallahü teâlâ anh” kendi yollarında orta hâli seçmişler ve buyurmuşlardır ki: Kuvvetden düşmemek için yarım âsârdan [tokluk mikdârının yarısından] az yimemelidir. İmâm-ı Gazâlî “rahmetullahi teâlâ aleyh” buyurmuşlardır ki: Süt, yağ ve ekmeğin yanında yinen diğer katıklar yarım âsâra dâhildir.

Hazret-i İşân buyurdu ki: Kendi hâlini Risâlet penâhînin “sallallahü aleyhi ve sellem” hâline kıyâs etmemelidir. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”: **(Ben, sizin gibi değilim. Yimem ve içmem Rabbimin huzûrunda olur, ya'nî Rabbimin huzûrunda yiyorum)** buyurdu.

2 Cemâzil-âhir, Çarşamba günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân, şöyle buyurdu: Kul, Allahü teâlânın va'dlerinin doğruluğuna bakmalı, zannî ve vehmî sebepler tarafına bakmamalıdır. Kesin olarak inanmalıdır ki, rızkı O [ya'nî Allahü teâlâ] verir ve kimi yaratmışsa, rızkını da hâzırlamıştır.

Mısra' tercemesi:

Rızkı, rızk gönderen çok veriyor.

Yine buyurdular ki: Dergâhı yapmadan evvel yer azlığı sebebiyle sôfilerin kalmaları için bir yer yapmayı son derece arzû ediyorduk. Bitişikde bir yer vardı. Sâhibi onu satıyordu. Bir şahs bize burayı siz satın alın dedi. O zemân bir tek merkeb boncuğuna bile sâhib değildim. Allahü teâlâya, bu dileğime kavuşdurması için düâ etdim. Hak sübhânehü ve teâlâ bu düâmı kabûl buyurdu. Gaybdan yardımlar gönderdi ve o yer satın alınarak tesarrûfum altına girdi. Sonra yedi sekiz bin rupyeye başka bir kaç yer dahâ satın alarak dergâha dâhil etdik. Bu gaybî yardımlar bugüne kadar devâm etmekte ve ihtiyâçlarımı en güzel bir şekilde karşılamaktadır.

3 Cemâzil-âhir, Perşembe günü:

Bu fakîr, feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İşân cevher saçan dilleriyle buyurdular ki: Dergâhdaki sôfilerin hâllerini bildiriniz. Sôfiler teheccüd nemâzını kılıyorlar mı ve buna devâm ediyorlar mı, devâm etmiyen varsa, dikkatle ta'kîb ediniz. Uyuyanı gidib bizzat uyandırınız. Uyanık olanı da Allahü teâlâyâ müteveccih yapınız. Nitekim şöyle buyurmuşlardır:

Şi'r tercemesi:

***Bir ân bile gafleti yakışmaz o dilberin,
Belki sana bakar da senin olmaz haberin.
Otuz yıllık tecribeyle şübhesiz söyler Hâkânî:
Bir an Allah ile olmak değer mülk-i Süleymânî.***

4 Cemâzil-âhir, Cum'a günü:

Feyz menbâ'ı huzûrlarında idim. Hazret-i İşân ikinci nemâzı için mes-cîde gitdiler. Nemâzı kıldıktan sonra, Molla Gül Muhammed Gaznevî bir şahs hakkında konuştu. Hazret-i İşân: Allahü teâlânın dergâhına gelip, edebe riâyetsizlik etmemeli, Allahü teâlâdan başkasına müteveccih olmamalısınız. Dünyâ pâdişâhlarının karşısında edebe ri'âyeti çok düşünüyorsunuz da, hakîkî pâdişâhın huzûruna nasıl çıkıyorsunuz? O huzûrda, kendinizi dahâ çok kırınız ve kendinizi hiç sayınız. Kendinizi yok sayıp, Yârin kapısına geliniz, buyurarak, Molla Gül Muhammed Gaznevîyi böyle konuşmaktan kuvvetle men' etdi.

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Sôfi nemâz kılarken, kıyâmda hangi keyfiyetlerin hâsıl olduğuna, rükû'da hangi nûrların peydâ olduğuna, secdede hangi sırların zâhir olduğuna ve ka'dede hangi feyzler geldiğine dikkat etmelidir. Nemâzdan sonra, nemâzı kılmak sebebiyle hangi bereketler hâsıl oldu diye düşünmelidir.

Sonra (**Mektûbât**) dersine başlandı. Hazret-i İşân çok sırlar ve yüksek makâmlara âid derin ma'nâlar beyân buyurdular. O esnâda Mîr Kamerüddîn Semerkandî: Fenânın geri gelmesi vardır. Fekat ademin yokdur, diye arz etdi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Ademin vücûdu geri gelir. Fenânın dönmez. Adem mertebesi evveldir. Fenâ mertebesi sonradır. Ademler arka arkaya gelince fenâ-i fenâ hâsıl olur. Sonra şu şi'ri okudular:

***Gücün yetiyor ise, ademleri birleşdir,
Zirâ merde yakışan, merde âid işlerdir.***

Sonra Mevlvî Şîr Muhammed: Bana ademiyyet (yokluk) geliyor. Bir müddet kalıyor. Ba'zen az ba'zen çok oluyor. Zikr edince o hâl gidiyor diye arz etdi. Hazret-i İşân buyurdular ki: O zemân zikr yapmamalı, o nisbetle meşgûl olmalı ve onların zuhûrunu o kadar çoğaltmalıdır ki, hiç gitmesinler.

Sonra hazret-i İşân cevher saçan dilleriyle şu mısra'ı okudular:

Sana ta'zîm için kalkıp toz kaldırmayalım.

Sonra bir şahs, hastasının şifâ bulması için hazret-i İşâna okutmak üzere su getirdi. Hazret-i İşân kendi içdiği sudan kalan bir mikdârı o suyun içine dökdü. Sonra şunu anlatdılar: Dârâşükûh, büyüklerden birine hastasının şifâ bulması için okunmak üzere su gönderdi. Bu sudan içip kalanını gönderiniz. Çünkü, hadîs-i şerîfde: **(Mü'minin artığı şifâdır)** buyurulmuşdur, dedi. O büyük zât, gönderilen sudan biraz içip, geri yolladı ve o ânda Allah korkusundan, îmânım var mı, yok mu diye ishal oldu ve: "Eğer bu hastaya şifâ hâsıl olursa, bu benim îmânıma işâretidir. Yoksa vay bize ve tutulduklarımıza."

Hazret-i İşân buyurdular ki: Ben hergün şu düâyı okuyorum. Herkesin de okuması gerekir: **(Allahümmagfir lî verhamnî ve âfinî fiddünyâ ve'l-âhireti veşfinî şifâen âcilen lâ yügâdirü sekamen ve ente erhamür-râhimîn ve lâ havle velâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azîm.)** (Allahım! Beni afv et. Bana merhâmet eyle. Dünyâda ve âhiretde âfiyet ver. Hiç bir hastalık bırakmayan âcil bir şifâ ihsân eyle. Sen erhamür-râhimînsin. Mâ'siyetden vazgeçmek ve ibâdete güç ve kuvvet ancak yüce Allahın tevfikiy-ledir.)

Hazret-i İşân buyurdular ki: Kelâmda (sözde) mütekellimîn (söz sâhibinin) nisbeti zâhir olur. Sonra buyurdular ki: Bundan önce Mevlevî Beşâretullah Sâhibin bir arzı (mektûbu) gelmişdi. Bâtın hâllerini başından sonuna kadar yazmışdı. Sahîh idrâk sâhibi olan Meyân Ahmed Yâr Sâhib de yanımda idi. O mektûbu okuduğum zemân onda yazılı olan bütün makâmın nisbeti öyle zâhir oldu ki, Meyân Ahmed Yâr Sâhib de anladı.

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Meyân Ebû Sa'îd Sâhib de kendi bâtın hâlleri hakkında bir risâle yazmışlar. Başından sonuna kadar okudum. Hepsini hazret-i imâm-ı Rabbânînin Mektûbât-ı şerîfine uygundur.

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî Rûmîye de kendi bâtın hâllerini yazmalarını söyledim. İnşâallah onlar da yazıp göndercekler. Mevlânâ Hâlid, hazret-i İşânın halîfelerinin en üstünüdür. Bağdâd-ı şerîfde tâliblerin hidâyeti ve sâliklere rehberlikle meşgûldürler. Âlemin merci'idirler. Onun bir mektûbu hazret-i İşâna gelmişdi. Mektûbda, oradaki sevdiklerinden tasnifât (eserler) sâhibi yüz mütebahhir, deren âlimin icâzete elverişli olduğu, ayrıca büyük âlimlerden beşyüz kişinin tarîkâta girdiği, avâmdan ve havâsdan pek çok kimsenin bî'at etdiği yazılıydı.

5 Cemâzil-âhir, Cumartesi günü:

Nûr dolu huzûrlarında bulunuyordum. Emr-i şerîf mücibince hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "radiyallahü teâlâ anh" **(Mektûbât)**ından huzûrda birkaç satır okudum. Hazret-i İşân irşâd buyurdular ki: Bu feyzli ke-

lâm derin düşünmekle anlaşılabilir. Fekat feyz ve bereketleri hemen ele geçmiştir.

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Kalb latîfesi seyrinde önce kabz ve bast, ferâh ve surûr, zevk ve şevk gibi telvînler gelir. Kalb değişmelerden kurtulup, fenâ ve bekâya kavuşduğunda, telvînlerden kurtulup, temkîne ulaşır. Bundan sonra nefis latîfesi seyrinde de telvinât gelir. Çeşid çeşid hâller ile karşılaşılır. Bukalemunlukdan, ya'nî değişikliklerden geçip, fenâ ve bekâya ulaşınca, telvînden temkîne gelir. Bundan sonra ahvâl ve sırlar kâlib latîfesine gelir. Telvînler, değişmeler peydâ olur. Lâkin âlem-i emrin latîfeleri telvînden geçip, temkîne kavuşamaz. Kavuşsa da tâbi' olmaklık sebebiyledir, aslî değildir.

6 Cemâzil-âhir, Pazar günü:

Fez hazînesi huzûrda idim. Bir şahs Mekke-i mükerremeden hazret-i İşânın mübârek ismini duyup gelmişti. Hazret-i İşân ona: Sen ne duydu ki, tâ Mekkedden kalkdın buraya geldin, dedi. O şahs şöyle cevâb verdi: Ben Beytullahda (Kâ'bede) idim. Bağdâd-ı şerîfden bir kâfile gelmişti. O kervânda bulunanlar Harem-i şerîfde şunları anlatdılar: Bağdâd-ı şerîfde Mevlânâ Hâlid adında mütebahhir bir âlim var. Hindistâna gidip Nakşibendî tarîkatını hazret-i kayyûm-ı zemân Gulam Alîden [Abdullahi Dehlevî "radıyallahü anh"] alıp, hilâfet hırkasını giymiş, iklim-i Rûmda şöreti her tarâfı kaplamış, diyâr-ı Rûmun âlimleri ve büyükleri ona bî'at etmişler. Bu sözleri duyunca, zât-ı âlinize kavuşmayı cândan ister oldum. Nihâyet inâyet-i ilâhiyye ile feyz sunan bu büyük kapının eşiğine kavuştum.

7 Cemâzil-âhir, Pazartesi günü:

Fezli meclislerinde hâzır bulundum. Hazret-i İşân buyurdular ki: Nakşibendî nisbeti devâmlı huzûr ve âgâhlıktan ve gönülde düşünce kalmamasından ibâretedir. Bu şerefli yolun büyükleri böyle bildirmişlerdir. Lâkin bize göre kalbe gelen düşüncelerin az olması yok olması yerindedir.

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Seyyid Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin bildirdiği dört kısım fenâ –ki, dahâ önce bahs edilmişti– mâsivânın unutulmasından ibâret olan fenâ-yı kalbîde hâsıl olurlar.

8 Cemâzil-âhir, Salı günü:

Uğruna cânını hiçe sayan bu hizmetçileri, o sevgili kulun huzûrunda idim. Cevher saçan dilleriyle buyurdular ki: Tarîkat büyüklerinin bütün tasniflerinin ve âriflerin te'liflerinin hepsinde, tevhîd-i vücûdî, zevk, şevk ve tevbe, inâbet, sabr, kanâat, zühd, tevekkül, rızâ, teslim ve diğerlerinden ibâret olan makâmât-ı aşere [on makâm] vardır. Lâkin hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "radıyallahü teâlâ anh" yazdığı makâmları, bu ma'rîfetlerin âriflerinden hiçbiri yazmamıştır. Allahü teâlâyı tanımakda, hazret-i Müceddidin yazmış olduğu (**Mektûbât**) kitâbının bir benzeri yoktur.

Hazret-i İşân yine buyurdular ki: Salık için kalb ve nefis latîfelerinin seyrinde zikr-i hâfî, nefy ve isbât, tehlîl-i lisânî, anâsır-ı selâsenin [üç unsûrun] seyrinde uzun kırâ’etle kılınan nâfileler; üç kemâlâtda Kur’ân-ı kerîmin tilâveti, yedi hakîkatda ise salevât okumak terakkîye sebep olur.

Sonra riyâzet ve ibâdetden bahsedildi. Buyurdular ki: Ba’zı Evliyânın Allahü teâlâyâ tam bağılılığı, zühd, riyâzet, terk ve tecrîdinin kemâliyle hâsıl olur. Ba’zısına Allahü teâlâyâ yakınlık, çok ibâdet etmekle hâsıl olur. Fekat ibâdet ehlinin makâmı, tevekkül, zühd ve riyâzet sâhibi olandan yüksektir.

Yine buyurdular ki: Yakîni ziyâde olanın makâmı dahâ yüksektir.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Şâh Gülşen “rahmetullahi aleyh”, keşf, kerâmet, zühd ve riyâzet sâhibiydi. Hayâtının otuz senesini eski bir elbise ile geçirdi. Üç günde bir parça yemek yirdi. Kavun, karpuz kabuğu, sovakda ve pazarda her mevsime uygun diğere yiyeceklerin kabuklarını alıp temizler, sonra yirdi. Cum’a mescidinde istikâmet ile meşgûl olurdu. Çok susadığı zemân, havuzdan iki üç avuç su alıp içirdi. Hâlbuki o su çok acıydı. Bir gün fâhişe bir kadın, son derece süslenmiş hâlde çatıdaki pencereden bakıyordu. O meclisde bulunan tarîkat dostları, hidâyete gelmesi için o kadına teveccüh buyurmasını arz etdiler. Fekat o ilk önce bunun üzerinde durmadı. Ancak eshâbı çok ısrâr edince, o kadına teveccüh buyurdular. Allahü teâlânın izniyle biraz sonra o kadın süslü elbîselerini çıkarıp, bir kilime bürünerek huzûruna geldi. Geçmişdeki günâhlarına tevbe ve istigfâr edip bî’at etdi ve ihlâs gerdânlığını boynuna takdı.

Hazret-i Kayyûm-i zaman hâce Muhammed Zübeyr “radiyallahü anh” de o devrde bulunmakda idi. İnsanları irşâd makâmında bulunuyordu. Çok ibâdet ederdi. Akşam nemâzından sonra evvâbîn nemâzını kılar, Kur’ân-ı kerîmden on cüz’ okurdu. Sonra erkeklerle halka yapar, onlara teveccüh buyururdu. Sonra kadınlar halkasının bulunduğu yere giderek [onlar ile bir olmyarak] teveccüh buyururdu. Gecenin yarısında bir müddet istirahat edip, teheccüd nemâzı için kalkardı. Teheccüd nemâzında kırk def’a veyâ altmış def’a Yâsîn-i şerîf sûresini okurdu. Sonra kuşluk vaktine kadar murâkabe yapardı. Bundan sonra, erkeklerin zikr halkasını yapardı. Öğlene kadar teveccüh ve insanları irşâd ile geçirirdi. Sonra bir müddet kaylûle yapıp, fey-i zevâl nemâzı için kalkar, uzun kırâetle dört bölüm hâlinde kılardı. Müteâkiben Hatm-i hâcegân yapıp, öğle nemâzını kılardı. Sonra Kur’ân-ı kerîm okuyup yemek yirdi. Bu vakt o hazretin yemek yime zemânı idi. İkinci nemâzından sonra **(Mişkât-ı şerîf)** veyâ **(Mektûbât-ı şerîf)** okunurdu. Meclisden mescid-i şerîfe teşrîf etdiklerinde, ümerâ, mübârek ayakları yere değmesin diye feyzli eşiklerinden tâ mescid-i şerîfe kadar şallarını ve mendillerini yere sererlerdi. Eğer hasta ziyâreti veyâ bir da’vete icâbet için ata binseydi, onun ata binmesi sultânların ata binmesi gibi olurdu.

Bir gün o, Cum'a câmi'inin alt tarafından at üzerinde geçiyordu. Hazret-i Şâh Gülşen "rahmetullahi aleyh" bu sırada bir şahsın mahfeye oturmuş ve rikâbında da (atının üzengesi hizâsında da) bir çok mahfelerin gitmekde olduğunu gördü. Büyük bir kalabalık hizmetçiler gibi idiler. Mahfenin önünde o bulunuyordu. O mahfeyi öyle bir nûr kaplamışdı ki, sanki mahfenin üstünden tâ semâya kadar nûr parlıyor, buldukları sokağın ve pazarın temâmı o nûrle doluyordu. Hazret-i Şâh Gülşen "rahmetullahi aleyh" kendi eski kilimini başından atıp, eshâbına: Bunu ateşde yakınız, buyurdu. Eshâbı, sebebi nedir diye arz etdiklerinde, şöyle buyurdu: Bu giden emîrde öyle bir nûr var ki, ben otuz yılımı bu kilimde [eski dokuma elbisede] geçirmeme rağmen, kendi kilimimde zerrece kokusunu müşâhede etmedim. Bu sırada birisi oradan geçmekte olan zâtın hazret-i Muhammed Zübeyr olduğunu söyleyince, Şâh Gülşen hazretleri: Elhamdülillah ki, bizim pîrimizin oğluymuş. Yine yüz akımız devâm etmedir, buyurdu. Mürîdlerini istifâde etmeleri için onun huzûruna gönderdi ve hazret-i İşânın teşrîf buyurdıkları yerde bizim mürîd edinmemiz câiz değildir, dedi.

Bu sırada hazret-i İşân önceki evliyânın riyâzât ve mücâhedelerini beyân buyurdular. Ve (bu riyâzât ve mücâhedeler için) elimizden hiç gelmiyor diye teessüf etdiler. Sonra şükr tavrı takınıp buyurdular ki: Allahü teâlânın lütfuyla eğer, bir kimse buraya gelir ve bizim emrimize muvâfık olarak hareket ederse, elbette ona birşeyler verilir. Sonra şu şi'ri okudular:

***Nerede âşık var da, yâr kalbine bakmadı,
Nerede hasta var da, orada tabîb olmadı.***

9 Cemâzil-âhir, Çarşamba günü:

Yüksek huzûrlarında bulunuyordum. Tâliblerin hataralarından ve vesveselerinden söz açıldı. Buyurdular ki: Kalbe gelen vesveseler ve hataralar dört kısımdır: Şeytânî, melekî, nefsânî ve hakkânî. Şeytânî olan vesvese ve hataralar sol taraftan, melekî olanlar sağ taraftan gelir. Nefsânî olanlar üst taraftan ya'nî, dîmağdan, hakkânî olan ise fevk-ül fevkden, dahâ yukarıdan kalbe iner.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Seyyid-ül-Beşer "aleyhi salevâtullahil melîkil ekber" şöyle buyurdular: Bu îmânın kemâlidir. Ya'nî bu hataraların [düşüncelerin] gelmesi, îmânın kemâlinin îcâbıdır. Çünkü, bir yerde bir şey varsa, elbette oraya hırsızın gelmesinden korkular.

Buyurdular ki: Bu tarîka-i şerîfede, Allahü teâlânın inâyeti ve pîrân-ı kibârın teveccühleriyle, talebelerin gönlündeki hataralar az olur. Sonra kaybolur, kalbin içine giremezler. Nitekim sinekler de aynaya konarlar, fekat aynanın içine giremezler. Veyâ denizdeki çer-çöp, suyun yüzüne çıkıp, dibine inemez. Bunun gibi hataralar dışarı çıkar ve kalbe giremezler. Sonra oradan itilerek nefis latîfesine gelirler. Nefsin tezkiyesinden sonra

muhayyilede zuhûr ederler. Oradan da gidince, hiçbir zemân hiçbir yere giremezler. Bu makâmın sâhibine, farazâ bin yıl ömür verilse, aslâ gayr düşüncesi ya'nî, Allahü teâlâdan başka şeylerin düşüncesi kalbine gelmez.

10 Cemâzil-âhir, Perşembe günü:

Bu hizmetçi feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İştân buyurdular ki: Yakîni ziyâde olanın, kurb makâmı dahâ yüksektir. Yakîn makâmı üç kısımdır. Birincisi, İlm-ül yakîn, ikincisi, ayn-ül yakîn, üçüncüsü, hakk-ul yakîndir. Bunların tafsilâtı kitâblarda yazılıdır. Bu sebeble yazmaya ihtiyâc yoktur.

Yine hazret-i İştân buyurdular ki: Bir gün hazret-i Kutbüddîn Bahtiyâr Kâkînin “radiyallahü teâlâ anh” nûr dolu mezârına gitmişdim. Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, Hâceyi gördüm. Mezârından çıkıp beni karşıladı ve çok iltifât buyurdu.

11 Cemâzil-âhir, Cum'a günü:

Yüksek huzûrlarında bulunuyordum. O sırada büyüklerin vefâtından söz açıldı. Buyurdular ki: Muhterem babam “rahmetullahi aleyh” şerefli Kâdirî tarikatında idiler. Vefât edecekleri vakt, hazret-i Gavs-ül a'zam Mahbûb-i Sübhânî seyyid Abdülkâdir-i Geylânî “radiyallahü teâlâ anh” teşrîf etdiler. Sonra mübârek eliyle: İşte ayakdalar deyip, hazreti Gavs-ül a'zama işâret edip, rûhunu Allahü teâlâyâ teslim eylediler. Allahım! Kabrini nûrlu, yatdığı yeri serin eyle deyip, babalarının çok kerâmetlerini ve hârikul'âde hâllerini anlatdılar.

12 Cemâzil-âhir, Cumartesi günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İştân buyurdular ki: Mevlevî Beşâretullahın bir mektûbu gelmişti. Cevâbında şöyle yazdı: Geçmiş günâhlar için pişmân olunuz ve istigfâr ediniz. Gelecek için ise günâhlardan sakınmayı lâzım biliniz. Devâmlı Allahü teâlâyı anmakla meşgûl olunuz.

Bu sırada birisi: Efendim! Benim için bir şey yazsanız, diye arz etdi. Hazret-i İştân, meâl-i şerifi (... **Allah de ve onları bırak, daldıkları bozuk âdet ve işlerinde oynasın dursunlar**) olan En'am sûresinin 91.ci âyetini yazdı. Bu âyet-i kerîmenin tefsîrini de şöyle yazdılar: Küçük büyük bütün işleri Allahü teâlâyâ tefvîz, havâle etmeli, tedbîr ve geçimi hiç düşünmemelidir. Mâsivâyâ bağlılığı bırak, işlerini Allahü teâlâyâ havâle et.

Beyt:

***Kendi hesâbımı bıraktım sana,
Sen vâkıfsın azına hem çoğuna.***

13 Cemâzil-âhir, Pazar günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İştân buyurdu ki: Önceki

mutasavvıflar, Allahü teâlâyâ giden yol iki adımdır. İlk adım, kendi varlığından dışarı çıkmak, diğeri Allahü teâlâyâ kavuşmaktır, buyurmuşlardır. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni "radiyallahü teâlâ anh" buyurmuşlardır ki: Bizim aşmak istediğimiz yolun hepsi yedi adımdır. İki adımı âlem-i halka, beş adımı âlem-i emre âiddir. Sâlikin âlem-i emrde ayak basdığı ilk adımda, kalbin fenâsından ibâret olan fi'illerin tecellisi yüz gösterir. İkinci adımda, rûhun fenâsından ibâret olan subûtî sıfatların tecellisi, üçüncü adımda, sırrın fenâsından ibâret olan zâtın şânlarının tecellisi, dördüncü adımda, hafninin fenâsından ibâret olan selbî sıfatların tecellisi, beşinci adımda, ahfânın fenâsından ibâret olan Şân-ı Câmî-i ilâhi yüz gösterir. Âlem-i halka âid olan iki adımdan ilki nefis latîfesinin fenâsı, ikincisi kalıb latîfesinin fenâsıdır.

Bundan sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Yedi latîfenin katedildiği bu raya kadar, müceddidî sülûk yolunun yarısı kat edilmiş olur. Kalan ikinci yarı, birinci yarıdan birkaç derece dahâ geniş ve yüksektir ve üç kemâl ile yedi hakikatden ibârettir. Bunların tafsilatı, hazret-i İmâm-ı Rabbânînin "radiyallahü teâlâ anh" (**Mektûbât**)ında geniş olarak vardır.

14 Cemâzil-âhir, Pazartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân o sırada Kelâm-ı mecîd dersi yaptılar [Kur'ân-ı kerîmden ba'zı âyet-i kerîmeleri tefsîr etdiler]. Gâyet tedkîkli ve tahkîkli bir şekilde inci gibi ma'naları beyân buyurdular. Bu sırada bir şahs, hazret-i İşânın hâli, hazret-i Mevlevî Abdül'azîz Sâhibden ziyâdedir diye arz edince, hazret-i İşân: "Tevbe! Onlar ilm ve beyân der-yâsı olup, gülden güldesde yaparlar. Ben ise gülden gonca yapmaktayım, buyurdular.

15 Cemâzil-âhir, Salı günü:

O gönüller kiblesinin huzûrunda idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bir gün hazret-i Şâh Gülşen "rahmetullahi teâlâ aleyh" oturuyorlardı. Bir zimmî [müslimân olmamış ehl-i kitâb] ansızın kapıdan içeri girdi. İşân ona hürmet için ayağa kalkdılar. Orada bulunanlar zimmî birisine hurmeten ayağa kalkmasından dolayı hayretde kaldılar. Bunun üzerine hazret-i İşân o zimmîye: Senden mürşidimin kokusu geliyor, buyurdu. O şahs, yanımda bir kitâbdan başka hiçbir şey yok, dedi. Hazret-i Şâh Gülşen kitâbı açdı ve onda hazret-i Mazhâr-ı Esrâr hazret-i Şeyh Abdülehadın "radiyallahü teâlâ anh" el yazısı olan birkaç satır yazıyı gördü.

Yine buyurdular ki: Bir gün Mevlevî Refüeddîn Sâhib "meddezillehümullahü teâlâ" bir kitâb okuyorlardı. Ben de o mecliste idim. Ansızın pekçok nûrlar ve bereketler geldi. Ben, bu iki satırı okumak sebebiyle çok feyz geldi, deyince, Mevlevî Sâhib bu iki satır hazret-i Abdülehadın yazısıdır buyurdular.

Yine buyurdular ki: Başka bir gün aynı şekilde vukû' buldu. Ben, bu

def'a feyz başka bir çeşid geldi dedim. Mevlevî Sâhib: Bu satırlar hazret-i Şâh Velîyullahın "rahmetullahi teâlâ aleyh" yazısıdır, buyurdular.

Bu satırların yazan (Şâh Râuf Ahmed Müceddidî "rahmetullahi teâlâ aleyh") der ki: Evliyâullah vahdet bağının gülleridir. Her güle ayrı koku ve ayrı bir renk verilmiştir. Koklama kuvveti verilen kimse, bu renkleri ve kokuları temyîz ve tefrîk eder. Bütün bu renkler, her gülde ayrı bir renkle tcellî eden, O, bî rengin (anlaşılmaz ve anlatılmazın) zuhûrudur. Âşık-ı Şeydâ, gördüğü her rengi bî rengin rengi bilir. Kokladığı her kokuda Mahbûb-ı Hakîkiyi arar. Çâresiz bülbül gibi karârsızlık kadehinden mey içip, zincirini kırmaya çalışır.

16 Cemâzil-âhir, Çarşamba günü:

Başdan başa nûr olan huzûrlarında bulunuyordum. O sırada nûrlu huzûrlarında bulunan Gazne ve Buhârâdan gelmiş müsâfirler gitmek için müsâade istediler. Hazret-i İştân buyurdu ki: Sizden biriniz burada kalsın. Bir müddet istikâmetle meşgûl olsun. Bâtınî nisbet elde edip, memleketine dönsün. Şeyh Gül Muhammed Gaznevî de o meclisde bulunuyordu. Hazret-i İştân buyurdular ki: Gül Muhammede bakın, Buhârâda şeyh olduğu hâlde, buraya geldi. Kur'ân-ı kerîmi okuyamıyordu. Allahü teâlânın lûtfu ve pîrân-ı kibârın inâyetleriyle, kısa bir müddet içinde, Kur'ân-ı kerîmi hatmetti. Fıkh ilmini tahsîl etdi. Bâtın nisbetini bütün gücüyle elde etdi. Bizden hilâfet hırkasını alıp Buhârâ-yı şerîfde pîr oldu. Şimdi o diyârdaki insanların hidâyeti ve irşâdı ile meşgûl olmaktadır. Sonra hazret-i İştân şu şi'ri okudular.

Bejt tercemesi:

***Dostun olsun O dostun kapısındaki fukarâ,
Onlarla oturanlar şâh olup, kalkar zîrâ.***

17 Cemâzil-âhir, Perşembe günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İştân şöyle buyurdular: Nefs mutmainne olup, kötü huyları iyi sıfatlara dönüşünce.

Mısra':

Şâh olup, yüksek tahta oturur.

Bu hâl, üç dâire ve bir yayı ihtivâ eden vilâyet-i kübrâ dâiresini kat ettikten sonra müyesser olur ve göğsün genişlemesi hâsıl olur. Nazârî olanlar, bedîhî, İstidlâlî olanlar keşfî olur. Nefsin fenâsı budur. Sonra hazret-i İştân buyurdular ki: Bu fenânın kemâli uzun müddetden sonra hâsıl olur. Hazret-i hâce Bâkî Billah "radiyallahü teâlâ anh" buyurdular ki: Bir sâlik, kırk yıl yalnız bir yerde, hergün kırk bin kere Allahü teâlânın mübârek ismi şerîfini ve nefy ve isbât zikre devâm ederse, fenânın kemâline kavuşur.

Yine buyurdular ki: Hazret-i İştân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân hazret-

leri] –Allahü teâlâ kabr-i şerîfini nûrlandırısın– buyururlardı ki: Otuz yıl pî-rân-ı kibârın hizmetinde bulundum. Şöyle ki, dört yıl hazret-i mazhâr-ı en-vâr-ı sübhânî Seyyîd Nûr Muhammed Bedayûnînin hizmetine kavuşup, teveccüh aldım. Vefâtlarından sonra altı yıl nûrlu mezârlarına gitdim. Ondan sonra ârif-i billah hazret-i Hâfız Sa’dullahın “aleyhirrahme” huzûruna gitdim. On iki yılımı, o mürşidin hizmetinde geçirdim. Onun vefâtından sonra zâhidlerin ve âbidlerin kendisiyle iftihâr ettiği, hazret-i Şeyh Muhammed Âbidin “radiyallahü teâlâ anh” huzûruna geldim. On yıl onun teveccühleriyle feyzlendim. Onun vefâtından sonra otuz yıldır, ezkâr, halka, murâkabe ve diğer vazîfelerle meşgûlüm. İnsanların bî’ati ve irşâdıyla uğraşıyorum. Altmış senemi bu yolda geçirdim. Kalbin fenâsı tam ve mükemmel olarak müyesser oldu. Gönülde gerektiği gibi ilmî ve hubbî taalluk kalmadı. Kendimi ölü buluyorum. Varlıktan bir nâm, benlikden bir nişân kalmadı. İnsanlar yanıma gelip selâm veriyor, başkalarına âid haberler getiriyorlar. Biliyorum ki, ben ölmüşüm. Bunlar benim kabrimi ziyârete geliyor ve haber getiriyorlar. İkinci def’a konuştuğlarında dikkatlice kendime bakıyorum ve kendi kendime: Acaba ben hayâtdamıyım diyorum!

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Cenâb-ı Kayyûm-ı zemân, halîfe-i Rahmân Kutb-i Şâm ve Rûm hazret-i urvet-ül vüskâ hâce Muhammed Ma’sûm “radiyallahü teâlâ anh” buyururlardı ki: “İnsanlar kelime-i tayyibeyi, ya’nî Lâ ilâhe illallahı söylediklerinde, illallah yerine aslında, illâ ene (ancak ben varım) diyorlar. Çünkü, enenin kırılmasından ibâret olan, nefsin fenâsı hâsıl olmadıkça, illallah yerine illâ ene demiş oluyorlar.”

Yine hazret-i urvet-ül vüskâ hâce Muhammed Ma’sûm “radiyallahü teâlâ anh” şöyle yazmışlardır: “Bir gün Allahü teâlâyâ, enenin fenâsı için çok yalvardım. Bunun üzerine, nefsimin boynundan çok zünnârların çıktığını ve kırıldığını müşâhede etdim. Sonra babam ve mürşidim hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radiyallahü teâlâ anh” huzûruna vardım. Gördüğüm vak’ayı kendilerine arz etdim. “Henüz tam fenâ hâsıl olmamış” buyurdular. Uzun bir müddet sonra Beytullâhı tavâf nasîb oldu. Orada Allahü teâlânın lûtfu ile bu büyük devlet ve eşsiz ni’met ele geçti. Allahü teâlâyâ hamd ve şükürler olsun ki, bu se’âdetin hâsıl olmasından sonra girifdâr olduğum Lâ ilâhe illâ ene’den kurtulup, Lâ ilâhe illallahı kavuştum. Bu Allahü teâlânın lûtfudur. Onu dilediğine verir. Allahü teâlâ büyük ih-sân sâhibidir.”

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Kötü ahlâkın, beşerî sıfatların değişmesi ve en’âniyyetin gitmesi için, kelime-i tayyibeyi tekrâr tekrâr söylemeli ve çok zikir yapmalıdır. İlâhî nûrlar çoğalınca elbette sâlikin ahlâk ve evsâfında kırıklık hâsıl olacaktır. **(Hükûmdârlar bir memlekete girdikleri zemân orayı alt üst edip, halkının şerefli kimselerini hakîr hâle getirirler...)** [Neml sûresi: 34] meâlindeki âyet-i kerîme bu ma’nâyâ işâret buyurmaktadır.

18 Cemâzil-âhir, Cum'a günü:

Huzûrlarında idim. Hazret-i İfşân bir azîze hitâb ederek buyurdular ki: **(Nice kimseler vardır ki, onları ne ticâret, ne alış-veriş, Allahı anmaktan alıkoymaz...)** [Nûr sûresi: 37] meâlindeki âyet-i kerîme, kalb ile zikrin devâmına işâret etmektedir. **(Ayakda iken, otururken ve yanlarınız üzerine yatarken hep Allahı anın...)** [Nîsâ sûresi: 103] meâlindeki âyet-i kerîmeden de bu kalb ile zikrin emr edildiği anlaşılmalıdır. Çünkü, kalb ile zikr her zemân olur. Dil ile zikrin devâmlı olması zordur. Bu sırada ihvân Sâhib: Bir büyük hayâtda iken kendine halîfe olarak birisini tâyin etmese, onun vefâtından sonra vaktin meşâyihî bir şahsı o büyüğün yerine geçirseler, o büyüğün hırka ve külâhını ona giydirseler, o şahsda bereket ve nisbet hâsıl olur mu? diye arz etdi. Hazret-i İfşân: Evet olur, buyurdu ve şöyle bir hâdiseyi nakletti: Bir büyük vefât etmişti. Hayâtda iken kimseye halîfelik vermemişti. İnsanlar onun vefâtından sonra toplanıp, cübbe ve sarığını bir şahsa giydirdiler. O ânda o şahsın hâlleri vefât eden büyük zâtın hâlleri gibi oldu. O büyüğün kavuştuğu terk ve tecrîd mertebelerinin aynısına ulaştı.

Yine hazret-i İfşân buyurdular ki: Bir büyük vefât ederken şöyle vasiyyet etmişti: “Benim vefâtımın kırkinci günü insanlar toplansınlar. Bu sırada gaybdan bir kuş gelir. O kuş kimin başına konarsa, o benim halîfemdir.” Orada bulunanlar bunu duyunca hayret etdiler. Allahü teâlânın takdîri ile o büyüğün vefâtının kırkinci günü bahsettiği şekilde hâdiseler oldu. Gökden bir kuş uçarak o zâtın talebelerinin toplandığı yere geldi ve çarşıda san'at sâhibi bir şahsın başına kondu. Orada bulunanlar: Bu şahsın hilâfete kâbiliyyetli ve tarîkat icâzetine lâıyk birisi olmadığını gördüler. Fekat o büyüğün emri mucîbince o kimseye: Sana hilâfet hırkasının verilmesi vasiyyet edildi, dediler. O şahs: Ben esnâfın biriyim. Bu işe lâıyk değilim, dedi. Nihâyet orada bulunanların sözü ile kendi şerefini anladı ve pazara gidip, geçmiş borç ve alacaklarını temizleyip geleyim dedi ve gidip, işlerini bitirip geldi ve o büyüğün hırka ve sarığını giydi. Allahü teâlâ o ânda onu bâtinî nisbetle şereflendirdi.

Yine buyurdular ki: Şâh Abdurrahmân Kâdirî büyük bir zât idi. Terk ve tecrîdde pek ileri idi. Vaktlerinin çoğunda bir öküze biner, dört ekmeği ve bir parça peyniri başının üstüne bağlardı. Elbise yerine post giyerdi. Kendisinden çok hârikulâde hâller meydâna gelirdi. Onun vefâtından sonra, yerine oğlu geçdi. İnsanlar onun yanına toplandı. Şâh Abdurrahmân Kâdirînin “rahmetullahi aleyh” mürîdlerinden Şâh Hüseyin “rahmetullahi aleyh” adında biri vardı. Kalabalık bir cemâ'atin şeyhin oğlunun huzûrunda toplandıkları bir sırada oraya gelip: Mürşidimin giydiği post bana lutf edilirse, ümmîdliyim, diye arz etdi. Bu sözü birkaç kere tekrâr edince, orada bulunanlar: Bu dîvâne bir kimsedir. Hayr ve bereket umduğu için postu istiyor dediler. Şâh Hüseyin en kıymetli elbiselerden dahâ değerli olduğuna inandığı o postu hemen ona giydirdi. O ânda orada bulu-

nanların teveccühü onun tarafına oldu ve mürşîdinin kâim makâmı oldu.

Sonra hazret-i İîânın nûrlu huzûrlarında, Allahü teâlânın mahbûbu, iki âlemin efendisi, Ahmed-i Müctebâ Muhammed Mustafâ “aleyhi ve alâ âlihi minessalevatü etemmühâ ve minetteslimâtü ekmelühâ” mübârek hil-yesinden söz açıldı. Hazret-i İîân şu şi’ri okudu.

Beyt tercemesi:

***Senin sûretinde kişi çok az yaratmışdır Hüdâ,
Seni çizmiş ve kalemden elini çekmişdir Hüdâ.***

Sonra buyurdular ki, başka bir şi’r dahâ hâtırladım, ama söylemek edebi aşar. Orada bulunanlardan ba’zılarının isrârı üzerine o şi’ri de okudular.

***Bu cemâl, güzellikle Tûra etsen tecellî,
Len terânî söyleyen, şimdi söyler erini.***

19 Cemâzil-âhir, Cumartesi günü:

Huzûrlarında idim. O sırada ba’zı azîzlerin hazret-i imâm-ı Rabbânî Müceddîd-i elf-i sâninin “radiyallahü teâlâ anh” sözleri ile alâkalı şübhelelerinden bahîs açıldı. Hazret-i İîân buyurdular ki: Fazîlet penâhî Mevlevî Seyyid Muhyiddîn “rahmetullahi teâlâ aleyh”, hazret-i İîân şehîdin talebelerinin ve sevdiklerinin seçkinlerinden idi. Mevlevî Fahreddîn Çeştînin “rahmetullahi teâlâ aleyh” şöyle buyurduğunu nakl etdi: Mevlevî Sâhib merhûm buyurdu ki, hazret-i Müceddîdin (**Mektûbât**)da yazdıkları cevâb gibi hiç kimse cevâb verememiştir.

Sonra buyurdular ki: Mevlevî Gulâm Muhyiddîn kim olduğunu bilir misiniz? Öyle bir büyük zât idi ki, sabr, tevekkül, kanâ’at ve riyâzâtda, Cüneyd-i Bağdâdînin mensûblarına benzemekdeydi. Sanki Seyyid-üt-tâife Cüneyd-i Bağdâdînin “kuddise sirruh” dergâhından birisi gibiydi. İnsanlar, hazret-i Mirza Sâhib, niçin onun yanına gitmezdi dediler. Hazret-i İîân, insanların bu sözlerine karşı buyururdu ki, insanlar şeyh evlâdı olmanın ne demek olduğunu anlamıyorlar. O, hazret-i Gavs-ül A’zâmın torunlarından idi. Onun üstâdı Mevlevî Bâbullah Sâhib merhûm, Bağdâda gitmek istedi. Hazret-i Gavs-ı Pâk “radiyallahü teâlâ anh” ona görünüp, şöyle buyurdu: Senin yanında benim torunum Gulam Muhyiddîn var. Bura gelmene hâcet yokdur.

20 Cemâzil-âhir, Pazar günü:

Nûrlu huzûrlarında idim. Hazret-i İîân büyüklere lâyık bir bakışla ve kula yakışır bir edeble, bana son derece iltifât buyurarak: “İki günden beri bu şahsın nefis latîfesine teveccüh etmekdeyim. Bu latîfenin nûrları bunun alnında tâ uzakdan görünüyor”, buyurdular.

Yine buyurdu ki: Sübhânallah! Müceddîd-i elf-i sâninin ne şaşılacak yardımları vardır ki, hangi makâma teveccüh etsem, hemen o anda o makâ-

mın nûrları sâliki kaplıyor. Bunların hepsi büyük pîrlerin ihsânlarıdır “radıyallahü anhüm ecma’în”.

21 Cemâzil-âhir, Pazartesi günü:

Bu fedâileri, feyzli meclislerinden nasîb alıyor, yüksek huzûrlarında mu-bârek yüzlerini görmekle feyzleniyordum. Güzel bir hitâbla bu gönlü kırığa buyurdular ki: Bu büyüklerin nisbetinde anlaşılamiyan ve anlatılamıyan kemâller ele geçiyor. Bütün bu zevk ve şevkler kalbin vilâyetine bağlıdır.

Hazret-i İşân yine buyurdu ki: Bu Nakşîbendî yolunda zikr şarttır. Yine nigahdâşt-ı havâtır, vukûf-i kalbî, bâzgeşt, nazâr ve mürşidin teveccühü de bu yolun en büyük esâslarındandır.

Bundan sonra huzûrlarında, hazret-i Alînin “radıyallahü teâlâ anh”, bütün ilmler Besmelenin “Ba”sında Hatda “Ba” harfinin noktasında mevcûd-ur, buyurduğundan söz edildi. Hazret-i İşân şu rubâiyi okudu.

Şi’r tercemesi:

**Gönlüm, ilm-i ledünnî isterim dedi bana,
Eğer, gücün var ise, hepsini öğret bana.
Elif [A] dedim, dedi başka, dedim dahâ başka yok,
İçerde kimse varsa, tek bir ses yeter ona.**

Müellîf der ki: Bütün ilmlerin “Ba” harfinin noktasında toplanması zâ-hiren şu ma’nâda olabilir. Çekilen her çizginin başlangıcı noktadır. Hat-ta elifin [A nın] başlangıcıdır. Çünkü, o nokta çekildiğinde çizgi meydâna gelir. O hâlde ilm, noktada mevcûd olan çizgiden ibâretidir.

Bundan sonra huzûrlarında mücâhedeler, riyâzetler, terk ve tecrîdden söz açıldı. Buyurdu ki: Bizler bir işe yaramayız. Gündüz konuşuyor, gece uyuyoruz. Bu yolda gece uyanık olmak, konuşmayıp susmak vardır. Az yimek ve yalnızlık lâzımdır. Ancak, bu sûretle ma’rifet kapısı açılır. Sonra şu şi’ri okudular:

**Cân ver, yine cân ver, yine ver cân,
Hiç fâide gelmez çok konuşmaktan.**

22 Cemâzil-âhir, Salı günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin “radıyal-lahü teâlâ anh” Mektûbâtından ders vakti idi. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâ-nî şöyle yazmışlardı: Başlangıçta Allahü teâlâ semi’dir veyâ basîrdir ve-yâ alîmdir ve kadîrdir sıfatlarını düşünmeden bütün kemâl sıfatları câmi’, noksan ve zevâlden münezzeh olan Allah mübârek isminin müsemâmâsı olan ehadiyyet mürâkabesi yapılır. Bunun üzerine Mevlvî şâh Muham-med Azîm Sâhib: Sem’, basâr, ilm, kudret ve diğer sıfatların düşünülme-mesinin sebebi nedir, diye arz etdi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bu mu-râkabede bütün sıfatları câmi’ olan zât [Allahü teâlâ] düşünülme-kdedir.

Sıfatlardan herhangi birisi düşünülmez. Çünkü bizzat maksûd olan zâtdan, bizzat maksûd olmayan sıfatlara teveccüh etmek, hakîkî maksûddan hakîkî olmayan maksûda doğru gitmektir.

23 Cemâzil-âhir, Çarşamba günü:

Feyzli sohbetlerinde hâzır idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Hakîkî mahbûbu zikr edenler ve hakîkî matlûba ibâdet edenler, gece-gündüz Allahü teâlâyı zikr ederler ve Ona ibâdetle meşgûl olurlar. Bunlar: Allahü teâlâ, zikr etmekte olduğumuzu, elbette gösterecektir, derler. Âh! yüzlerce âh ki, biz yimek ve içmeyi düşünmekle meşgûlüz. O hâlde bana da; Allahü teâlâ elbette yidiğimi içdiğimi gösterecek demek yakışır.

Bundan sonra huzûrda fakîr sözünden bahsedildi. Buyurdular ki: Fakîr, murâdı olmayandır. Yiyeceği olmayan değildir. Sonra sabr ve kanâatden söz açıldı. Buyurdular ki: Hazret-i Hâce Nâsır “rahmetullahi teâlâ aleyh” tam bir sabr ve kanâat sâhibi idi. O bir temkîn dağı idi. Yokluklar çeker, yerinden ayrılmaz, hiç sarsılmazdı. Ayağa kalkma düşüncesinden kurtulmak için, iki dizini bağlar ve toprak üzerinde otururdu. Devâmlı Allahü teâlâyı ilticâ ederek şöyle derdi: Yâ Rabbî! Eğer ben hazret-i Fâtıma evlâdından isem, benim evimden fakîrlik gitmesin. Bana rızık genişliği ve ferâhlığı nasîb olmasın. Hazret-i Hâce Mîr Derd onun oğlu idi. Buyurdu ki, bütün ömrüm boyunca bana bir buçuk fâka (yokluk) müyesser oldu. Birisi yirmi iki gün açlık, diğer yarımı ise onbeş gün açlık idi. Sübhânallah! Yokluk çekmek ne şaşılacak ni’metdir ki, yokluk çekmek her kime ki nasîb olursa, sıfat-ı samediyet zuhûr ediyor. Bunun içindir ki, fâka (yokluk) gecesi sûfînin mi’râc gecesidir demişlerdir.

Bundan sonra huzûrda tevhîd-i vücûdîden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Âlem, bir maddede toplanmış a’râzlardır sözü Muhyiddîn-i Arabîninindir. “Heme ust” [Herşey Odur] diyen diğer sôfîlerin sözlerinin zâhiren şerî’ate muhâlif olduğu ma’lûmdur. Hazret-i Mahbûb-ı Sübhânî Müceddid-i elf-i sâninin “radıyallahü anh” ve ona tâbi’ olanların keşfleri olan hâller zâhiren şerî’ate ve bâtinen tarîkate uygun olmakla süslenmişlerdir. “Şerî’ate kıl ucu kadar muhâlif olan ma’rifetler, bir arpa dânesine satın alınmaz.” “Huzûr, âgâhlık ve cem’iyyetden ibâret olan ve zikr-i hafî ve vukûf-i kalbîden hâsıl olan nisbete i’tibâr edilir,” sözleri bu büyüklerindir. Diğer yolların büyükleri zikr-i cehrî ve simâ’dan hâsıl olan hâllere kıymet verirler. Bu büyükler ise bunları önemsemezler. Bu sebeble diğer tesavvuf ehli onların keşflerine i’tirâz ederler. Doğrusu, onların ma’rifetleri zihnin anlamasından ve idrâklerin kavramasından çok yüksektir.

24 Cemâzil-âhir, Perşembe günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Buyurdular ki: Sübhânallah! Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” hadîs-i şerîflerini okumaktan, şaşılacak feyzler ve bereketler zuhûr ediyor. Ne yazık ki, insanların basîret gözle-

rini bu bereketi görmeğe kapatmışlardır. Sabâhleyin, Sahâbe-i kirâmın “radıyallahü anhüm ecma’ın” menâkıbı ile alâkalı olarak birkaç hadîs-i şerîf okunmuşdu. Bu esnâda, bedenimin yıkamaktan dahâ ziyâde bir temizliğe kavuşduğunu, kalbimin ise tasfiyeden dahâ yüksek bir letâfete büründüğünü müşâhede etdim.

Bundan sonra buyurdular ki: Ben hergün hayâlimden Medîne-i münevvereye gidip, Ravdâ-i şerîfi ziyâret etmekle şerefleniyorum. Merkâd-ı Resûlullahın ya’nî kabr-i se’âdetlerinin tozlarını arzû gözümün kirpikle-riyle süpürerek temizliyorum. Pâk toprağını gözüme sürme yapıyorum. Cân behâsına nûrlu türbesini dolaşıyorum. Ba’zen o cân bahş eden eşiğini öpüyorum. Ba’zen o hayât toprağına bakıp, alnımı ona sürüyorum. Âh, yüzlerce âh! Beyt:

***Nereye basmış ise sen nazlının ayağı,
Yaşadıkça o yeri öper hayâl dudağı.***

Bundan sonra buyurdular ki: Benim hâlim, hazret-i Îşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân] hazretlerinin “nevverallahü merkadehu” şu şi’rde buyurdıkları gibidir:

***Gerçi dönüp bir def’a bakmağa dayanmam,
Cânımla oynasa da gözüm ondan alamam.***

Sözlerine devâm ederek buyurdular ki: Âşık-ı şeydâ gönül kapan sevgilinin sokağından zâhiren nasîb alamazsa, hayâl ile dolaşıp, “Biz yâra yakın olmakdan ve onun civârından uzak düşdük der ve her def’asında kıvılcım yağdıran âh çeker ve yanar. Her ân harâret dolu inlemelerle cânını ateşe salar.”

Beyt:

***Mecnûnun hayâlle Leylâya verdiği nâme aşkına,
Leylânın ona yaptığı nazu işve aşkına.***

Onun gamze hançerini düşünmek, ayrılığın öldürdüğü kimselerin gönlüne görünmeyen yaralar açıyor. Yine onun nâz kılıcının hayâli ayrılık hastalarının gönlünü kana boyuyor.

O gün kuşluk vakti halkada bulunduğumdan, sohbet halkasında hiç yer kalmamışdı. Zenginler meclisinde başda oturmakdan, dahâ iyi bir yer olan fakîrlerin en arkasında bir yere oturdum. Hazret-i Îşân bu dervîşlerin en aşağısı tarafına bakıp, şu şi’ri okudular.

***Dostun kapısına gelmek sana elbet farz olur,
İçerde yer bulamazsan, kapı eşiğinde dur.***

Bundan sonra İhvân Sâhibe bakıp, bu gün huzûrda bulunanların gö-nüllerine nasıl hâller gelmişdir, diye sordular. O da kırıklık ve niyâz hâli çok görülmektedir, diye arz etdi. Bunun üzerine hazret-i Îşân şöyle buyurdular: Bu gün büyüklerin büyüğü, üstâdların üstâdı, Allahdan başka-

sından fânî hâce Bâkî Billahın “radıyallahü teâlâ anh” vefâtlarının sene-i devriyesinin gecesi olduğundan, o büyük Velînin pekçok bereketleri ve nisbet-i şerîfleri, cihânı kaplamıştır. Niçin böyle olmasın. Muhammed aley-hisselâmın ümmetinin dördte biri onun mürîdidir. Sonra şu şi’ri okudular:

Bizim hazînemizin cevheri, kırk gönüldür.

Sonra buyurdular ki: Ekseri vaktlerimde kendi vücûdumu gözbebeği tesavvur edip, Cenâb-ı Bâriye secde ediyorum. Ba’zen özümün özü ile secdeler yapıyorum. Hayâlimle o kadar çok secde ediyorum ki, buna kendimden nâm ve nîşan kalmayınca kadar devâm ediyorum. Tekrâr kendimin hayâtda olduğumu tesavvur edip, Allahü teâlânın dilediği kadar bu işe devâm ediyorum.

25 Cemâzil-âhir, Cum’a günü:

Feyzli huzûrlarında bulunuyordum. Buyurdular ki: Hiç vefâ görmemiş, hep cefâ çekmiş, Cenâb-ı mahbûbun âşıklarının ve Onun didârına tâlib olanların ekserisi, elem hançeriyle maktûl [öldürülmüş] ve gam neşteriy-le yaralı olup, derler ki:

Beyt:

***Aşk yağdıran zâlimi terkden başka çâre yok,
Bu gönüldür, ey cânım, yerinde katı taş yok.***

Ama biz demeyiz ki, bu söz son derece edebden uzaktır ve küstâh-ça söylenmiştir. Burasını almasa da bu gazelin güzel olan matla’ını ya’nî birinci beytini elbette okuruz:

Beyt:

***Senin ter saçan yüzün hep beni böyle yaptı,
Güneşin ve yıldızın yokdur hiç kabahati.***

Sonra buyurdular ki: Şi’rdeki yüzden murâd, mahbûbun zâtı, terden murâd, sıfatlar ve şânlardır. Hülâsâ: Beni evsiz barksız, hânesi vîrân, gön-lü kırık, hâli perîşân, kalbi yanık, gözü yaşlı, âh diyerek göğsünü döven, rûhu çırpınan, yakası yırtık, her an başka bir tecellî ile tecellî edip, her an başka bir sıfatla zuhûr eden o mahbûbun aşk mâtemiyle mâtemli ve derdli yaptılar. Güneşin ve yıldızların dönmelerinde her hangi bir kusûrları yokdur. Hâl böyleyken, müneccimlerin, mutluluğu ve uğursuzluğu ye-di gezegenin dönmesine bağlanmaları yersizdir.

26 Cemâzil-âhir, Cumartesi günü:

Feyz saçan huzûrlarında idim. Hazret-i İşân bir şahsa akrâbiyyet murâkibesini telkîn buyurdular. Bu murâkabe **(Biz ona şâh damarından da-hâ yakınız)** [Kâf sûresi: 16] meâlindeki âyet-i kerîmenin ma’nâsını mülâ-haza etmekden ibâretdir.

27 Cemâzil-âhir, Pazar günü:

Nûr dolu huzûrlarında bulunuyordum. Hazret-i İîşân: Sen, seyri yüksek, âlemdekilerin gönüllerinin kıblesi hazret-i hâce Muhammed Zübeyrin “radiyallahü teâlâ anh” kabrine gitmiş idin. Onun nisbetini bize bildirdin mi, diye sordular. Şöyle arz etdim: Onun nisbet-i şerîfi o derece zuhûr ediyor ki, sanki beni göke çıkarıyordu. Oradaki her taşdan nar yerine nûr yükseliyordu. O makâmın her ağacı Tûr ağacı gibi görünüyordu. O mekânın hurma ağaçları meyve yerine, Allahü teâlânın muhabbetini ihsân ediyordu. Toprağı başdan başa zerre zerre nûrdur. Hazret-i İîşân buyurdu ki: Sübhânallah! Ne güzel söylüyorsun ve onun vasfını ne kadar belîg anlatıyorsun.

28 Cemâzil-âhir, Pazartesi günü:

O mahbûbu sübhânînin ve kayyûmu zemânın huzûrunda idim. Hazret-i İîşân o gün sâdece teveccüh buyurup, başka şey konuşmadılar.

29 Cemâzil-âhir, Salı günü:

Feyzli meclislerinde bulunuyordum. Buyurdular ki: İnsan eğilerek oturunca, Muhammed “alâ sâhibihessalâtü vesselâm” lâfzının şekli gibi bir şekl alıyor. Bu oturuş tarzıyla baş (mim) harfi şeklinde, iki omuz (ha) harfi şeklinde, bel ikinci (mim) harfinin halkası gibi ve iki bacak (dal) harfi şeklinde oluyor. Bu şekilde oturarak o büyük Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” isminin murâkabesi yapılır, bundan çok feyz gelir.

Yine buyurdular ki: Kalb ile zikir sırasında insanların Efendisinin “aleyhi salevâtullahil melikil ekber” mübârek kalbinden, hazret-i Âdemin “aleyhisselâm” kalbine ulaşan fi’llerin tecelli-i ef’al feyzi, benim kalbime geliyor diye hayâl etmelidir.

Rûh latîfesinin zikrinde, kâinâtın Efendisinin “sallallahü aleyhi ve sellem” mübârek kalbinden hazret-i Nûh ve hazret-i İbrâhîmin “alâ nebiyyinâ ve aleyhimessalâtü vesselâm” rûhlarına ulaşan Allahü teâlânın sübûti sıfatlarının tecellîsinin feyzi benim rûh latîfeme geliyor diye düşünür. Sır zikri sırasında, kâinâtın Efendisinin “aleyhi efdalüsalâtil musallîn” mübârek sır latîfesinden, hazret-i Mûsâ Kelimullahın “alâ nebiyyinâ ve aleyhi salevâtullah” sır latîfesine ulaşan Allahü teâlânın zâtî şânlarının feyzi benim sır latîfeme geliyor diye düşünür. Hâfî latîfesinin zikri sırasında, iki cihânın serveri Resûlullah Efendimizin “aleyhi salevâtullahil-melik-il a’lâ” hafî latîfesinden hazret-i İîşânın “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalevâtü etem-mühâ ve ekmelühâ” hafî latîfesine ulaşan Allahü teâlânın selbî sıfatlarının tecellîsi feyzi benim hafî latîfeme geliyor diye düşünür. Ahfâ zikri sırasında, Allahü teâlânın bütün şânları câmi’ şânının feyzinin Peygamberlerin sonuncusunun “aleyhi salevâtullahil-melikil mennân” Ahfâ latîfesinden benim Ahfâ latîfeme zuhûr ediyor diye düşünmek gerekir. Böyle

mürâkabelerde, nisbetde çok terakkî hâsıl olur.

Yine hazret-i İîân buyurdular ki: Her latîfenin zikri yapılırken, mürşidin, mürşidinin ve onun da mürşidinin ve tâ Resûlullahâ “aleyhittehiyyât” kadar bütün mürşidlerinin latîfelerini kendi latîfesinin karşısında ayna gibi tasavvur ederek, bütün insanların Efendisinin “sallallahü aleyhi ve sellem” şerefli latîfesinin feyzini o aynalar vâsıtasıyla kendi latîfesine alır.

Hazret-i İîân buyurdular ki: Tâlibin hayâlinde her an matlûbuna kavuşmak olmalı ve onun zuhûrunu beklemelidir. Sonra feyz menbaı gönüllerinden bir âh çekdiler ve: Yârin firâkı ile muzdarib ve sevgilinin iştiyâkıdan kararsız olanların hâline, dert ve gam karışık olan şu beytler münâsibdir, buyurdu.

***Dün geceki yanmanı, bu gece hâtırladım,
Acele feryâd etdim ve yerimden fırladım.
Bak işte yâr geliyor dedim, kendim aldatdım.
Her adımda kalbimi bu yolla ferâhlatdım.***

Sonra hazret-i İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâniiden “radiyallahü teâlâ anh” söz açıldı. Buyurdu ki: İmâm-ı Rabbânî hazretleri, peygamberlik hâriç, beşer için vukû’u mümkün olan her kemâle kavuşmuşdur. Çünkü, Hâtemürresûl “sallallahü aleyhi ve sellem” ile Peygamberlik sona ermiştir. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” cemâli ve kemâli, onda zuhûr etmiştir.

Şi’r tercemesi:

***Görünmiyen, bilinmiyen her güzellik, her letâfet,
Senin güzel sûretinde hep ortaya çıkarıldı.
Hayâl kalemi düşünce kâğıdına her ne çizse,
Senin o kusûrsuz şeklin ondan da güzel yapıldı.***

1231 senesi, 1 Receb-ül mürecceb, Çarşamba günü:

Huzûrlarında bulundum. O gün hazret-i İîânı, meşâyıhdan ba’zıları, Mevdûd Çeştînin vefât yıl dönümündeki toplantıya da’vet etmişlerdi. Buyurdu ki: Biz din büyüklerinden bir büyüğe Fâtihâ bile okunsa, simâ’, vecd ve tevâcüd bulunan yere aslâ gitmeyiz. Sonra şöyle buyurdu: Allahü teâlâ bilir, bizden ne hatâ zuhûr etdi ki, sabâh vakti bid’at meclisine çağrıldık. Bizi bir fakîr kimse sayarak, fukarâ meclisine çağrılmalarından ise memnûn olduk.

Sonra üveysîlik nisbetinden söz açıldı. Buyurdular ki: Peygamber efendimize “sallallahü aleyhi ve sellem” veyâ bir büyüğe üveysî olarak bağlanmak isteyen, her gün tenhâ bir köşeye çekilip iki rek’at nemâz kılsın. O büyüğe Fâtihâ okuyup, rûhuna müteveccih olarak otursun. Bir kaç gün içinde bu üveysîlik nisbeti zuhûr eder. Veyâ yatsı nemâzından sonra hayâlinde Server-i âlemin “sallallahü aleyhi ve sellem” mübârek ellerini

kendi eliyle tutup, bî'at etsin ve desin ki, Yâ Resûlallah! Sana beş şeyde bî'at etdim: Lâ ilâhe illallah ve Muhammedün resûlullah demekde, nemâz kılmakda, zekât vermekde, Ramezân orucunda ve gücüm olduğunda hac etmekde. Her gece böyle yapmalıdır. **[(Se'âdet-i Ebediyye) kitâbının 957.ci sahîfesine bakınız!]**

2 Receb, Perşembe günü:

O avâm ve havâssın rehberinin huzûrunda bulunuyordum. Buyurdular ki:

İsti'dâdı vasat olan bir tâlib, kâmil ve mükemmil olan müşdidin teveccühü ile Müceddidiyye yolunun sülûkünü on yılda temâmlar. Bu sırada bir şahs, kötü ahlâkı iyi ahlâka çevirmenin son derece zor olduğu ma'lûmdur, diye arz etdi. Bunun üzerine buyurdu ki: İnsanın cibilliyetinde bulunan hasletleri gidermek hayli zordur. Hattâ bundan da ötedir. Sâlik, ahlâk-ı ilâhiyye ile ahlâklanmadıkca tarîkat pîrleri zümresinden sayılmaz.

Sonra huzûrda, nisbeti bilmekten söz açıldı: Hazret-i Îşân buyurdular ki: Hak sübhânehü celle şânühü bana öyle bir idrâk ve anlama kuvveti ihsân etdi ki, bütün bedenim kalb gibi oldu. Her taraftan, önden, arkadan, sağdan, soldan gelen şahsın bâtın nisbetinin hâllerini biliyorum ve açıkca görüyorum.

3 Receb, Cum'a günü:

Feyz menbai huzûrlarında bulunuyordum. Hazret-i Îşân, Mevlevî Şîr Muhammed ve Mevlevî Muhammed Azîmin "sellemehümallahu teâlâ", top- rak unsûru hâriç üç anâsırına teveccüh etdiler. Buyurdular ki: Burada, bâtın isminin müsemması murâkabe edilir. Çünkü, feyz ondan kaynaklanır ve üç unsûra gelir. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "radiyallahü teâlâ anh" istilâhında bu makâma vilâyet-i ulyâ denir. Sonra buyurdular ki: Burada Bâtın isminin murâkabesi yapıldığı gibi, aynı şekilde yedi latîfede Zâhir isminin murâkabesi yapılır. Orada feyzin kaynağı, Zâhir ism-i şerîfinin müsemmasıdır. Feyzin geldiği yer ise, yedi latîfedir.

Hazret-i Îşân Şehîd "nevverallahü merkadehül-mecîd", her ne kadar bu Zâhir isminin murâkabesini bana telkîn buyurmadılar ise de, hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "radiyallahü teâlâ anh" Mektûbâtından burada bu murâkabeyi yaptıkları anlaşılmaktadır. Ben bunu ba'zı tâliblere telkîn ediyorum. Nitekim Meyân Ebû Saîd Sâhibe –Allahü teâlâ onu iki ci- hânda saîd eylesin– telkîn etmişdim. Hazret-i Îşân, hiçbir şey olmayan bu bendeye de [Şâh Ahmed Raûf Müceddidiye] telkîn buyurmuşlardı.

4 Receb, Cumartesi günü:

Nûr dolu huzûrlarında idim. Buyurdu ki: Allahü teâlânın bu zevallı kula olan sayısız ni'metlerinin şükrünü hangi dil ile yapabilirim ki, insanlar Allahü teâlâyı taleb için, Bağdâddan, Semerkantdan, Buhârâ ve Taşkent-

den buraya geliyor ve her biri Nakşîbendiyye-i Müceddidiyye yolunun nisbetinden, kendi istidâdına göre feyz alıyor. Ben neyim ki! Allahü teâlânın bütün bu inâyetleri, Cenâb-ı Mirzâ Cân-ı Cânân hazretlerinin teveccühleriyle dervîşlerin âcizinin [benim] hâlini kaplamışdır. Hakîkat şöyledir ki:

***Vücûdumdaki bütün kıllar gelse de dile,
Şükrünün binde biri edâ edilmez bile.***

Sonra buyurdular ki: Kusûrumu görmem şöyledir ki, evime doğru bir köpek gelse diyorum ki: Yâ Rabbî ben neyim ki, senin yakın ve sevgili kullarını kurtulmam için vesîle edineyim. Senin mahlûkâtından bu köpek için günâhlarımı bağışla ve inâyet nazarıyla bana nazar eyle. Aynı gün hazret-i Gavs-ül A'zamın evlâdından olan seyyid Ahmed Bağdâdî "radiyallahü anh ve erdahü annâ" hazret-i Îşânın hâllerini, en büyük halîfelerinden olan ve o memleketdeki insanların doğru yolu bulmaları için rehberlik eden Mevlânâ Hâlid-i Rûmîden "medde zılluhümül-âlî" işitip, şeyhliği terk etmiş ve hazret-i Îşâna bî'at etmek için uzun yolları katederek Bağdâd-ı şerîfden gelmişlerdi. Hazret-i Îşân buyurdular ki: Cenâb-ı Hak aybları örtücü ve günâhları afv edici olması sebebiyle, bu ayb ve kusûrlar sâhibinin [benim] ayblarını ve kusûrlarını örtmüş, gizlemiştir. Çünkü, bu bir avuç kirli toprağa rahmet ve lütuf bulutlarının yağmurunu o kadar yağıdırıyor ki, olan ihsânın her damlası okyânusa bedel oluyor. Yoksa benim hâlim şu şi'rde bildirilen gibidir:

***Ne sülünüm, ne tâvûs, ne de güzelliğim var,
Avcı niçin kanadım kolum kırmayı arar.***

Sonra halkaya oturdular, tam bir şevk ve zevkle şu şi'ri okudular:

***Çok yaşa, senin aşkın Vahşîye memât verdi,
Birinin ömrü cânı birine hayât verdi.***

5 Receb, Pazar günü:

Feyzli sohbetlerinde idim. Buyurdular ki: Sözlerimiz işe yaradı ki, dünyânın dört bir yanından insanlar buraya gelip istikâmet ve temkin ediyorlar. Allah yolu tâliblerinden yüzkırka yakın kimse, burada toplandı. Gün geçdikce de artmaktadır. Bunlara yiyecek ve giyecek gerekir diye hiç kalbime endîşe gelmemekdedir. Allahü teâlâyâ hamd ve şükrler olsun ki, kalbimden iki cihânın düşüncesi alınmış ve onun bunun hayâli giderilmişdir. Müellîf der ki, nitekim Nâsır Alî demiştir:

Beyt tercemesi:

***Bütün varlığıyla vahdet secdesine varanlar,
Dostun yâdı tırmalasa kalbi, abdest alırlar.***

Nerede kaldı ki, Hakdan gayrisine yer olsun. Zîrâ yüksek seyr sâhibi bir ârif için kemâl muhâldir. Bu sırada, **(Biz insanı karışık bir nutfeden yaratdık. Onu deneyeceğiz. Bunun için ona kulak ve göz verdik.)** [İn-

san sūresi: 2], meâlindeki âyet-i kerîmenin tefsîrini yaparken buyurdular ki: Kudret-i ilâhî ile meydâna gelen eşsiz eserlere bakmak gerekir. Cenâb-ı Hak ne hoş sūretler ve gönlü çeken varlıklar yaratmış ve ahsen-i takvîm kalıbını vermiştir. Bir gün meclisime yüzü ve elbisesi güzel bir hindli berehmen çocuk geldi. Meclisde bulunanların hepsi ona bakdılar. Hidâyet kavuşması için ona çok düâ etdim. Nihâyet düâ kabûl olunup, o berehmen çocuk îmân etmekle şereflendi. Güzel boy-posunu sağlam îmân ile süsledi. Güzelliğini islâm nûruyla parlatıp, gitdi.

6 Receb, Pazartesi günü:

Nûr dolu huzûrda idim. Bu gün büyüklerin büyüğü, pîrlerin pîri Hâce Mu'înüddîn-i Çeştînin "radiyallahü teâlâ anh" vefât yıldönümü günü idi. Hazret-i İşân onun hâllerinden şöyle anlatdılar: Hazret-i Hâce onyed-onsekiz yaşlarında iken, bir gün meyve dolu ve akar suları bulunan bağına teşrîf etdi. O sırada yanına bir kalender (Allah adamı) geldi ve su istedi. Mu'înüddîn-i Çeştî hazretleri bir tabak dolusu meyve ve bir testi tatlı su getirdi. O dervîş meyveyi yiyip, suyu içdi. Hâceye düâ etdi. O ânda hazret-i hâcenin kalbi dünyâdan soğudu. Sâhib olduğu mülkü bırakıp, ilm öğrendi. Sonra kendisini irşâd edecek bir Allah adamı aradı. Nihâyet hazret-i Hâce Osmân-ı Hârûnîye kavuşarak, yirmi seneye yakın sohbetinde bulunup, ondan feyz aldı. Hazret-i Gavs-ül A'zamın "radiyallahü teâlâ anh" huzûrunda da bulundu. Hazret-i Yûsûf-i Hemedânîyi "radiyallahü teâlâ anh" da ziyâret edip, altı ay hizmetinde bulunmuşdu.

Bu sohbet meclisinde yine buyurdu ki: Hazret-i Müceddidin "radiyallahü teâlâ anh" eshâbından Bedreddîn-i Serhendî, kitâbında şaşılacak bir hâdise nakl etmektedir: Bir sebeble Dehlîde idim. Yol tarafında nûrlar ve bereketler dolu bir bağçe gördüm. O bağçenin içine girdim. Hazret-i Hâce Bâkibillâhın mezârının orada olduğunu gördüm. Hazret-i Hâceye doğru dönerek oturdum. Hazret-i Hâce bana ihsânda bulunarak, kendi husûsî nisbetlerinden verdiler. Sonra Hazret-i Hâce Kutbüddîn'in "radiyallahü teâlâ anh" ziyâretine gitdim. Murâkabede bulundum. Sana hazret-i Bâkibillâhdan ulaşan nisbet, bizim nisbetimizdir, buyurdular. Sonra hazret-i Sultân Nizâmeddîn'in ziyâretine gitdim. Buyurdu ki, benim nisbetimde mahbûbiyyet dahâ fazladır. Sonra Ecmîre gidip, büyük Hâcenin (Mu'înüddîn-i Çeştînin) kabrini ziyâretle şereflendim. Bu sırada hazret-i Hâce, sana Hâce Bâkibillâhdan ulaşan nisbet, bizim nisbetimizdir, buyurdu. Bunun üzerine Ona dedim ki; Hazret-i Hâce Bâkibillâh, bana hazret-i Çeştînin nisbeti ulaştı diye hiç buyurmadı. Siz ise, böyle söylüyorsunuz. Bunun sebebi nedir. Bu sūâlime hazret-i Hâce, ben hazret-i hâce Yûsûf-i Hemedânînin hizmetine kavuşdum ve kendisinden nisbet elde etdim. O nisbeti benden Hâce Kutbüddîn aldılar. Hazret-i Hâce Kutbüddînden de hazret-i Bâkibillâha ulaştı. O nisbet aslında hazret-i Hâcegânı Nakşîbendiyyenin nisbetidir ki, ondan bana, benden de hazret-i Bâkibillâha ulaştı, buyurdu.

Bundan sonra hazret-i İşân buyurdu ki: Büyük Hâce [Kutbüddîn-i Çeştî] vâsıtasıyla islâmiyyet Hindistânda revâç buldu. O büyük zâtdan pek çok tesarruf sâdır oldu ve günümüze kadar geldi. Sonra bir hâfıza, beş âyet-i kerîme okumasını emr buyurdular ve hazret-i Hâceye Fâtihâ okudular. Bundan sonra buyurdular ki: Nakşibendiyye büyüklerinin yolunda çok nisbetler zuhûr etmişdir. Lâkin esâs nisbet, hazret-i Hâce Nakşibendendir “radiyallahü teâlâ anh”. Sonra şu ince ma’nalı sözü buyurdular: Hazret-i Hâce Behâüddîn-i Nakşibend bir tencere yemek pişirdiler. O tencereye hazret-i mahdûm-i A’zam çok tuz atdılar. Onların nisbeti keskinleşdi. Hazret-i Mîr Ebû Alî “rahmetullahi teâlâ aleyh” kırmızı biber atdı. O nisbet dahâ çok keskinleşdi. Hazret-i Müceddid de ona yoğurt katdı ve başka bir keyfiyyet hâsil oldu. Nisbetlerin keskinliği o kadar kalmadı.

Sonra hazret-i İşân buyurdu ki: Müşâhede hâlinde şöyle gördüm: Hazret-i Seyyidetünnisâ Fâtima-tüz-zehrâ “radiyallahü teâlâ anhâ” bulunduğum yeri nûrlandırarak bana; torunum, senin için dirilip geldim buyurdu.

Bundan sonra huzûrlarında Resûlullahın “aleyhi ve âlihi ve sahbihî salevâtullahi melikil ekber” Eshâbının fazîletinden söz açıldı. Buyurdu ki: Bütün ümmetin en fazîletlisi ve en şerefli si **Hülefâ-i râşidîndir** “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’in”. Yeryüzünün dört yanına hidâyet, bu dört halîfe vâsıtasıyla ulaşmışdır. Onlardan sonra ümmetin en üstünü **Aşere-i mübeşşeredir**. Hiçbir kimse onların kemâlinin yüzde birine ulaşmamışdır. Böyle bir müjde Onlardan başkası hakkında hiç işitilmemişdir. Bunlardan sonra **Bedr şehîdleri** [Bedrde bulunan Eshâb-ı kirâm] gelir. Onların herbiri şehâdet ve vilâyet semâsının dolunayıdır. Bu sahbâilerden sonra ümmetin en üstünü **Bi’at-ı ridvânda** bulunan Eshâb-ı kirâmdır. Bu Sahbâiler ağaç altında Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” bi’at edip, îmân nehrinin suyuna kanmışlardır. Sonra **Eshâb-ı Uhuddur**. Bütün ümmetin Evliyâsı, onlardan birinin derecesine ulaşmamışdır “radiyallahü anhüm ve radû anh”. Bunlardan sonra, diğer bütün eshâb “radiyallahü teâlâ anhüm” gelir. Zemânın ve zemînin serveri Resûlullah “aleyhi salevâtullahirrahmân” mü’mîn olarak gören kimse, o büyüklerin zümresine dâhildir. **(Eshâbım yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız hidâyete kavuşsunuz)** hadîs-i şerfîndeki müjde ile sevinçlidir. Cennetle müjdelenmişdir. (... **Allah hepsine de Cennet va’d etmişdir...**) [Nîsâ sûresi: 95] meâlindeki âyet-i kerîme, bunu bildirmektedir.

7 Receb, Salı günü:

Bu, muhtâcların en aşağısı, gösterişden uzak azîz mürşidimin yüksek huzûrlarında idim. O sırada zemânın kayyûmu imâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâninin “radiyallahü teâlâ anh” **(Mektûbât)**ının dersi var idi. Mektûbâtdaki bu kısımda dünyanın ve dünyâya dükün olanların kötülüğü yazılmışdı. Buyuruluyordu ki: “Her kim dünyâya dalmışsa, âhiretde hasret ve pişmânlıktan başka birşey eline geçmez.” Hazret-i İşân buyurdu ki:

Dünyâ, ihtiyâcdan fazlasını talep etmektir. Yine buyurdular ki, kalbi Allahü teâlâdan gâfil eden herşey dünyâdır. Sonra şu şi'ri okudular:

Şi'r tercemesi:

***Dünyâ ve dünyâyâ dalmak nedir bilir misiniz?
Ey efendi, dünyâ, Hakdan gâfil olmağa derler.
Ya'nî dünyâ kulu Hakdan alıkoyan şeylerdir.
Yoksa elbise, para, kadın ve çocuk değil!***

Yine buyurdular ki: Bir gün Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" mübârek kızı hazret-i Fâtımanın "radiyallahü teâlâ anhâ" evine teşrîf etdiler. O kadınların efendisinin elinde gümüş bilezik görüp, buyurdu ki: Dünyâ ile benim işim ne. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" evine dönünce, Hazret-i Fâtıma ki, sevdiklerini ateşden men' ederdi. O bilezikleri kolunu acıtarak sıyırıp çıkardı. Resûlullah "aleyhissalâtü vesselâm" gönderdi. Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" o bilezikleri fakîrlere tasadduk etdi.

Yine buyurdular ki: Eshâb-ı Soffadan biri vefât etmişdi. Elbisesi arasında bir dirhem [bir gümüş lira] buldular. Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" arz etdiler: **(Ateşinden bir kordur)** buyurdular. Ya'nî ateşden bir kuru yanında götürdü. Sonra Eshâb-ı Soffadan başka biri daha vefât etdi. Onun elbisesi arasında da iki dirhem buldular. Resûlullah "aleyhi efdalüssalâti vesselâm" arz etdiler: **(Ateşden iki kor parçasıdır)**, buyurdu.

Hazret-i İştân bunları anlattıktan sonra buyurdular ki: Eshâb-ı kirâm-dan ba'zıları, meselâ Kur'ân-ı kerîmi toplayan hazret-i Osmân bin Affân ve havf ve recâ sâhibi Abdürrahmân bin Avf "radiyallahü teâlâ anhümâ", Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" hayâtda iken çok mâl sâhibi, zengin idiler. Resûlullahın "aleyhi efdalüssalâti vesselâm" vefâtından sonra, Eshâbın ekserîsi çok zengin ve dünyâlığa sâhib oldu. Ama, onlar bu kadar dünyâlığa sâhib olmakla beraber, Allahü teâlâyâ yakınlıkta hiç kusûr ve gevşeklik göstermediler. O hâlde ma'lûm oldu ki, Eshâb-ı Soffanın bir iki dirhemi için Resûlullahın "aleyhisselâm" **(Ateşden bir parçadır)** buyurması, onlar terk ve tecrîd da'vâsında buldukları hâlde, böyle bir iki dirhem saklamaları, bu iddia ve hâllerine uymadığı içindir. Müellîf der ki, buradan anlaşılıyor ki, Sofînin, Eshâb-ı Soffa yolunda olması lâzımdır. Yoksa, kıymetini kaybeder. Kıyâmet gününde çok hasret ve nedâmet çeker. Evet, mahbûbun ince uzun kirpiklerine tutulan, dünyâ ve dünyâ ehli ile meşgûl olursa, sevdiğini unutmak onun için öldürücü zehr olur. Derin sırlar sâhibi Ferîdüddîn-i Attâr "kuddîse sirruh" şöyle buyurarak, inciler gibi kıymetli nasîhatlerde bulunmuşdur:

***İçi yılan gibi zehirli dünyâ,
Dışardan görünür süslü ve alâ.***

**İnsanın gözüne güzel görünür,
Lâkin zehri cânı alır götürür.**

**Bu süslü yılanın zehri öldürür,
Akli olan ondan hep uzak durur.**

**Kırmızı, sarıya çocuk gibi bakma,
Kadın gibi renge kokuya kanma.**

**Kokana gelindir kendini süsler,
İki günde başka bir koca ister.**

**Dudakları ile beyine güler,
Ardından ısırır ve helâk eder.**

**Bahtiyâr o kişi, bu çifti bozar,
Arkasını dönüp, üç def'a boşar.**

Eshâb-ı kirâma mal, mülk, yüksek makâm ve mevki'ler verilmiş diye kendini onlara kıyâs etmemeli ve gönül aynasından bu fâidesiz pası temizlemelidir. Hazret-i Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî ne hoş buyurmuşdur:

Şi'r tercemesi:

**Temizlerin işiyle kendini kıyâslama,
Aslanla [şir] sût [şir] imlâsı yazıda bir olsa da.**

8 Receb, Çarşamba günü:

İnsanların gönüllerinin kıblesinin huzûrunda idim. O gün Tirmüzînin (**Câmi'**) adlı hadîs-i şerîf kitâbından ders yapıyordum. (**Âişenin "radiyallahü teâlâ anhâ" diğer kadınlara üstünlüğü, tirid yemeğinin diğer yemeklere üstünlüğü gibidir**) buyurulan hadîs-i şerîf okunmuştu. Hazret-i İshân, bu hadîs-i şerîfle hazret-i Âişe-i Sıddîkanın "radiyallahü teâlâ anhâ" bütün kadınlardan üstün olduğu sâbitdir buyurdu. Ardından buyurdular ki, Onun bütün kadınlara üstünlüğü ilm, ictihâd, fakîhelik, terk ve tecrîd ve Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" tarafından, diğer hanımlarından çok sevilmesi sebebiyledir.

Buyurdu ki: Hazret-i Âişenin dünyâyı terk ve tecrîdi ile alâkalı şöyle bir hâdise bildirilmektedir: Bir gün ona onyediy bin dirhem ve dinar getirildi. O ânda hepsini bulunduğu yerde sadaka olarak dağıttı. Kendine hiç bırakmadı. Hazret-i Fâtımanın "radiyallahü teâlâ anhâ" üstünlüğü, Resûlullahdan bir parça olması sebebiyledir. Hazret-i Meryemin fazîleti, hazret-i İshânın "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm" annesi olması sebebiyledir. Hazret-i Âsiyenin fazîleti ise, Hazret-i Mûsâyı "alâ nebiyyinâ ve aleyhittehiyyât" büyütüp yetiştirmesi sebebiyledir. Ayrıca, Firavnın yaptığı işkencelere ve ondan gelen musîbetlere katlanmasıyla. Her taraftan küfr ve dalâlet fırtınasının esdiği zulmet serâyında îmân meşâlesini ve irfân nûrunu söndürmediğindedir. Hak sübhânehü teâlâ bu sebeple onu yüksek mertebelere ulaştırdı.

9 Receb, Perşembe günü:

Feyzli meclislerinde idim. O sırada Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretlerinin (**Mesnevî**)sinden ders yapılıyordu. Dersden sonra hazret-i Îşân, cevher saçan dilleriyle buyurdular ki: Bu ümmet arasında üç kitâbın benzeri yoktur. Birincisi Allahü teâlânın kelâmı (**Kur'ân-ı kerîm**)dir. İkincisi (**Buhârîyi şerîf**)dir. Bunlardan sonra Mevlânâ Rûmînin (**Mesnevî**)si gelir. Allahın kelâmından ve Buhârîden sonra o kitâbın bir benzeri yoktur. Eğer bir kimse bu Mesnevîyi şerîfe göre amel etse, tarîkat pîrinin ta'limi olmadan ma'rifet sırlarından büyük pay alır. Hakka kavuşanlar zümresinden olur.

Bundan sonra, İmâm-ı Rabbânî Müceddid-i elf-i sâni hazretlerinden söz açıldı. Buyurdu ki: Hazret-i Müceddidin sâhib olduğu kemâle ümmetden az kimse sâhib olmuştur. Hakikat şudur ki, eğer vahdet-i vücûd sâhibi evliyânın hepsine teveccüh buyursa, vahdet-i vücûdun dar sokağından şühûdun geniş caddesine çıkarır. Vahdet-i vücûd tâifesinin müctehîdi olan Muhyiddîn ibni Arabînin “kuddîse sirruh” hazret-i Müceddidin teveccühüyle bu dar makâmdan dahâ yüksek makâma terakkî edeceği muhakkaktır.

Bundan sonra Hazret-i Îşân buyurdular ki: Tarîkat pîrleri ve hakikat mürşidleri üç kısımdır. Birincisi; keşf sâhibleri. Hazret-i Îşân Şehîd (Mazher-i Cân-ı Cânân) “nevverallahu merkadehul mecîd” böyledir. İkincisi: İdrâk sâhibleri. Üçüncüsü; cehl erbâbı olup, idrâk keşfine uygun nisbetleri olmaz. Bu her üç tâifenin kemâlde olduğuna hiç şek ve şübhe yoktur. Sonra Sa'dî Şirâzîden söz açıldı. Hazret-i Îşân buyurdu ki: O, Sühreverdiyeye yolunun vilâyetinin nûrlarına sâhib idi. Yüksek idrâk sâhibi bir zâtdır. Şu iki beytde sülûkün temâmını beyân etmiştir.

Şi'r:

***Su üzerinde bana iki nasîhat etdi,
Büyük mürşid ve âlim Şihâbüddîn söyledi.***

***Biri kendine karşı dikkat et, hodbîn olma,
Diğeri ele karşı sakın hâ, bedbîn olma!***

Sonra buyurdu ki, bizimle berâber olanın bizim hâlimize bürünmesi, bizim tavrımızı tercîh etmesi gerekir.

Şi'r:

***Ya mâvi gömlekle yâr ile gezme,
Ya da evi barkı hâtırından sil.
Ya file bakanla arkadaş olma,
Ya binâ yap, yaşasın içinde fil.***

10 Receb, Cum'a günü:

Huzûrlarında idim. Terk ve tecrîdden bahs açıldı. Şu rubâiyi okudular.

**Toprakda oturan bir Süleymânım,
ki bana sultânlık tâcî âr olur.
Kırk yıldan beri hep onu giyerim,
Uryânlık hil'atım berkarâr olur.**

Sonra Mevlânâ Cemâlî Sühreverdînin, hepsi terk ve tecrîdi anlatan şi'lerinden söz açıldı. Buyurdular ki: Birgün, Mevlânâ Cemâlî, Abdurrahmân Câmî ile karşılaşmışdı. Mevlânâ Câmî onunla tanışmadan önce, Cemâlînin şi'lerinden bir şey hâtırlıyormusun, dedi. Mevlânâ Cemâlî, bir peştemâlden başka elbisesi olmadığı için, kendi hâline uygun olan şu şi'ri okudu:

**Üzerimde köyünün toprağından gömlek var,
O da gözyaşından yüz parça eteğe kadar.**

O bu şi'ri okur okumaz, mevlânâ Câmî, anlaşıldı, sen Cemâlîsin, dedi. Sonra hazret-i İşân, Cemâlînin şi'lerini okudu ve böyle yaşamak gerekir buyurdu.

Şi'r:

**Hak bana bir izâr, bir rıdâ verdi,
Ne hırsız derdi var, ne de mal derdi.**

**Bedenimde hasır ve post izi var,
Bir de gönül dost derdiyle bî karâr.**

**Cemâliye kâfidir bu kadarlık,
Rindlik, serhoşluk ve aldırmamazlık.**

Sonra Şeyh İbni Yemîn Kübrevînin "rahmetullahi teâlâ aleyh" bir şi'ri-
ni okudular ve dervişler böyle yaşamalıdır, buyurdular:

**Bir arpa ekmeği, bir yün hırka, bir acı su,
Bir mushaf ve hadîs-i Peygamberi doğrusu.
İki üç cüz' yetişir fâideli ilmlerden,
Öf, bu Ebû Alî ve Unsûrînin boş sözlerinden.
Bir de karanlık kulübe ki, aydınlatmak için,
Güneşe minnet etmek değer mi bunun için.
Bir iki ahbâbla ol ki, yarım arpa etmez,
Melik Sencer katında, onlara yer verilmez.
Bu se'âdete hasret gitdi nice sultânlar,
Kayserin, İskenderin tâcını arayanlar.**

Sonra muhabbetden söz açıldı. Hazret-i İşân, Nûr-ül Ayn Vâkıfın beyt-
lerini okudular.

**Sabâh yeli, yâr zülfüne ne yaptın?
Benim karârımı bozdun, ne yaptın,
Mükedder olmazsan sana diyeyim,
Benim bir avuç tozuma ne yaptın.**

***Yâr hâtırından kin tozun yûdun,
Söyle ey göz yaşı işim ne yaptın.
Vâkîfın yatağına diken atdın,
Söyle ey gül yanaklım, sen ne yaptın.***

11 Receb, Cumartesi günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Hadîs-i şerîf dersi yapıyorlardı. O sırada Çeştiyye yolunun şeyhlerinden birkaç kişi görüşmek için geldiler. Hazret-i İştân buyurdu ki: Muhabbet kadehinin sermesti olan büyüklerin meze-si, simâ' ve nağme olup, gönüle rengârenk şevkler verir ve yârin yüzün-den hicâb perdesini kaldırır. Muhabbet kadehinden bâde içen biz Nak-şîbendiyye mensûblarının mezesi ise, hadîs-i şerîf ve salevât olup, bun-lar kalbe çeşid çeşid zevkler verir. Sevgilinin yüzünden örtüyü kaldırır.

Mısra':

Onlar onlardır, ben herdem böyleyim.

Sonra gönülden bir âh çektiler ve: Âh Medîne şevkı, âh Medîne şev-kı, âh Medîne hasreti buyurdular.

Sonra Hasen-i Basrîden "radiyallahü teâlâ anh" bahs etdiler ve buyur-dular ki: Annesi ve babası mevâlîden idiler. Lâkin onun sâhib olduğu fa-zîlet hiç kimsede yokdu. Küçüklüğünde süt emdiği sıralarda, Cenâb-ı Ser-ver-i kâinâtın "aleyhi efdalüsalât" ezvâc-ı Mutahharâtından olan hazret-i Ümm-i Seleme "radiyallahü teâlâ anhâ" memesini onun ağzına verdi. Kudret-i Hakdan memesine süt geldi ve o da emdi. Yine buyurdular ki: Hasen-i Basrî hazretlerinin âdetlerinden biri, hergün kırkbin def'a Süb-hânallah demek idi. Sôfiye ulemâsı, tesbîhin ve tehlîlin fazîleti husûsun-da farklı söylemişlerdir. Sonra gelen ulemâ tehlîlin efdâl olduğunu söy-lemişlerdi. Hazret-i İştân buyurdular ki, tarîkatların ve silsilelerin çoğu Ha-sen-i Basrîye "radiyallahü teâlâ anh" ulaşır. Bütün büyüklerin ve sâlihle-rin rehberidir.

Sonra buyurdu ki: Bugün, Hazret-i Şâh Nâsıruddîn Kâdirînin vefât yıldönümüdür. Nûrlu mezârı Dehlîde Habeşpûre mahallesindedir. Ziyâ-ret edilmekte ve bereketlenilmektedir. Bu fakîrin babasının mürşîdi idi. Dün gece vefât gecesi idi. Onun vefât ettiği gün, ben memleketimden Dehlîye gelmişdim. Babam gelişime çok sevinmişdi. Beni kendi mürşîdi-ne bî'at ettirecekti. Ama mürşîdi birkaç sâat sonra vefât etti.

Sonra hazret-i Gavs-ül A'zâmin üstâdlarından bahs edildi. Buyurdu-lar ki: Hazret-i Gavsın dört pîri vardır. Biri Hammâd-ı Debbûs, ikincisi Şeyh Ebül Vefâ, üçüncüsü babaları Seyyid Ebû Sâlih [Mûsâ Cengdost], dördün-cüsü Ebû Sa'îd Mahzûmîdir "kaddesallahü esrârehüm".

12 Receb, Pazar günü:

Bu fakîr Allahü teâlânın makbûlü olan o hazretin huzûrunda idim. Bu-

yurdular ki: Allah veyâ Lâ ilâhe illallah zikri, âhiretde verilmesi va'd olunan şeylerin dünyâda verilmesi için yapılır. Bu zikrler, Cehennem korkusu ve Cennet temennisiyle değildir. Aşk ateşiyle yoğrulanlar, Cennet arzûsunu terk etmişlerdir. Sonra feyzli gönüllerinden bir âh çekdiler ve buyurdular ki: Vâsl olunca fasl olur. Benlikden geçmek ve Allahü teâlâyâ bağlanmak lâzımdır.

Bundan sonra Evliyânın vefâtından bahsetdiler ve buyurdular ki: Ba'zı Evliyânın rûhunu melek kabzedib ve Cennet ipeğinden bir parçaya sarak semâyâ doğru götürmek ister. Bu sırada rûh, melek semâyâ çıkarmadan elinden sıçrayarak Cenâb-ı İlâhiye ulaşır. Nitekim hadîs-i şerîfde bildirilmiştir. Ba'zı temiz rûhları kabzda can alıcı meleğin de müdâhalesi olmaz. Allahü teâlâ bizzat kendi kudretiyle kabz eder.

Beyt:

***Huzûrunda âşıklar öyle can verirler ki,
Can alıcı melek de aslâ girmez araya.***

13 Receb, Pazartesi günü:

İnsanların gönüllerinin kiblesinin huzûrunda idim. O sırada **(Kulum beni zannetdiği gibi bulur)** hadîs-i kudsîsinden bahs etdiler. Buyurdular ki: Bu hadîs-i şerîfin ma'nâsı bizim nezdimizde şöyledir: Allahü teâlâ buyuruyor ki, kulum beni hayâl ile veyâ vehm ile yâd ederse, ben onun yanındayım. Nitekim bu hadîs-i kudsînin devâmı: **(Beni zikrederek dudağını oynatdığı zemân ben onun yanındayım.)** Bu ma'nâyâ delâlet eder. Sonra feyz hazînesi huzûrlarına bir kimse geldi ve şevk ve muhabbet sözleri söylemeğe başladı. Hazret-i İştân şu şi'ri okudular:

***Her sabâh dallarda, çimende kuşlar,
Kendi dilleriyle seni anarlar.***

Şi'r:

***Bilmiyorum o gülen gül, ne kokuda ne renkedir,
Her çimendeki her kuş, ondan bahs etmektedir.***

Yine o meclisde şu şi'ri okudular.

Şi'r:

***Diyor bana, bir kez, bir eş bir nazîr,
Ben meşhûr olayım, olup bî nazîr.***

Bu beyti okuduktan sonra buyurdular ki: Bu şi'rin ifâde ettiği ma'nâ Hâfız-ı Şirâzînin sözlerinde bulunmaktadır. O da şudur:

Beyt tercemesi:

***Bir gün cânan dudağından adım çıkmış yanlışlıkla,
Kalb ehline cân kokusu ismimden geliyor hâlâ.***

Sonra, Hâfız-ı Şirâzinin ba'zı şi'rleri şu hadîs-i şerîfin ma'nâsına muvafıktır buyurdular ve şu şi'ri okudular.

Şi'r:

***Sakıyâ, bu günün işretini bırakma yârına,
Ya da kazâ dîvânından emân nâme getir bana.***

Buyurdular ki, bu şi'rin ma'nâsı şu hadîs-i şerîfidir:

(Akşama çıktığında sabâhı, sabâha çıktığında akşamı bekleme.)

Sonra buyurdular ki: Bu günün işini yârına bırakma. Fırsatı ganîmet bil. Sonra huzûrlarında Hîr ve Rancehâdan bahs açıldı. Buyurdular ki, Hîr, hazret-i Behâeddîn Zekerıyyâ Mûltânînin mürîdidir. Bir gün hazret-i Behâeddîn nemâz kılıyordu. Hîr, ansızın önüne geçti. Nemâzdan sonra sen nemâz kılarken önüme geçdin. Bu işi sakın yapma, günâhdır, dedi. Hîr, sübhânallah, ben bir kulcağızın aşkından öyle kendimi kaybetdim ki, sizi ve nemâzınızı unuttum. Siz ki, Allahü teâlâyı çok sevdiğinizi söylersiniz; o çok sevdiğinizin huzûrunda benim önünüzden geçdiğimi fark etdiniz, dedi. Behâeddîn Zekerıyyâ bu sitem dolu sözlerden çok müteessîr olup, yakasını yırttı ve: Sana düâ edeyim de Hak vâsıllarından olasın, dedi. Hîr eğer gücünüz varsa beni Rancehâya kavuşdurun ve sevgi yüzümü o taraftan döndürmeyin, dedi.

Sonra nûrlu huzûrda kalenderlikden söz açıldı. Hazret-i İşân şu şi'ri okudular:

Beyt tercemesi:

***Kalender aşk deryâsının katresidir,
Kalender aşk sahrâsının zerresidir.***

Ardında da şunu okudular:

Beyt:

***Ey sevgili, bana uygun bir yol göster kalenderden,
Zâhidliğin uzun uzak yolunu bitiremem ben.***

Bundan sonra huzûrda Evliyânın tesarrufundan söz açıldı. Şöyle ki, bu tâife-i aliyenin yardımları bütün muhlîslere ulaşır. İnsanlara meded edip, yardımda bulduklarını bilmeleri veyâ bilmemeleri fark etmez. Hazret-i İşân buyurdu ki: Evliyâullahın çoğundan insanların müşkelleri hâl olur da kendilerinin bu yardımlardan haberleri olmaz. Sonra Meyân Elîf Şâh şöyle arz etdi: Memleketim Ücden, bî'at etmek için huzûra (zât-ı âlinize) geliyordum. Bu sırada, yolu şaşırdım. Âniden hazret-i İşânı gördüm. Yanıma teşrîf ederek bana doğru yolu gösterdi. Bunun üzerine, siz kimsiniz, isminizi söyler misiniz dedim. Buyurdu ki: Ben bî'at için yanına gelmekde olduğunuz kimseyim. Bu hâdiseyi anlatan kimse dedi ki, böyle iki def'a başıma geldi.

Bundan sonra hazret-i İşân buyurdu ki: Meyân Muhammed Yâr Sâhib de şöyle anlattı: Ticâret için yola çıkmışdım. Âniden teşrîf etdiğinizi gördüm. Bineğimin yakınında durup, hayvanı hızlı sür. Bu kâfileden ayrılıp, geç git. Yol kesiciler geliyorlar. Bu kâfileyi soyacaklar, buyurdunuz. Atı koşturup, kâfileden ayrıldım. Yol kesiciler, kâfileyi basıp yağmaladılar. Ben ise, gideceğim yere selâmetle ulaşıdım.

14 Receb, Salı günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Büyüklerin dünyâ hâdiseleri hakkında keşflerindeki yanılmalarından söz açıldı. Buyurdular ki: Büyükler ba'zan birşeyi keşf ile anlarlar. Fekat onu ta'bîrde hatâ olur. Keşfde kusûr yokdur. Vâki'aların ta'bîrinde çok dikkatli olmak lâzımdır. O sırada yabancı bir şahs geldi. İsmi sordular. Benim ismim Dâdâhândır dedi. Hazret-i İşân şu şi'ri okudular.

Şi'rın tercemesi:

***Aşkdan feryâd ederim, aşkdan feryâd,
İşim kaldı yârın bir bakışına.
Verirse ben âcize dâdâ dâdâ [imâd, imâd],
Yoksa ben de aşk da döndük berbâda.***

Bundan sonra tecellîlerin gelmesinden söz açıldı. Buyurdular ki: Sâlike çeşidli tecellîler gelir. O bîçâreyi fâni yapar. Mübârek dilleriyle şu mısra'ı okudular.

Seherde Leylânın mahmîlinden bir şimşek çakdı.

Ba'zen fi'llerin tecellîsi parlar, kulların işlerini sâlikin nazârından örter. Ba'zen sıfatların tecellîsi vârid olur. Sâlikin nazârından mahlûkların sıfatlarını gizler. Ba'zen zâtın tecellîsi zuhûr eder, Allahü teâlânın zâtında âlemin zâtı yokluk bulur.

Sonra nûrlu huzûrlarında akıldan söz açıldı. Buyurdular ki: Akl iki kısımdır. Biri nûrlu, diğeri zulmetli akıldır. Nûrânî akl şudur ki, bir şahs kendi kendine yasaklardan sakınır, emrlere uyar. Zulmetli akl ise, mürşidin irşâdıyla yasaklardan sakındırır.

Sonra şöyle naklettiler: Hazret-i Şâh Abdurrahîm Nakşibendî "rahmetullahi aleyh" birgün sokakda gidiyordu. Yolda bir köpek yavrusunun bir su birikintisi kenârında çamura düşmüş olduğunu gördü. Çamurdan çıkamıyordu. İnsanlara onu çıkarmalarını söyledi. Kimse çıkarmadı. Sonunda o köpek yavrusunu eliyle tutup çıkardı. Orada bulunanlara, bir kimse buna bakıp büyütsün dedi. Bir aşçı, ben bakar, büyütürüm, dedi. Yavruyu aşçıya bıraktı ve ayrılıp gitti. Bir müddet sonra yine o sokağa yolu düşdü. Sokakda bir kişinin geçeceği kadar yer vardı. Diğerk taraflar hep çamurdu. Karşısından bir köpek geliyordu. Köpeği kovup, o dar yerden kendisi geçdi. Köpek dile gelip dedi ki, siz bana zulm etdiniz. Yol sizin ve be-

nim için müşterekdir. Beni men' etdiniz, kendiniz geçtiniz. Bunun üzerine köpeğe, senin üzerin ıslak idi, elbisem kirlenmesin diye sana ma'nî oldum dedi. Köpek, senin elbisen bir testi su ile temizlenir. Hâlbuki sizin gönülleriniz öyle necs olmuş, pislenmiş ki, yedi deryâ ile yıkansa yine temizlenemez. Sûfîler îsâr yolunu, ya'nî başkalarını kendine tercîh yolunu seçerler. Siz ise, kendinizi başkasına tercîh yolunu seçtiniz. Köpeğe bu nasıl oluyor deyince köpek, siz beni yoldan çevirerek kendiniz geçtiniz. Allahü teâlâ, nûrânî akl ile bilinir, zulmânî ile değil. Bu iki aklı açıkla deyince, köpek dedi ki, nûrânî akl, bir nasîhatçının nasîhatı, bir vâizin va'zı olmadan nasîhat kabûl eder. Zulmânî akl hep nasîhata muhtâcdır.

15 Receb, Çarşamba günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Tarîka-i şerîfe-i Nakşîbendî [Nakşîbendî şerefli yolu], şeytânın vesveselerinden emîn ve mahfûzdu. Çünkü bu büyükler yollarının esâsını, huzûr, aghâlık ve cem'iyet üzerine kurmuşlardır. Nûrların görünmesine, rü'yâlara kıymet vermişlerdir. Diğer yollar böyle olmayıp, esâsları, nûrlar ve sırlar üzerine kurulmuşdur.

Hazret-i İşân sonra şunları buyurdular: Birgün hazret-i Gavs-ül A'zama "radiyallahü teâlâ anh" tecellî vâki' oldu. O ânda mübârek kulağına: "Ey dost! Seni nemâzdan ve orucdan muâf tutduk, gönlünü kirlerden temizledik" diyen bir ses geldi. Bu ses karşısında hayretde kaldı. Cenâb-ı Server "aleyhi salevâtullahil-melikil ekber" bile nemâz ve orucdan muâf tutulmadı. Hâl böyle iken, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ümmetinden biri olan bizim gibi zevallıların nemâz ve orucdan muâf tutulması nasıl olur diye düşündü ve Lâ havle... okudu ve habîs ve kovulmuş şeytânın vesvesesinden kurtuldu. Rahmân ve Rahîm olan Allahü teâlâ, şeytânın şerrinden kurtarıp, ona doğru yolu gösterdi. O şeytânî tecellî, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin nazarından kayboldu. Fekat şeytân tekrâr şöyle seslendi: "Ben çok kimseyi bu yüksek makâmdan dalâlet çukuruna atdım. Ancak sizi hidâyete erdiren Allahü teâlâ ve kuvvet kaynağınız Muhammed Mustafâ "aleyhi salevâtullahil-melikil a'lâ" olduğundan, sizi aldatmak oyunum işe yaramadı."

Sonra huzûrda bâtinî meşgûliyyetden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Meşgûl olan, makbûldür. Gâfil olana kim yüz verir.

Müellîf der ki: Birisi ne güzel bir beyt söylemiş:

***Kim ki, Hakdan bir zemân gâfil olur,
O vaktde gizlice kâfir olur.***

Yine O hakîkî ve en güzel mahbûbu anma husûsunda ne kadar güzel bir şi'r nazm edilmiştir:

***Otuz yıllık tecrîbeyle, şübhesiz söyler Hâkânî,
Bir an Allah ile olmak, değer mülk-i Süleymânî.***

Sonra huzûrda mürşîde tâbi olmakdan bahsedildi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Rehber olan pîrin râzı olmadığı iş, bâtın nisbetini harâb ve çok beter eder. Sonra şöyle buyurdular: Biri benden iznsiz şehzâdeye kavun götürdü. Bu sebeble kalbi karardı. Fekat bunun sebebinin iznsiz yaptığı iş olduğunu bilemedi. Günâhlarından ne kadar tevbe ve istigfâr etdiiyse de, hiç eseri görünmedi. Sonra: “Bu iş, mürşidimin rızâsını almadan şehzâdeye kavun götürme suçumdur. Bundan tevbe ediyorum” dedi. Hem kalbinde bir açılma olup, önceki hâline döndü.

16 Receb, Perşembe günü:

Fezli huzûrlarında bulundum. Hazret-i İşân buyurdular ki: Benim es-hâbımdan kim sabr, tevekkül, kanâat ve takvâ yolunu önde tutar ve kalbde huzûr, cem’iyyet, envâr ve keyfiyetlere sâhib olursa, isteyenlerin ona bî’at etmesine izin verdim. Sabr, tevekkül ve diğerlerinde gevşekliği olanın bî’at vermesi ve mürid edinmesi kusûrdur. Böyle bir kimse icâzet almış olsa bile, hakîkatde benden icâzetli değildir.

17 Receb, Cum’a günü:

Nûrlu huzûrlarında idim. Hazret-i İşân şöyle buyurdular: Seyr-i âfâkî âfâkda seyr, dışardaki nûrları müşâhededen, enfüsîde seyr ise, kendi sînesindeki nûrları görmekten ibâretdir.

Sonra söz nihâyetin bidâyete yerleşdirilmesine geldi. Buyurdular ki: Bu sözün ma’naları çokdur. Lâkin bize göre şöyledir: Gönülde huzûr ve cem’iyyet hâsıl olup, hâller, cezbeler ve vâridât gelince, nihâyetin bidâyete indirâcı, ya’nî yerleşdirilmesidir ve bu hâl Tarîka-i aliyye-i Nakşîbendiyyede [ya’nî Nakşîbendî yüksek yolunda] başlangıçda hâsıl olur.

Sonra buyurdular ki: Başka yolların büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, sabr, tevekkül ve diğerlerinden ibâret olan makâmât-ı aşerenin [on makâmın] husûlünden sonra huzûr ve agâhlığa müteveccih olurlar. Bu tâifeyi aliyye ise (Allahü teâlâ onların kabrlerini nûrlandırın) işin temelini başlangıçda huzûr ve cem’iyyet ile atmışlardır.

Sonra yüksek huzûrlarında söz bu tâife-i kirâmın istilâhlarına geldi. Hazret-i İşân buyurdular ki: İstilâhlardan biri, **sefer-der vatandır**. Bu, kötü huyları bırakıp, iyi huylar ile huylanmaktan ibâretdir. Ya’nî sabırsızlıktan sabr tarafına koşmak, kanâatsizlikden kanâat tarafına gelmek, tevekkül-süzlükden tevekkül tarafına yönelmektir. Ahlâkın güzelleşmesi, seyr ve sülûkden hâsıl olur buyurmuşlardır. Nitekim hadîs-i şerîfde, güzel ahlâkın elde edilmesini tenkîd buyurmaktadır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **(Şubhesiz Allahü teâlâ beni güzel ahlâkı ve güzel işleri temâmlamam için gönderdi.)**

Müellîf der ki: Silsile-i aliyye-i Nakşîbendiyyenin [Nakşîbendî yüksek silsilesinin] istilâhları ile alâkalı söz buraya gelince, bu yolun büyükleri-

nin diğeri istilâhlarını da burada bildireyim. Çünkü, hazret-i İşân dâimâ bu istilâhlara göre amel etmeyi emr buyurlardı. Bunları pîrlerin pîri Hâce Muhammed Ma'sûmun "radıyallahü teâlâ anh" (**Mektûbât**)ından alarak yazacağım:

Silsile-i aliyye-i Nakşîbendiyyede meşhûr olan istilâhların hepsi onbirdir:

1- Sefer der vatan: Bu, seyr-i enfüsîden [kendinde ilerlemekten] ibâretdir. Buna cezbe de denir. Bu büyükler işe bu seyrden başlarlar. Seyr-i âfâkî, sülûkünü bu seyrin [seyr-i enfüsînin], içinde aşarlar. Diğeri yollar da iş seyr-i âfâkîden başlar. Seyr-i enfüsî ile son bulur. İşin seyr-i enfüsîden başlaması, bu yola ya'nî Nakşîbendî yoluna mahsûsdur. Nihâyetin bidâyete yerleştirilmesinin ma'nâsı, diğeri yolların nihâyeti olan seyr-i enfüsînin, bu büyüklerin yolunda başlangıç olmasıdır. Seyr-i âfâkî, matlubu, kendinin dışında aramak, seyr-i enfüsî ise, kendine gelmek ve kendi gönlü etrafında dolaşmaktır. Şu şi'r bu ma'nâda söylenmiştir:

***Kör gibi, elini sen uzatma her tarafa,
Senin için olanlar hep kilimin altında.***

2- Halvet der encümen: Ya'nî ayrılık yeri olan insanlar arasında kalben matlûbla [Hakla] yalnız olmaktır. Bunda zâhirin dağınıklığı bâtına te'sîr etmez.

Beyt:

***Dışardan insanlar arasındayım,
İçerdense özlediğim yârlayım.***

Başlangıçta tekellüfle, zorlamayla yapılır, ama sonda zahmet yoktur. Bu ma'nâ bu tarikatda dahâ başlangıçta ele geçtiğinden ve bunun üsûlünü de koyduklarından, diğeri tarikatlarda sona kavuşanların eline geçse de, asl bu yolun özelliklerinden olmuştur.

Bu husûsda şöyle söylemişlerdir:

Beyt tercemesi:

***İçerden âşinâ ol, dışardan yabancı görün,
Bu kadar güzel bir hâl az bulunur cihânda.***

3- Nazar ber kadem: Yolda giderken ayakları üzerine bakmak, duyu organlarıyla anlaşılan çeşitli varlıklar ile nazarı ve zihni dağıtmamaktır. Böylece cem'iyet hâline dahâ yakın olunur. Çünkü, başlangıçta kalb nazâra (bakışa) tâbî'dir. Nazarın dağınıklığı, kalbe te'sîr eder:

Şi'r:

***Gözümü ve gönlümü başka ne meşgûl eder,
Gözüm hep seni arar, gönül hep seni ister.***

***Nerede ve kiminle, ne hâlde olsam ey yâr,
Gönlüm seni arzular, gözümde hayâlin var.***

4- Hûş der dem: Gafletle girip çıkmaması için her nefese dikkat etmektir.

Beyt:

***Bilmiyorum ne okutdun, ne efsûn yaptın sen bana,
Her zemân sana âşıkım ve her nefes müştâk sana.***

Bunlardan üçüncü kelime, âfâkdan hâsıl olan dağınıklığı giderir; dördüncüsü ise, enfüsdan olanı def' eder.

5- Yâd-ı kerd ve yâd-ı daşt: Sâlik tarîkatde ve tekellüfde olduğu, hakikat ve huzûrun meleke hâline gelmesine kavuşamadığı müddetce, yâd-ı kerd makâmındadır. Ya'nî sâlik şeyhinin telkîn ettiği zikri huzûr mertebesine varıncaya kadar, devâmlı çabalayarak tekrâr etmekle meşgûl olur.

Şi'r:

***Kardeşim, devlet ipinin ucuna iyi yapışıp,
Bu azîz, kıymetli ömrü boş şeyler ile geçirme.
Nerede, kiminle, hangi işde olursan ol, dâim,
Gönül gözünü gizlice yâra çevir ele verme.***

Sâlikde huzûr, devâmlılık kazanıp, zevk hâsıl olunca ve tekellüfden kurtulup, meleke meydâna gelince, bu hâl yâd-ı daşt olur.

Beyt:

***Nerede ve kiminle, ne hâlde olsam ey yâr!
Gönlüm seni arzular, gözümde hayâlin var.***

Yâd-ı daştın başka yüksek bir ma'nâsı dahâ vardır. Fekat onu bu kitâbda anlatmak uygun değildir. Hazret-i hâce Nakşîbend "kuddîse sirruh" buyurmuşlardır ki: Zikrden maksâd, muhabbet ve ta'zîm üzere, kalbin dâimâ Allahü teâlâ ile berâber olmasıdır.

6- Bâzgeşt: Bu ma'lûm nefy ve isbât [Lâ ilâhe illallah] zikrinden sonra, kalb ile: "İlâhî sen benim maksûdumsun. Senin rızân benim matlûbumdur" demekden ibâretedir. Bu zikrin fâidesi, bu sözün iyi kötü her düşüncüyü yok etmesidir. Böylece zikir hâlis olur ve o kimsenin kalbi mâsivâdan boşalır. Eğer bununla zikri hâlis olmazsa, mürşidini taklîd ederek söyler. Nihâyet mürşidinin bereketiyle ihlâs hâsıl olur.

7- Nigâhdâşt: Düşünceleri murâkabeden ibâretedir. Ya'nî kelime-i tayyibeyi tekrâr ederken, kalbine mâsivâyâ âid düşüncelerin gelmemesi için çalışmaktır. Sâlike bir veyâ iki sâat murâkabe ve mücâhede zarûrîdir.

Beyt:

***Bir nasihat yeter iki cihândan,
Bir nefes çıkmasın Hakkı anmadan.***

8- Vukûf-i kalbî: Gaflet bulunmayacak ve Allahü teâlâdan başka bir maksadı olmayacak şekilde kalbin uyanıklığı ve Allahü teâlâ ile berâber olmasıdır. O hâlde sâlikin zikir sırasında dâimâ kalbine vâkîf olması, kalbi zikirden ve zikrin ma'nâsından gâfil olmaya bırakmaması gerekir. Hazret-i hâce Nakşîbend "kuddîse sirruh": Nefesi habsetmek ve adede riâyet lâzım değildir, buyurmuşlardır. Lâkin zikir, râbita ve diğerleri yapılırken, vukûf-i kalbî lâzımdır buyurmuşlardır. O hâlde zikirden maksâd vukûf-i kalbî ve gafleti atmak, sevgi ve ta'zîm üzere hudû' ve huşû' ile devâmlı hu-zûr hâlidir.

Şi'r:

***Kuş gibi kalb yumurtası üzerine bekçi ol,
Ondan sana mestlik, aşk, kahkaha doğmaktadır.
Bilinmez, seherde mi, gece mi çıkmaktadır,
Var git gönül kapısında oturup bekle yâri.***

Bir kavle göre, vukûf-i kalbî, kalbe bakmak ve ona vâkîf olmak, dağınıklık olmaması ve mâsivâdan kurtulması için, zikri de düşünmeden teveccüh ve nazarı kalbde tutmaktır. Demişler ki, kalb boş durmaz. Mâsivâyâ veyâ matlûba bağlanır. İnsan uyanık olduğu müddetce, beş duyu organı câsûs gibi dışarının haberlerini kalbe ulaştırır, kalbde dağınıklık meydana getirirler. Kalbin sâhibi kalbine teveccüh edince, sanki kalbin etrâfında bu teveccühden bir kal'a meydana gelir. Dışardaki haberlerin kalbe ulaşmasına ma'nî olur. Bu sırada, gönül en yüksek maksada bağlanır. Çünkü kalb boş durmaz. Mâsivâ düşüncelerinden alıkonunca, çâresiz kalır. Asl maksada dönmekten başka işi kalmaz. Nitekim gönüldüşmandan koru, dostu talep etmeye hâcet yokdur. Aynadan pası silince, nûrun zuhûrundan başka birşey kalmaz, demişlerdir.

Hazret-i İshândan işitdim: Kalbin zikrine alışmayan ve bunun te'sîrini görmeyen kimseye, zikri bıraktırıp, sâdece vukûf-i kalbîyi emr etmeli, zikre alışması için ona çok teveccüh yapmalıdır.

9- Vukûf-i âdedî: Bu tarîkatda bilinen şekliyle nefy ve isbâtın sayısına vâkîf olmakdan ibâretdir. Her nefesde tek söyler, çift söylemez. Demişlerdir ki: Bu zikir, mu'teber şartları ile yirmibire ulaştığı hâlde, kendini yok bilmek, fenâ ve benzerleri gibi netîce meydana gelmezse, bu işin fâidesinin olmadığını gösterir. O zemân sülûk ve zikri tam bir ihlâs ve takvâ ile başdan yapmak gerekir. Böyle olursa belki fâide elde edilir.

10- Vukûf-i zemânî: Bu, vaktlerin muhâsebesini yapmaktan ibâret olup, eğer vaktleri hayr işlerle geçmiş ise şükr eder. Uygun olmayan işlerle geçmişse, kendi hâline uygun olarak istigfâr eder. Ebrârın hasenâ-

tı mukarreblerin seyyiâtıdır.

11– Zikr-i sultânî: Bu da zikrin bütün bedeni kaplaması ve her uzvun kalb gibi zikredici ve matlûba müteveccih olmasıdır.

Beyt:

***Herdem senin sevgin ile birlikde,
Havaya saçımdan bir tel gitmekde.***

(Mektûbât)dan aldığımız kısım burada bitdi.

18 Receb, Cumartesi günü:

İnsanların gönüllerinin kiblesinin huzûrunda idim. Buyurdular ki: Tâlibin kelimeleri düzgün telaffuz ederek, ma'nâsını düşünerek, kalb uyanıklığı ile, Allahdan başkasını kalbe getirmiyerek ve Allahü teâlâyâ teveccüh ederek, dili ile kelime-i tehlîli okuması gerekir. Tarîkatda kelime-i tehlîli bunlara ri'âyet ederek söylemek lâzımdır. Allah ve Lâ ilâhe illallah zikri-ni de ma'nâsını düşünerek ve diğer husûslara ri'âyet ederek ve feyz bekleyerek okumalıdır.

19 Receb, Pazar günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İşân latîfelerin husûsiyyetlerini beyân buyurdular. Nefs latîfesinin nûrunu sabâh aydınlığı gibi ortaya koydular.

20 Receb, Pazartesi günü:

Feyzli huzûrlarında bulundum. Buyurdular ki: Kelime-i tayyibe (Lâ ilâhe illallah) âyet-i kerîmedir. Muhammedün Resûlullah Rabbânî bir kelime-dir, ya'nî o da Kur'ândan bir âyettir. O hâlde bu kelime-i tayyibe eğer Allahü teâlânın kelâmından bir âyet olduğu düşünülerek okunursa, feyz başka bir çeşid gelir. Eğer bu kelime-i tayyibe, müslimân olmayan birinin onu okumakla müslimân olduğu gibi, bizim de Peygamber "aleyhissalevâtul-lahil-melik-il ekber" tarafından onu dil ile söyleyip ma'nâsını kalble tasdik etmek ile emr olunduğumuz düşünülerek okunursa, feyz başka durlü hâsıl olur.

Yine buyurdular ki: Bu kelime-i tayyibeyi cünübün birinci ma'nâyı ya'nî âyet-i kerîme olduğunu düşünerek okuması harâmdır. İkinci ma'nâyı düşünerek okumak câizdir. Bu şekilde ister cünüb iken, ister abdestsiz olsun, okunabilir.

Buyurdular ki: Kelime-i tayyibe dil ile olsun, kalb ile olsun, ikinci ma'nâ düşünülerek okunursa, âlem-i emrin latîfelerinde terakkî hâsıl eder. Birinci ma'nâ düşünülerek okunursa, kemâlâtda ve hakâyıkda tam bir fâide verir.

Yine buyurdular ki: Kelime-i tevhîdin yarısı olan Lâ ilâhe illallah sıfatların tecellîsinden, Muhammedün Resûlullah kısmı ise zâtın tecellîsinden

neş'et etmiştir. O hâlde birinci yarıdan (Lâ ilâhe illallah) gelen feyzin mebd-i (kaynağı) sıfatların tecellîsidir. Diğer yarısından gelen feyzin mebd-i, zâtın tecellîsidir. Hakikat şu ki, bu her ikisinin nûrları, sırları ve feyzleri arasında çok büyük fark vardır. Kendisine gören göz ihsân edilen kimse bunları görür.

Buyurdular ki: Tâlibin hiçbir zemân matlûbu anmaktan gâfil olmaması gerekir. Sonra şu şi'ri okudular.

Beyt tercemesi:

***Bu aşk şerbetinden, Hüsrev, bulunmaz,
Ciğer kan olmadıkça tat alınmaz.***

Yine buyurdular ki: Tecrîd ile tefrîd arasında fark vardır. Tecrîd, zâhirî alâkalardan kesilmek, tefrîd ise, bâtinî alâkalardan kesilmektir.

Buyurdular ki: **(Kur'ân-ı kerîmi hüzün ile okuyunuz. Çünkü o, hüzün ile inmiştir)** hadîs-i şerîfinin ma'nâsı şöyledir: Kelâmullahda fâsıkların zikri gelince, bizim hâlimiz de öyle olmasın diye korkmak ve mahzûn olmak gerekir. Mü'minlerin zikri geldiği zemân, biz böyle değiliz diye korkmak lâzımdır. Emrler ve yasakların zikri geldiği zemân, benden bunlara uygun işler meydana gelmiyor diye korkmalı ve mahzûn olmalıdır. Diğerlerini de buna kıyâs et.

Yine buyurdular ki: **(Dünyâ sevgisi bütün kötülüklerin başıdır.)** Bütün günâhların başı ise küfrdür. O hâlde, dünyâ sevgisi küfr oldu. Nitekim Mevlânâ şöyle buyurmuşdur:

Beyt tercemesi:

***Dünyâ ehli küfre dalmış giderler,
Gece gündüz dünyâdan bahs ederler.***

21 Receb, Salı günü:

Huzûrlarında idim. Hazret-i İfşân buyurdular ki: Hanefî mezhebinde olan bir kimseye İmâm-ı Muhammedin **(Muvatta)** kitâbını yanında bulundurması zarûrîdir. Çünkü, İmâm-ı Muhammed "rahmetullahi aleyh" bu kitâbta ne güzel işler yapmış, kendi mezhebini te'yîd için sarîh haberleri ve sahîh rivâyetleri toplamıştır.

Sonra şöyle buyurdular: Dört mezhebden her birini diğerinden ayıran dört hâssa [özellik] vardır. Hanefî mezhebinin hâssası **(Hidâye)** kitâbıdır. Diğer mezheplerde onun gibi bir kitâb yoktur. Şâfiî mezhebinde İmâm-ı Gazâlî "rahmetullahi teâlâ aleyh" şaşılacak bir muhakkıktır. Hanbeli mezhebinde Hazret-i Gavs-ül A'zam, Allahü teâlâyâ yakın olanların en başta gelenidir. Mâlikî mezhebinde ise, İmâm-ı Mâlikin "rahmetullahi teâlâ aleyh" vücûdu şerîfleri olup, kendisi Allahü teâlânın âyetlerinden bir âyetdir "radiyallahü teâlâ anhüm".

22 Receb, Çarşamba günü:

Huzûrlarında idim. Mevlevî Keremullah üçüncü kerre bî'atı yeniledi. Hazret-i İşân onun hâline çok inâyetler buyurdu. Merhamet edip, ona te-berrük olsun diye hırka ve külâh verdiler. Onun hâline yüksek teveccüh-lerini lutf etdiler. Bundan sonra hazret-i Mevlânânın (**Mesnevî**)sinden der-se başlandı. Papağan ve tüccar hikâyesi okunuyordu. Sıra şu şi'rlere ge-lince:

**Vefâya sığar mı bu, ey sevgili dostlarım,
Siz bağçede eğlenir, ben habsden ağlarım.
Bu bîçâre dost ile, hâtırlayın azîzler,
Bir sabâh bâdesini içmişdiniz berâber.**

Hazret-i İşân yüksek ma'rîfetleri ve hakîkatleri beyân buyurdular. Mevlânânın “kuddise sirruh” nisbeti zuhûr etdi. Hazret-i İşânda hoş bir hâl hâsıl olup, meclisde bulunanlar üzerinde şaşılacak bir te'sîr meydâ-na geldi ve gönüllerde yanmalar ve harâretler görüldü.

23 Receb, Perşembe günü:

Huzûrlarında idim. (**Mesnevî-yi şerîf**) dersi yapılıyordu. Büyük velîle-re vâki' olan kümûn ve bürûz hâllerinden söz açıldı. Mevlânânın “rahme-tullahi aleyh” şu şi'rini okudular.

**Serçe küçükdür deme, yüreğine ne sığar,
İçinde orduları ile yüz Süleymân var.**

Hazret-i İşân buyurdular ki: Ârife bürûz hâlleri geldiğinde o kadar bü-yür ve genişler ki, yere ve göğe sığmaz. Hattâ yer ve gök, Arş ve için-dekiler onun kalbinin bir köşesinde kalır. O hâlde ordusuyla birlikte Sü-leymân aleyhisselâm onun kalbinde ne kadar yer tutar. Ârife kümûn hâl-leri gelince, kendini zerreden dahâ küçük görür. Hattâ kendini hiç bu-lamaz.

Sonra sohbetde bulunanlara teveccüh buyurmakla meşgûl oldular. Bi-risine sohbetde bulunanlar için yelpâze sallamasını emr etdiler ve şöyle buyurdular. Hazret-i İşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân] “radiyallahü anh” buyurdular ki: Sohbet halkasında bulunanlara yelpâze sallayan bi-rinin oradakilere gelen teveccüh feyzine ortak olduğunu görüyorum. Zî-râ onların herbirine onun sebebiyle râhatlık ulaşmaktadır. Sonra hazret-i İşân şehîd şöyle nakl etdiler: “Bir gün mürşîdim hazret-i Seyyidüssadât Seyyid Nûr Muhammedin “radiyallahü teâlâ anh” huzûrunda idim. O hazretin neş'eli bir hâlde oturduklarını görüp, bunun sebebini sordum. Hazret-i Seyyid sâhib şöyle buyurdular: Bu gün yelpâze sallayacak bir-çok kimseyi dervîşlere taksîm etdim. Onların bu amellerini Allahü teâlâ-nın kabûl buyurması sebebiyle, yağmur gibi pek çok feyz ve bereketle-rin yağmakda olduğunu görüyorum. Sonra şu şi'ri okudular:

***Bizi gamzeyle öldürdü, kazâyı bahâne etdi,
Bizim tarafa bakmadı, hayâyı bahâne etdi.
Yanağını görmek için bir mescide gitdim de,
Elini yüzüne tutdu, düâyı bahâne etdi.***

***İkrâm ederek elini gayrin omuzuna koydu,
Beni görünce ayağının kaymasını bahâne etdi.
Zâhidin gücü yok idi, bakmak için güzellere,
Bir köşeye çekildi, takvâyı behâne etdi.***

24 Receb, Cum'a günü:

Gönüller kıblesinin huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bir gün halkada oturmuşdum. Bu sırada hazret-i hâce Kutbüddîn Bahtiyâr Kâkînin “nevverallahü merkadehû” nûrlu mezârından nûrdan bir örtü gelip, bütün halkayı kapladı.

Yine buyurdular ki: Bir gün müşâhede âleminde yanyana iki mezâr gördüm. Biri hazret-i Nizâmeddin Evliyânın nûrlu kabri, diğeri hazret-i İşân şehîdin “attarallahu ervâhahümâ” çok temiz kabri idi. Sonra benim karşıma bir gömlek getirdiler. Bunun hazret-i Nizâmeddîn'in inâyeti olduğunu anladım. Bana sizin pîriniz Nizâmeddîn midir diye sordular. Ben: Pîrim Mirzâ Mazher olduğunu söyledim. Tekrâr: Sizin pîriniz Nizâmeddîn midir diye sordular. Ben, Mirzâ Mazherdir dedim. Üçüncü def'â: Sizin sohbet pîriniz Nizâmeddîn midir? dediler. Ben sükût etdim. Eğer onun pîrliğini ikrâr etseydim, bana o gömleği giydireceklerdi.

Sonra o esnâda Magrîbli bir şahs huzûra girdi. Hazret-i İşânın mübârek ismini işitmiş. Bağdâdda Mevlânâ Hâlid “rahmetullahi aleyh” ile görüşüp, uzun yolları aşarak gelmişti. O diyarda, Mevlânâ Hâlidin “kuddise sirruh” irşâdının çok meşhûr olduğunu anlattı. Yaklaşık yüzbin kişinin ona bî'at edip, mürid olduklarını, bin derin âlimin onun tarikatine girdiğini, huzûrunda el bağlayıp durduklarını söyledi. Bunun üzerine hazret-i İşân buyurdu ki: Bu müjdeyi duymaktan dolayı gönlüm sivri sinek kanadı kadar sevinmedi. Nerede kaldı ki iftihâr edeyim. Çünkü, sevinmek iftihârdan öncedir.

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: İbâdurrahmân her zemân çok bulunur. İbâdullah ise çok az olup, onların ibâdeti ve kulluğu, sırf Allahü teâlânın zâtı içindir. Allahü teâlânın kendilerine rızık verdiği ve çeşidli lütf ve inâyetlerle şereflendikleri için değil. İbâdurrahmân olanlar, böyle değildir. Onlar Hak celle ve alâya, kemâl sıfatları sebebiyle ibâdet ederler. İki sinin arasında çok fark vardır. Sonra buyurdular ki: Ben Abdullahım diyemem. Lâkin bir müddetden beri bana Abdüllahlık zuhûr etmektedir.

25 Receb, Cumartesi:

Feyzli huzûrlarında idim. Buyurdular ki, hazret-i şeyh Muhyiddîn ibni Arabî “kuddise sirruh” şöyle yazmışlardır: Hiçbir fırka dalâlete düşmemiş-

dir. Her biri hidâyet ve sırât-ı müstakîm üzere yürümüştür. Bu sözünü te'yîd için, (**..... Hareket eden hiçbir yaratık yoktur ki, idâre ve tesarufunu O tutmasın. Benim Rabbim, hak ve âdil tarîk üzeredir.**) [Hûd sûresi: 56] meâlindeki âyet-i kerîmeyi delîl olarak bildirmiştir.

Mevlânâ Rûmî de bu ma'nâ ile alâkalı olarak şöyle buyurmuştur:

Şi'r:

***Ve mutlak kötülük yoktur cihânda,
Nisbîdir kötülük anla bunu da.***

Hâfız-ı Şirâzî de şöyle buyurmuştur:

***Pîrim, kudret kalemi hiç hatâ yapmaz dedi,
Âferin o nazara ki, hatâyı görmedi.***

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Ama bize ve müridlerimize bildirilenler buna uymamaktadır. [Vahdet-i vücûd ehlinin keşflerindeki hatâlar için, imâm-ı Rabbânî hazretlerinin (**Mektûbât**) kitâbına bakınız!]

26 Receb, Pazar günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân, birkaç mektûb yazdılar. Biri, Mevlânâ Hâlid-i Rûmî (Bağdâdî)ye “sellemallahü teâlâ”. İkincisi, Mirzâ Rahimullahâ “sellemehullahü teâlâ”. Üçüncüsü, Hâcî Abdurrahmâna “sellemallahü teâlâ” idi. Feyz kokulu birinci mektûbun muhtevâsı şöyle idi: “Sizin o civârdaki irşâd faâliyetlerinizi duyunca gönlümüzde sevinç hâsıl oldu. Tâliblerin gelmesi ve insanların toplanmasına aldanmamalıdır. Kırlığınız ve yokluğunuzu her an düşününüz. Halkın size akın edişini, irşâdınızın çokluğunu, hep pîrân-ı kibârın imdâd ve teveccühünden biliniz. Her dem ve her sâat pîrâna ya'nî bu yolun büyüklerine teveccüh ediniz. Onların inâyetinden ümîdvâr olunuz, vesselâm.”

Mirzâ Rahimullahâ “sellemallahü teâlâ” yazılan ikinci mektûbun muhtevâsı şöyledir: “Huzûra gelen ve müracâat eden her talebeye telkînde bulununuz. Hidâyet ve irşâdda tahsîs (ayırım) yapmamalıdır. Herbiri yâri ya'nî Hakkı tâlibdir. İster akli başında, ister serhoş olsun, vesselâm.”

Hâcî Abdurrahmân Hasene “sellemehullahü teâlâ” yazılan üçüncü mektûbun muhtevâsı da şöyle idi: “Kendi bân terakkîlerinizi, tevbe eden tâliblerin hâllerini ve terakkîlerini yazınız, vesselâm.”

27 Receb, Pazartesi günü:

Nûrlu huzûrda idim. Hazret-i İşân, Cenâb-ı Hakka huşû' ile tazarru' ve niyâzda bulundular ve büyük bir şevkle şu şi'ri okudular:

***Kâfile gitdi geride kalmışlığımızı gör,
Ey bizim kimsemiz, kimsesizliğimizi gör.***

Sonra Âdemoğullarının efendisi, Server-i âlem, müslimânların iftihârî

Rabb-ül âlemînin mahbûbu, günâhkârların şefâ'atcisi, hâtemünnebiyyîn-den "aleyhi efdalüssalâtil musallîn" söz açıldı. Hazret-i İşân def'alarca şu şi'ri okudular:

***O öyle bir Habîbdir, şefâ'ati umulur,
Korkuya, dehşete o karşı durur.***

28 Receb, Salı günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân Mîr Kamerüddîn Semerkandîye şöyle buyurdular: Çalışınız, mahlûkâtın secde ettiği zâta âid sırlar size o kadar galebe çalar ki, kendinizi mahlûkâtın secde ettiği zât olarak görürsünüz.

Sonra Dâmullah Şirâzî Semerkandîye buyurdular ki: Enenin yok olması, ayn ve eserin zevâli için, cenâb-ı Hakka yalvarınız ve bunun için çok çalışınız. Sonra hazret-i İşân ayn ve eserin zevâlinin ma'nâsını şöyle açıkladılar. Aynın zevâlinin ma'nâsı, kendine ene (ben) demenin son de-recede zor gelmesi, ben varım diyememesidir. Hazret-i hâce Ubeydullah-ı Ahrâr "kuddise sirruh" buyurdu ki: Enel-Hak demek kolay, fekat, eneyi kırmak çok zordur. Eserin zevâlinin ma'nâsı ise, kişinin hiçbir sıfatını görmemesidir.

29 Receb, Çarşamba günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Ulemâ, Hak sübhânehü ve teâlânın âlemlerle mâiyyetini [berâberliğini], ilmî bir berâberlik olarak, sôfiyye ise, zâtî berâberlik olarak kabûl ederler. Biz de mâiyyet murâkabesini talebelere telkîn ediyoruz. Fekât Allahü teâlânın zâtî ve ilmî mâiyyetini düşünmeden, bulunduğumuz her yerde, Allahü teâlânın bizimle olduğunu mülâhaza ediniz diye söylüyoruz.

Sonra huzûrda tarîkatda küfrden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bu meşrebin ehli, tevhîdi vücûdî erbâbıdırlar. Bunlar din ve dünyâdan geçmiş ve benliklerinden kurtulmuş, vahdet meyini içmişlerdir. Hüseyin bin Hallâc-ı Mansûr bu tâifenin büyüğüdür. Sonra şu şi'ri okudular:

***Dostdan geri kaldığın söz, küfr veyâ îmân olsun,
Seni yârdan ayıran hat, çirkin veyâ güzel olsun.***

Sonra huzûrda bulunanlara, bu şi'rin ma'nâsını söyleyiniz. Küfr sebebiyle matlûbdan geri kalmak açıktır. Lâkin islâmıdan nasıl geri kalınır, diye sordular. Huzûrda bulunanlar susdular. Hazret-i İşân buyurdular ki: Matlûb olan îmândan geri kalmanın şöyle olacağı hâtıra geliyor: Sâlike, hâllerin başlangıçta Allahla birlikde olmak hâlleri verilir. Bu sebeble onda nâfilelere ve tilâvete karşı gevşeklik meydana gelir. Hâlbuki bu tilâvet ve nâfileler îmâniyâtdandır. O hâlde sâlik, başlangıçta Allah ile olmakla meşgûl olmalıdır. Huzûra mâni' olduğu için çok nâfile ve tilâvet uygun de-

ğildir. Hazret-i İşân o sırada şu şi’ri okudular:

***Avin vefâ gagasıyla kanadından koparır,
Tuzağına tutulmak istemeyen her tûyünü.***

Sonra feyzli huzûrlarında bî’atın tekrârından konuşuldu. Hazret-i İşân buyurdular ki: Tâlibin birkaç şeyhe bî’at etmesi câizdir. Nitekim Sahâbe-i kirâm “radiyallahü anhüm” Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ve fâtından sonra, hazret-i Siddîk-i Ekber “radiyallahü anh” bî’at etdiler. Ondan sonra da hazret-i Ömer bin Hattâb “radiyallahü anh” ile bî’at müsâ-fehâsı yaptılar. Sahâbe-i kirâmın Hülefâ-i râşidîne bî’atının âhîret işlerinin intizâmı için olduğu, dünyevî bir maksâdla olmadığı açıktır. O hâlde bundan tarîkatda bî’atın tekrârının câiz olduğu anlaşıldı.

Sonra huzûrda vâridâtdan bahs edildi. Hazret-i İşân buyurdu ki: Diğer sôfiyyenin istilâhında vâride, **rûh-ul kuds** ve **vârid-i Hak** denir. Nakşibendiyye istilâhında ise vücûd-i adem denir. Vârid feyz-i ilâhînin celle sultânühü gelmesidir. Sâlike vârid gelince dağınıklığı giderir. Vâridât çok olunca, sâlik her vâridât geldikçe kendinde adem, yokluk görür. Lâkin maksad bu vâridâtın ard arda, hattâ devâmlı olmasıdır. Nitekim bu tarîka-i aliyye büyükleri şöyle buyururlar:

***Ademleri birleşdirmekdir hüner,
Merdlere lâyık iş yapar merdler.***

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Bir gün müşâhede hâlinde o Serve-rin “aleyhi salevâtullahil melik-il ekber” teşrîf etdiklerini gördüm. Bana: “Senin ismin Abdüllahdır ve yine Abdülmü’mindir” buyurdu.

Hicrî 1231 senesi, 1 şa’bân-ı muazzam, Perşembe günü:

O âlemin kutbunun huzûrunda idim. Buyurdular ki: Hazret-i İşân şe-hîd [Mazher-i Cân-ı Cânân], (Allahü teâlâ onun kabr-i şerîfini nûrlandır-sın,) buyurdular ki: şa’bân-ı mu’azzam ayı görülünce, Ramezân-ı mübâ-rekin bereketli hilâli doğar. şa’bân ayının yarısı olunca, o hilâl tam bedr (dolunay) olur. şa’bân ayı sona erip, Ramezân hilâli doğunca, dolunay ol-muş olan o bereketli hilâl, güneş gibi parlak bir şekilde zuhûr eder.

Sonra simâ’ ve raksla meşğûl olan ve tevhîd-i vücûdîyi kendilerine yol edinen zemânın sôfilerinden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Lehv ve la’b [oyun ve eğlence], gına’ [tegannî, müzik] ve raksla meşğûl olan ve hayâlî bir tevhîdi kendilerine şi’âr edinmiş olan bu zemânın sôfilere, ken-dilerini, önceki tevhîd-i vücûdî erbâbının büyükleri gibi bilirler. Çekinme-den onların sözlerini söylerler. Hâlbuki ilhâd ve zındıklığa yakalandıklarının farkında değildirler. Ben onların gidişâtından bîzârım. Onlar beni zâ-hir âlimlerinden sayarlar. Hâlbuki onlar, sôfiyyenin yolunun, sünneti se-niyyeye “alâ sâhibissalâtü vettehiyye” tâbi’ olmak olduğunu anlamıyor-lar.

Mısra’:

Onlar onlardır, bende hep böyleyim.

2 Şa’bân, Cum’a günü:

Yüksek huzûrda idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Sôfî celvetden (halk arasına karışmaktan) sakınıp, halvetde bulunmalıdır.

Beyt:

***Akıldır tenhâ yer arayası,
Zîrâ halvetdedir, gönül safâsı.***

3 Şa’bân, Cumartesi günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Buyurdular ki:

Beyt:

***Ayna arkasındaki papağana benzerim,
Ezelî üstâdın, söyle dediğini söylerim.***

Bundan sonra yüksek ma’rifetleri ve hakîkatleri beyân buyurdular. Bu sırada bir şahs, Cenâb-ı Seyyid-i kevneyni “aleyhi salevâtullahil-melikil ekber” rû’yâda gördüğünü arz etdi. Hazret-i İşân buyurdu ki: Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” rû’yâda görmek bir kaç şekilde açıklanır. Birincisi, ya sünnet ihyâ edilmiştir. Yâhud bid’atden sakınılmış olup, bu amel rû’yâda görülmektedir. Veyâ Cenâb-ı Hakkın katında makbûl olan ibâdetleri güzel bir sûretde tecessüm etmiş olup, onu görmektedir. O zemîn ve zemânın Serverinin, o ins ve cinnin efendisinin “aleyhi salevâtullahil melikil Rahmân” mübârek şemâili ve hilyeleri hadîs-i şerîf kitâblarında yazılıdır. Eğer bir kimse o güzel boyu, gönül çeken endâmı, sürmeli gözü, açık alnı, hilâl kaş, uzun kirpikleri, o hoş tavrı aynıyla görürse, iki cihân se’âdetinin menbâ’ını bizzat görüp, cân gözünü o ins ve cinnin mahbûbunun cemâlini görmeye açar ve: **(Beni gören gerçektir beni görmüştür. Çünkü, şeytân benim şeklime giremez)** hadîs-i şerîfinde bildirilenlerden olur ve Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” gerçekten görenler zümresine dâhil olur.

4 Şa’bân, Pazar günü:

O avâm ve havassın gönüllerin kiblesinin yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Mürşidimiz ve hidâyet sebebimiz hazret-i İşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân] (Allahü teâlâ onun merkad-ı mecîdini nûrlandırır) buyurdular ki: Bir gece Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” görmeye şöyle şereflendim. Aramızda hiçbir perde ve ayrılık olmayan bir yakınlıkla o serverin yatağında bulundum. Bu bendeye buyurdıkları inâyetleri anlatmak mümkün değildir. O bereketli sohbetin te’sîri bende bir müddet devâm etdi.

5 Şa'bân, Pazartesi günü:

Şerefli mahfillerinde idim. Hazret-i İîân buyurdular ki: Hazret-i Şâh Velîyyullah "rahmetullahi aleyh" hazret-i Muhyiddîn ibni Arabînin kelâmı ile, hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "radıyallahü teâlâ anhümâ" kelâmını te'lîf etmişdir. Tevhîd-i vücûdî ile tevhîd-i şühûdî husûsundaki ayrılığın sözde olduğunu söylemişdir. Muhyiddîn ibni Arabî hazretleri çok büyük bir zât idi. Yeni bir tarîkat kurdu. Lâkin o makâmda bir hatâ yaptı. Hâli sözle anlatdı. Keşfle elde edilen ma'rifetleri ilmî bahisler arasına götürerek te'lîf yaptılar. Hâlbuki her iki makâm arasında açık bir fark vardır. Hazret-i Müceddidin ma'rifetlerinden nasîbini almış olan bir kimse açıkca görür ki, tevhîd-i vücûdî, hâllerin başlangıcında, ya'nî kalb latîfesi seyrinde, tevhîd-i şühûdî ise, nefis latîfesi seyrinde zâhir olur. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâniye âid ma'rifetler bu iki makâmın ötesindedir. Hazret-i Muhyiddîn-i Arabînin ma'rifetleri katredir. Hazret-i Müceddidin ma'rifetleri okyânusdur.

Mısra':

Dağ nerede, yüksek gökler nerede?

Eğer Muhyiddîn-i Arabî "rahmetullahi aleyh" hazret-i Müceddid zemânında olsalardı ve bu ma'rifetleri işitselerdi, anlarlar ve anlatırlardı. Hazret-i İîân yine buyurdular ki: Allahü teâlâ nihâyetsizdir, hudûtsuzdur. Hiç kimse Onun nihâyetine ulaşamaz, ya'nî Onu hakkıyla bilemez. O sübhânehü verâ-ül verâdır. Sümme verâ-ül verâdır. [Ötelerin ötesidir.]

Beyt:

Sen evvelsin bilen yok evvelini, Enbiyâ ve resûl bilemez seni.

Herkes kendi havsala ve tâkatine göre orada koşabilmiş, kendi isti'dâdına göre birşeyler tatmış, lâkin Onun mâhiyyetinin künhüne erememiştir.

Beyt:

Elest meclisinde olan büyükler, O vardır, dediler, sözü kesdiler.

6 Şa'bân, Salı günü:

Nûrlu huzûrlarında idim. Hazret-i İîân buyurdular ki: Fakr, ba'zı işlerden ibâretidir ki, sâlikin onlara devâmı zarûrîdir. Yoksa fakr, kitâbların dolu olduğu sülûk ve murâkabeler ilminin adı değildir. Fakr sînede [gönülde] tutulması gereken bir hazînedir. Sefînede [gemide] saklanması gereken bir ilm değildir.

Sonra huzûrda, Velînin bu fânî cihândan ayrıldıktan sonra vilâyetinin ancak müteaddîd yerlerde bâkî kaldığından söz açıldı. Hazret-i İîân bu-

yurdu ki: Vilâyeti ile olursa, tasarruf ma'nâsınadır. Bu ma'nâda Velînin vilâyetinin bâkî kalıp kalmadığı husûsunda ihtilâf vardır. Esah olan büyüklerin vilâyetinin, ya'nî evliyâlığının bâkî kaldığıdır. Nitekim Gavs-ül A'zam, ve hazret-i hâce Behâeddîn-i Nakşibend, hazret-i Muhyiddîn ve diğer büyüklerin "aleyhimürrıdvân" şimdiye kadar tasarrufları zemân ve zemîn içerisinde devâm etmiştir ve etmektedir.

7 Şa'bân, Çarşamba günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bu yüksek, temiz Nakşibendiyye yolunda mücâhedeler, riyâzetler ve erbainler yokdur. Bu yolun büyükleri, ameller ve virdler ta'yîn etmemişlerdir. Onların ameli, sünnet-i seniyye-i Mustafâviyyeye "alâ sâhibissalâtü vettehiyye" yapıpışmak ve bid'atlerden sakınma üzerinedir. Bunun için onların yolunda cehrî zikir, simâ', vecd, tevâcüd, âh ve nâra yokdur. Susup, kalbe teveccüh ederek otururlar. Devâmlı zikir-i hafî ile meşgûl olurlar. Nefy ve isbâtı, nefesi habs ederek değil, hasr ederek [az tutarak] yaparlar. Çünkü habs-i nefes, hindûların yaptıkları işler olup, onlar kulak ve burun deliklerine pamuk koyarak, nefesi dimâğa habsederler. Hâlbuki bu büyükler nefesi göbeğin altına hasredip, hayâl ile (Lâ)yı göbeğin altından çekip, tâ dimâğa ulaştırırlar. (İlâhe)yi ise dimâğdan sağ omuza götürürler. (İllallah)ı sağ omuzdan çekip, sînede bulunan bütün latîfeler bunun içine gelecek şekilde kalbe vururlar. Nefes darlık yapınca bırakılır ve her nefesde kelime-i tevhîdi tek sayı ile söylerler. Burundan nefes bırakılınca, nefesle beraber (Muhammedün resûlullah) mübârek sözü kalbe girecek, sinir ve damarlara sirâyet edecek şekilde, kalbin karşısında olduğu düşünülerek, söylenir.

8 Şa'bân, Perşembe günü:

Yüksek huzûrda idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Ben ta'libe önce, âlem-i emrin latîfelerini ayrı ayrı teveccüh ederim. Bunların tasfiyesinden sonra, nefis latîfesine nisbeti ilka' ederim. Herbiri çırağ gibi parlayan beş latîfenin beşini de toplayıp, tam bir himmetle beş çırağı tek meş'ale yapıp uçururum. Sonra şu şi'ri okudular:

Bakalım yâr kimi ister, ve meyli kime olur.

9 Şa'bân, Cum'a günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâninin "kaddesallahü esrârehüssâmi" (**Mektûbât**)ından ders yapılıyordu. Büyük oğullarına [Muhammed Sâdik] "aleyhirıdvân" yazılmış olan ikiyüz altmışıncı mektûb okundu. Mektûb, kendilerine mahsûs olan yolu beyân ediyordu. Hazret-i İşân buyurdular ki: Sübhânallah! İşânın (İmâm-ı Rabbânînin "kuddise sirruh") söyledikleri ma'rifetleri, ümmetden hiç kimse onun gibi söylememiştir. İşânın yazdıkları inciler gibi esrârı ma'rifet ehlinde hiç kimse onun gibi anlatmamıştır. İşânın kelâmı gökden indirilmiş haberler-

dir. Beyânları, derin Rabbânî sırların açıklanmasıdır. Beyân ettikleri makâmlara, geçtikleri mükâşefe yoluna binlerce talebeyi sülûk ettirmişlerdir. Yoksa bir iki kimse bu sırlardan haberdâr olup, kendileri de sâdece bunları söylüyor değildir. Bilâkis bütün cihânı bu yeni ma'rifetlerle şeref lendirmiş ve âlemi de bu husûsda ikrâr ettirmişdir. Âlemi yeni makâm larla mümtâz kılmış, bu sebeble âlem kendisini medh etmiştir.

Beyt:

***Gül yüzüne gazel söyleyen ben değilim sâdece,
Ötmektedir her taraftan bülbüllerin binlerce.***

10 Şa'bân, Cumartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bu şerefli yol da işin esâsı beş şey üzerine kurulmuştur. Birincisi, sâlikin kalbe teveccüh etmesi, ikincisi, kalbin Hâlîka yönelmesi, üçüncüsü, Allahdan gayrisini unutmak, dördüncüsü, zikir ile meşgûl olmak, beşincisi, "Allahım! Maksûdum sensin ve senin rızândır. Bana muhabbet ve ma'rifetini ver" ma'nâsını kalbinde bulundurmaktır. Her kim, hep bu beş şey üzere olursa, onun için, beş netîce hâsıl olur. Kendisine bu beş netîce hâsıl olan kimse, matlûb-i hakîkiye vâsıl olur. Bu netîceler şunlardır: Birincisi, latîfelerin zikir edici olması. İkincisi, cem'iyet ve kalbde mâsivâ düşüncesinin kalmaması hâlinin hâsıl olması. Üçüncüsü, hazret-i Hakka kalbin teveccühünün peydâ olması. Dördüncüsü, latîfelerin yukarı tarafa çekilmesi. Beşincisi, vâridât-ı ilâhînin sâlikin kalbine gelmesi ki, buna vücûd-i adem denir.

Mısra'

Bakalım yâr kimi ister ve meyli kime olur.

11 Şa'bân, Pazar günü:

Nûrlu huzûrlarında idim. O sırada Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmînin "rahmetullahi aleyh" (**Mesnevî**)sinden ders yapıldı. Hazret-i İşân çok ma'rifetleri beyân buyurdu. Meclisde bulunanlar hazret-i İşânın beyânlarından çok etkilendiler. Ağlayıp inlediler. Hazret-i İşân (kalbim ve rûhum ona fedâ olsun), şevk-i ilâhînin kemâlinden dolayı, feyz mekânı gönlünden bir âh çektiler ve buyurdular ki: Âh! Eğer kendi şevk hâllerimden bir nebze beyân etsem, dinleyenlerin aklı başından gider. İşitenlerin his organları his etmez olur. Heyhât! heyhât! Ayrılığın gözyaşı seli deryâlarca hasret ve elemi harekete getirdi. Ayrılık gözyaşı girdâbı hayret ve şaşkınlık dalgalarını kabarttı. Mahbûbdan ayrı düşen sabrsız gönül nasıl mesrûr olur. Ayrılık derdinden ağlayan ve kavuşmayı arayan göz nasıl sevinir.

Beyt:

***Gözümü ve gönlümü başka ne meşgûl eder,
Gözüm hep seni arar, gönlüm hep seni ister.***

Ayrılık derdiyle inleyen kalb, nasıl sükûn bulur. Âh mümkün olmayan sû-rî buluşma! Temennâ elini kaldırıp hayâlî visâl ile gönlümü tesellî ediyorum. Gözümün bebeğini, kirpiklerden ayırıp, o çok nazlı sevgilinin nâzik ayağına koyuyor, sonra okşuyor ve feryâd ediyorum.

Beyt:

***Göz yerinden çıkar ve ayağınla buluşur,
Böylece tasavvurla Kays Leylâya kavuşur.***

Ba'zan serâpa âfet olan güzel endâmını tasavvurla kendimi fedâ eder, ba'zan bütün güzelliklerin gıbda ettiği o eşsiz yüzünü gözümün önüne getirir, yüzlerce acz ve niyâz ile cânıma kıyarım.

12 Şa'bân, Pazartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İştân buyurdular ki: Ârif karşılaştığı mâni'leri, ihsânları, zulm ve cefâları, hep Allahü teâlâdan bilen kimse-dir. Ârif ile ârif olmaya çalışan arasında fark vardır. Ârif, kendisine gelen iyiliği de kötülüğü de, hattâ kendisini dövseler bile, düşünmeden Allahü teâlâdan bilir. Ârif olmaya çalışan ise, düşündükden sonra, Allahü teâlâdan bilir. Kim, zarar, fâide, verme, vermeme, kabz ve bast gibi birbirine zıt ve peşpeşe gelen durumlarda zarar ve fâide verenin, ihsân edenin ve vermeyenin, kabz ve bast yapanın Allahü teâlâ olduğunu duraklamadan ve düşünmeden görüp bilirse, ona ârif denir.

İlk ânda bundan gâfil olup, kısa bir müddet içinde fark ederek, Allahü teâlâyı fâil-i mutlak görüp, vâkı'aları sebebler içinde yarattığını bilen kimseye de ârif olmaya çalışan kimse denir. Ârif denmez. Eğer temâmen habersiz olup, işlerdeki te'sîrleri vâsitalara havâle ederse, o kimseye gâfil ve gizli müşrik denir. İmâm-ı Ecel Abdurrahmân Câmî "rahmetullahi aleyh" de (**Nefâhat-ül Üns**) adlı kitabında böyle bildirmektedir. Sonra hazret-i İştân şu şi'ri okudular.

Beyt:

***Sen varlık gösterme ve kemâl budur bil yeter,
Onda yok ol, kemâl budur bil yeter.***

13 Şa'bân Salı günü:

O insanların gönüllerinin kiblesinin eşsiz huzûrunda idim. Buyurdular ki: Nihâyetin bidâyete [başlangıca] yerleşdirilmesi sözünün ma'nâsı, sâlikin kalbine hiçbir mâsivâ düşüncesinin gelmemesi veyâ az gelmesi, Allahü teâlâyâ teveccühün hâsıl olması ve cem'iyet hâlinin ele geçmesi olup, bu yüksek yolda, mübtedi'lerin nasîbidir. Ama bu huzûr ve cem'iyet diğer yollarda sonda ele geçer. O hâlde bu yüksek yolun bidâyeti [başlangıcı], diğer yolların nihâyetine yerleşdirilmiştir.

Beyt:

***Hem ilerle, hem de sev, eğer gözün açıksa,
Fenâ yolu Besmele, bizim divânımızda.***

Bundan sonra huzûrda kalbin açılmasında kimin vâsıta olacağından bahs edildi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Kalbin açılmasına vâsıta, emîr-ül mü'minîn Alînin “kerremallahü vecheh” mubârek varlıklarıdır. Cenâb-ı Emîr-ül mü'minîn Alînin “kerremallahü vecheh” cömertliği vâsıtasıyla olur. Hazret-i Fâtıma “radiyallahü anhâ” bu tavassutda hazret-i Alîye ortakdır. Ondan sonra oniki imâm ve hazret-i Gavs-ül A'zam “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in” bu vilâyet emâneti yükünü taşımaktadırlar. Lâkin ikinci bin yılında hazret-i Elf-i sâin “kaddesenallahü teâlâ bi esrârihissâmi” de bu işte ortakdır. Bu ikinci bin yılında hangi hânedâna [yola] mensûb olursa olsun, vilâyet derecesine ulaşmak isteyen herkes için, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin tavassutu olmadan, bu yolun açılması mümkün değildir. Aktâb, ebdâl, evtâd ve gavs bile olsalar, Onun teveccüh ve imdâdı ile bu merhâleleri aşarlar. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâininin bu teveccüh ve imdâdından haberdâr olmaları zarûrî değildir.

14 Şa'bân, Çarşamba günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Bu esnâda bir şahs şiddetli sıcakdan şikâyet etdi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Mahbûbun işinden şikâyetde bulunmamalıdır. Hattâ, musîbetde inâyetden dahâ fazla lezzet almalıdır. Derdden âh çekmeyelim ve acı suyu, en tatlı ve lezîz sular gibi içelim. Mısra':

Sâkinin koyduğu ayn-ı lutûfdur.

Yine buyurdular ki: Bir gün hazret-i İşân Şehîdin [Mazher-i Cân-ı Cânân] (Allahü teâlâ onun kabri şerîfini nûrlandırın) feyzli huzûrlarında bulunmuşdum. Ansızın Cenâb-ı hazret-i Gavs-ül A'zama “radiyallahü teâlâ anh” teveccüh edip, mürşidime beni size havâle etmelerini arz etdim. Hazret-i İşân Şehîd halka sona erince, bu bendeye dönüp, şimdi kendinizi Cenâb-ı Gavs-ül A'zama “kuddise sirruh” havâle etdiniz, buyurdu.

15 Şa'bân, Perşembe günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Nemâz bütün ibâdetleri ve tâ'atları kendisinde toplamıştır. Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” mi'râc gecesinde hâsıl olan rü'yet devleti ve esrâ makâmının sırları, mi'râcdan döndükden sonra nemâzda zuhûr etmiştir. **(Nemâz mü'minin mi'râcıdır)** hadîs-i şerîfi bu sözümüzü te'yîd etmektedir. Bu sözümüzün delîli **(Kulun Rabbine en yakın olduğu yer nemâzdır)** hadîs-i şerîfidir. O zemîn ve zemânın Serverine “aleyhi salevâtullahil-melîkil mennân” tâbi' olanlara, O efdalül-Beşere “aleyhi ve alâ âlihî salatül-melikil Ekber” ihlâsla tâbi' olmaları sebebiyle, bu büyük ni'metden tam bir pay ve büyük ikrâmdan tam bir nasîb ihsân edilmiştir. Bu Allahü teâlânın ihsânıdır, onu dilediğine verir.

16 Şa'bân, Cum'a günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Bir şahs bir mikdâr para getirip, bunu yüksek dergâhın fakîrlere taksîm buyurun diye arz etdi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Her bir fakîre bir tenge (para birimi) taksîm edilecek. O vakt dergâhda yüzon sôfi vardı. Hepsini de vatanlarını terk edip gelmiş, Allahü teâlânın rızâsını kazanmakla meşgûl idiler. O parayı tek tek herbirine taksîm etdiler ve biz de bu zümreye dâhiliz ve hissemizi alırız buyurdular. Sonra, **(Allahü teâlâ ganîdir. Siz ise muhtâclarsınız...)** meâlindeki âyet-i kerîmeyi okudular. [Muhammed sûresi: 38]

17 Şa'bân, Cumartesi günü:

Feyzli huzûrlarında idim. O sırada huzûrda şu hadîs-i şerîfden bahs edildi: **(Müslimânın müslimân üzerinde beş hakkı vardır: Selâm vermek, hastayı ziyâret etmek, cenâzesinde bulunmak, da'vetine icâbet, ak-sırınca yerhamükallah demek.)** Hazret-i İşân buyurdu ki: Eğer hasta, akrabâlardan veyâ mahalle halkından ise ve haber verecek kimsesi yoksa, ziyâret farz olur.

Yoksa sôfiyenin hasta ziyâretine gitmesi için şartlar vardır: Hasta fâsık ve bid'at ehli olmayacak. Hastanın yanındakiler tarîkate muhâlif olmayacak. Pazar yolunda olmayacak, yoksa yolda giderken bakışı dağılır. Da'vete icâbet de böyledir. Yemek şüheli olmamalı, o mecliste müzik ve çalgı âletleri olmamalı. Oyun ve eğlence gibi şeylerle meşgûliyyet olmamalı. Da'vet edenler zâlim, bid'at sâhibi, fâsık ve şerli olmamalı. Bu şartlarla bir da'vete icâbet vâcibdir. Yoksa, bu yasaklar bulunan da'vete icâbet men' edilmiştir. Riyâ ve şöhrat için yapılan yemeğe icâbet edilmez. **(Muhît)** kitâbında şöyle denilmektedir: Oyun, çalgı, gıybet eden veyâ şerâb içen kimselerin bulunduğu sofraya oturulmaz. **(Metâlib-ül mü'minîn)** kitâbında da böyle yazılıdır.

Bu fakîr o gün kendi hâllerimi huzûra arz etdim. (Yazılı olarak takdîm etdim.) Hazret-i İşân kendi ellerinin yazısıyla birkaç satır yazarak, o arzı zînetlendirip, ihsân buyurdular. O ibâre şöyledir:

“Elhamdülillah ki, hâlleriniz güzeldir. Kalbin tasfiyesinin ve nefsin teziyâyesinin kemâl üzere hâsıl olmasına çalışınız. İşleri kullara nisbet etmenin kaybolup, Allahü teâlâyâ nisbet etmek hâlinin hâsıl olması, kalb seyrinde olur. Nefs latîfesi seyrinde sıfatları Allahü teâlâyâ nisbet etmek hâline kavuşulur. Bunlar bu iki latîfenin kemâlidir. Diğer latîfelerde esrâr ayrı ayrı zâhir olur. Eğer bütün bu sıralar meydâna çıkarsa dahâ iyidir. Yoksa düşünceler yığılmadan kalbde ve nefis latîfesinde tam bir teveccühün hâsıl olması için Allahü teâlâyâ ilticâ ediniz. Kerîm olan Allahü teâlâ kalbin fenâsını ve bu latîfenin ve diğer latîfelerin fenâsını da ihsân buyursun.”

Buyurdular ki: Fenâ, mevhibeti ilâhîdir, sübhânehû. Bu fenâyâ kavuşmanın alâmeti, sâlikin bâtınında yokluğun zuhûrudur.

Sâlik, ef'ali ve sıfatları Hak sübhânehüya âid görünce, kendini adem, yok görür. Kendisindeki kötü hâller ve huylar gayb olur.

18 Şa'bân, Pazar günü:

Bu dervîşlerin âcizi, o Kur'ân-ı kerîmin inceliklerinin vâkıfı, Furkânın hakikatlerinin kâşifinin huzûrunda bulundum. Hazret-i Îşân kelâmullahın ma'nâlarını ve tefsîrini beyân buyurdular. Sonra tahmîd, tekbîr ve tehlîlden söz açıldı. Hazret-i Îşân bunların nasıl yapılacağını beyân buyurdular. Ve yine bu hizmetçi dahâ önce arz ettiğim bir husûsun cevâbı ile şereflendim. Cevâb şudur: İnsanlara fazla lakab takmak, çeşid çeşid hitâblar etmek şerî'atda câiz değildir. Böyle yapmamalıdır. Âlem-i emrin latîfelerindeki hâllerin nefis latîfesindeki seyrinde karşılaşılan hâllerle bir olmasına, fenâ, yokluk ve kusûrlu görmenin gâlib gelmesine, kötü ahlâkın kırılmasına, güzel ahlâkın ele geçmesine çalışınız. Büyük müşîdlerin "rahmetullahi teâlâ aleyhim" mübârek rûhlarını vâsıta ederek, çok yakınlık sırrının zâhir olması için, Allahü teâlâyâ ilticâ ediniz. Nitekim, vahdet ve tevhîd sırrı da kalb latîfesi seyrinde müşâhede olunmaktadır. Gücünüzü göre amelleri tercîh edip, ona devâm ediniz. İnşâallah yukarıya doğru teveccüh edilecek. Fekat eğer latîfelerin hâlleri, bu latîfenin hâlleri ile bir olur ve nisbetde genişleme meydâna gelirse, beklenen işte budur.

19 Şa'bân, Pazartesi günü:

Feyzli meclislerinde bulunuyordum. Tâliblerin gayretinden, çalışmalarından söz açıldı. Hazret-i Îşân buyurdular ki: Hindûlardan bir şahs vardı. Adı Çirendâs idi. Kendi mezhebinde zâhid olup, terk ve tecrîdde çok ileri idi. Bir şahs onu ziyâret için, birkaç aylık mesâfeden gelmişti. Şöyle ki, her adımda secdeye varır, bu hâlde uzun müddet kalır, sonra kalkar, başını koyduğu yerde ayakda uzun müddet dururdu. Bu şekilde onun huzûruna ulaşmıştı. Onu gözümle gördüm. Onun mücâhedesinden hayretde kaldım.

Sonra hazret-i Îşân istigfâr okuyup şöyle buyurdular: Bahs ettiğimiz hindûlar ve onların mücâhedeleri gibi yapmamalıdır. Sonra üç kerre kelime-i tayyibeyi okudular. Egısnâ, (bize yardım eyle) yâ Resûlallah dediler ve Resûlullaha "aleyhi salevâtullahi melikil-ekber" salât okudular. Sonra bir şahs: Ehl-i Hak arasında da çok mücâhede çekenler vardır. Nitekim Hicâz yolunda hazret-i İbrâhîm bin Edhem Belhî "rahmetullahi aleyh" her bir adımda iki rek'at nemâz kıları, diye arz etti. Hazret-i Îşân: Evet, hazret-i Âdem Bennûrî (Allahü teâlâ onun merkadini nûlandırısın) Mescid-i Kubâdan Mescid-i Nebevîye kadar aynı şekilde, her adımda iki rek'at nemâz kılarak geldi, buyurdular.

20 Şa'bân, Salı günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i Îşân buyurdu ki: Seyr ve sülûkun

hülâsası, düşüncelerin müzâhameti (galebesi) olmaksızın, Allahü teâlâ ile huzûrda olmaktadır. Kalb latîfesi seyrinde, kalbde Allaha yönelme hâsıl olur. Bî hataragî [Kalbe mâsivâ düşüncelerinin gelmemesi] ele geçer. Nefs latîfesinde ise nefste ve dört unsûrda aynısı ele geçer. Nûr ve sırların keşifleri bu huzûr ve agâhlığa bağlıdır. Sermâye budur. Nitekim bir kimse- nin gümüş lirası bulunsa, elbîse, yiyecek ve diğer ihtiyacları hep bu gü- müş lirada vardır. Gerçi bunlar o ânda mevcûd değilse de, her ne zemân bunları satın almak isterse satın alabilir. İşte bunun gibi bu yolda sermâ- ye huzûrdur. Diğerleri ondan hâsıl olur. Her makâmın nûrları çoklarına zâ- hir olur. Sırlar çok az kimseye zâhir olur. Sırlar ve nûrlar bu cihânda ki- şiyile berâberdir. Hiç biri kabre ölü ile gitmez. Yalnız huzûr ve agâhlık sâ- hibinden ayrılmaz. O hâlde agâhlığı istemeli, başkasının peşinde koşma- malıdır.

İş budur bundan başkası hiçdir.

Yine hazret-i İşân buyurdu ki: Kalb latîfesinin esrârı, “Heme üst” [her şey Odur] ve “Enel-Hak” [kendini bulmayıp, ben Hakkım] söylemektir. Nefs latîfesinin sırrı, Enenin kırılmasıdır. Kalıp (beden) latîfesinin sırrını hiç beyân etmediler. Hazret-i Müceddidin “radiyallahü anh” şöyle beyân buyurduğunu bildirdiler. Hak sübhânehü ve teâlâ, imâm-ı Rabbânî Mü- ceddîd-i elf-i sâni “kaddesallahü teâlâ bi sırrıhîssâmî” hazretlerini kemâ- lât-ı selâse [üç kemâlât] ve hakâik-i seb’a [yedi hakikat] ve diğerleri gi- bi başka yeni makâmın sırrı ile husûsî olarak şereflendirmişdir. İmâm- ı Rabbânî hazretlerinin vâsıtasıyla onu vesîle edenlere de, bu büyük ni’metden bir nasîb ihsân etmiştir. Bu büyük ni’met, delîl ile bilinen şeylerin, keşifle bilinmesi, düşünerek elde edilen şeylerin, düşünmeye ih- tiyâc kalmadan bilinmesi, itmi’nânın kemâli, safâ ve anlaşılamayan, an- latılamayan kavuşma, nefsin, hevânın, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” Allahü teâlâdan getirdiklerine uyması, bîrengî [bilinmemezlik] ve bâtının son derece latîf olması şeklinde sıralanabilir. Allahü teâlânın ten- zîhinin sonsuzluğundan, aynîlik ve birleşme, zıl ve zâtın ihâtası ve vücû- dun sereyânî gibi nisbetlerin hepsi, kendisinden alınır.

Toprak nerede, Rabb-ül erbâb nerede.

Bundan dolayı hazret-i Müceddid-i elf-i sâni “kuddise sirruh” buyur- du ki: Burada öyle bir yakınlık vardır ki, yakınlar uzaklığı, kavuşanlar ay- rılığı ararlar.

Sonra hazret-i İşân buyurdu ki: Hazret-i İşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Câ- nân] (Allahü teâlâ onun kabri mecîdini nûrlandırır), hazret-i hâcî Muham- med Efdâl “rahmetullahi aleyh” için, kendi pîri olduğunu söylemiştir. Ger- çi ondan bâtınen istifâde etmemiştir. Fekat başlangıçta istifâde irâde- si etmiştir. Bu sebeble, onu mürşidi olarak bilmiştir. Hâce Muhammed Efdâl yaklaşık on sene hazret-i Hucetullah hâce Nakşibendin “kuddise sirruh” sohbetinde bulundu. Bir o kadar da hazret-i Abdül Ehadin “kud-

dise sirruh” sohbetinde bulundu. Bu her iki büyüğün yanında tam sülûk elde etdi. Birgün huzûruna büyük mürşid hâce Muhammed Zübeyrin “kuddise sirruh” talebelerinden iki kişi geldi. Onun keyfiyetsiz nisbetini anlamadılar ve birbirlerine şöyle dediler. Biri, bende olan sende vardır. Diğeri de, sende olan bende vardır. Yine dediler ki, onlar hiçbir nisbete sâhib değildir. Hülâsâ, bu yüksek makâmların nisbeti nasıl olduğu bilinmeyen kemâldir. İdrâk eli onun eteğine ulaşamaz. Bu nisbeti şerîfin sâhibi de kendini bilmemezlikden başka bir şeye sâhib değildir. Nerde kaldı ki başkası bilsin. Hadîs-i kudsîde: **(Evlîyâm kubbelerimin** (beşerî sıfatlar) **altındadır. Onları benden başkası tanımaz)** buyruldu.

21 Şa’bân, Çarşamba günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Nisbetin ma’nâsından söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Nisbet; huzûr, cem’iyyet ve agâhlıktır. Yine o sırada hazret-i İşân şehîdin [Mazher-i Cân-ı Cânân] (Allahü teâlâ onun kabr-i mecîdini nûrlandırısın) mektûbu okundu. Bu mektûbda hindûların mezheplerinin aslına âid hâlleri ve onların gökden indirilmiş olduğunu söyledikleri dört kitâblarını anlatıyordu. Mektûbun bir yerinde şöyle yazıyordu: “Bu kitâbdan birinde ma’rifetler vardır.” Bunun üzerine hazret-i İşân şöyle buyurdular. Pîrim ve mürşidim hazretlerinin sözü üzerine bir şey söylemem edebe son derece muhâlifdir. Ancak bana göre, hindûların kitâblarında ma’rifetlerin bulunduğu sâbit değildir. **[(Se’âdet-i Ebediyye)** kitâbı 410.cu sahîfeye bakınız!]

22 Şa’bân, Perşembe günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Hazret-i İşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân] (Allahü teâlâ onun kabr-i şerîfini nûrlandırısın), tâliblere iki sene müddetince kalb latîfesinin sülûkunu, bir senede nefis latîfesini temâmlatırlar, diğeri iki senede ise kemâlâta kavuşdururlardı. Diğeri beş senede kemâlâtdan kalan sülûkun diğeri yarısını yaptırırlardı. Ondan sonra bir şahs şöyle arz etdi: Sizin huzûrunuzda bir seneden dahâ az zemânda kalb latîfesi kat ediliyor. Diğeri makâmlar da aynı şekilde çabuk hâsıl oluyor. Hazret-i İşân buyurdu ki: Ben de bu işden hayretdeyim. Bizim burada bu iş uzun sürmüyor. Herhâlde Allahü teâlâ, bu fakîre yardımcıyla uzun yolu kısaltmıştır.

Sonra şöyle buyurdular: Her makâmın hâli, pîrânın inâyetiyle az zemânda hâsıl olsa da, her makâmın temâmen kat’edilmesinin on senede olduğu bildirilmiştir.

Sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Şeyh Mevlânâ Muhammed Âbid “radıyallahü anh” tâliblerinin ekserîsinin sülûkunu çabuk yaptırırlardı. Bu sırada her nasılsa Nâdir Şâhın öldürülmesi hâdisesi dile getirildi. Sanki kendilerinde hiç nisbet kalmadı.

Aynı şekilde hazret-i İşân şehîd (Allahü teâlâ onun kabr-i şerîfini nûr-

landırsın) sâlike bir makâm, enine boyuna tam hâsıl olmadıkca, diğer makâm için teveccüh buyurmazlardı. Sülûkü kat'etme müddetini on yıl olarak tesbît etmişlerdir. **“Bu tam on senedir.”**

23 Şa'bân, Cum'a günü:

Feyzli meclislerinde bulunuyordum. Müceddid-i elf-i sâînin “kad-desallahü bi esrârihissâmî” (**Mektûbât-ı şerîfe**)sinden ders yapılıyordu. Hazret-i İştân buyurdular ki: Bu mektûbda i'tikâd bilgilerine âid çok fâideler vardır. Bu mektûbu ayrıca yazıp, arkadaşlara veriniz. Hazret-i İştân bundan sonra, Fâtihâ okudular ve “Errahmânirrahîm”in ma'nâsını açıkladılar: Errahmân: İsteyene verir, Errahîm: İstemeyene gazâb eder, ma'nâsınadır, buyurdu.

24 Şa'bân, Cumartesi günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Meclisde bulunanlardan bir şahs hazret-i şeyh Ferîdüddîn Genc Şekerin “rahmetullahi aleyh” kendine mahsûs bir zikri olduğundan bahs ederek, zikrlerden ve diğer vazîfelerden söz açtı. Bunun üzerine hazret-i İştân buyurdular ki: Herkes kendi diliyle mahbûbunu zikr eder. Bunu kendi ifâdesine uygun belli lâfzlarla yapar. Hindlilerin kendilerine âid deyişleri vardır. Sindlilerin, sind istilâhı vardır. Âşık bülbül o güzel gülün cemâline aşkını kendine has nâmelerle söyler. Âşık kumru o güzel şimşir ağacının endâmına olan muhabbetini cânı gönülünden feryâdlarla dile getirir.

Beyt:

***Her sabâh, dallarda, çimende kuşlar,
Kendi dilleriyle seni anarlar.***

25 Şa'bân, Pazar günü:

Feyzli meclislerinde bulunuyordum. Hazret-i İştân buyurdular ki: Hazret-i hâce-i Hâcegân Pîri Pîrân Hâce Behâeddîn Nakşibend “radiyallahü teâlâ anh”: Benim cenâzemde kelâmullah ve salevât okumayınız. Böyle yapmak edebe uymaz. Yalnız şu şi'ri okuyunuz:

***İşte müflis olarak Senin kapına geldim,
Güzelliğinden Allah için bir şey isterim.
Elinde olanları hep zenbilime doldur,
Elin kolun yaşasın, çünkü, rahmetin boldur.***

Sonra huzûrda gizli zikrden söz açıldı. Hazret-i İştân buyurdular ki: Kalbe teveccüh edildiğinde, zikr eder hâle gelir ve intizâr (bekleme) peydâ olur. Sonra rûh latîfesine teveccüh edilir. O da zikr etmeye başlar, Allahü teâlâyâ teveccüh peydâ olur. Aynı şekilde âlem-i emrin her latîfesinde işin esâsı olan intizâr ve teveccüh hâsıl olur. Ondan sonra intizâr azalır. Teveccüh yok olur. Fekat, intizâr ve teveccühün hakîkati gitmez, bilinmez hâle gelir. Bu yolda ona zikr-i hafî denir. Bundan sonra nefis la-

tîfesinde ve anâsır-ı selâsede [üç unsûrda] ve sonra toprak unsûrunda ve ardından hey'et-i vahdânî de aynı şekilde gizli zikir meydâna gelir. Bu Allahü teâlânın ihsânıdır; dilediğine verir. Allahü teâlâ büyük ihsân sâhibidir.

26 Şa'bân, Pazartesi günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İştân buyurdular ki: Hazret-i Müceddid-i elf-i sâniye “radiyallahü teâlâ anh” keşf yoluyla bildirilen ma'rifetler, ince bilgiler üç kısımdır. Birinci kısmı kimseye bildirmemişler, yazmamışlar ve söylememişlerdir. İkinci kısım bilgiler husûsî olup, sâdece muhterem evlâdlarına açıklamışlardır. Üçüncü kısım bilgiler ise umûmîdir. Sevdiklerine ve talebelerine bildirmişler ve yazmışlardır. Nitekim üç cildlik **(Mektûbât-ı şerîfe)**si ve yedi risâlesi bu bilgilerle doludur.

Yine hazret-i İştân, hazret-i Müceddid-i elf-i sâniyi “radiyallahü teâlâ anh” bî'atını ve nisbet almasını şöyle anlattılar. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni “radiyallahü anh” önce muhterem babalarından Çeştiyye yolunda bî'at etdiler. Bu yolda icâzet ve hilâfete kavuşdular. Hattâ yüksek babalarından Sühreverdiyye, Kübreviyye, Kâdiriyye, Şettâriyye ve Medâriyye gibi diğer yolların icâzetini de almışdır. Sonra hazret-i Hâce Fânîfillah Muhammed Bâki Billahın “radiyallahü anh” huzûruna kavuşdu. Tarîka-i aliyye-i Nakşibendiyyenin [şerefli Nakşibendî tarîkatinin] sülûkunu onun huzûrunda temâmladı ve hilâfet aldı. Bir gün mescidde sabâh halkası yapılmışdı. Hazret-i Şâh İskender “rahmetullahi aleyh”, hazret-i Gavs-ül A'zamın “radiyallahü anh” hırcasını büyük dedesi, ârif, gizli ve açık sırların kâşifi hazret-i Şâh Kemâl Kihtelînin “kuddise sirruh” emriyle getirip İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin başına koydu. İmâm-ı Rabbânî hazretleri Kâdirî nisbeti nûrları deryâsına daldı. O sırada: “Ben Nakşibendî hânedânı halîfesiyim. Hâlbuki şimdi beni Kâdirî nisbeti kapladı. Nakşibendiyye yolunun büyükleri benden incinmiş olmasın diye hâtırından geçdi. O ânda hazret-i Gavs-ül A'zam hazret-i Şâh Kemâl Kihtelî ile hazret-i hâce Behâüddîn Nakşibend, hazret-i Hâce Bakî Billaha kadar yolun büyükleri ile, hazret-i hâce Muînüddîn-i Çeştî, hazret-i şeyh Şihâbüddîn Sühveredî ve hazret-i şeyh Necmeddîn Kübrâ teşrîf etdiler. Hazret-i hâce Nakşibend, o benim halîfemdir buyurdu. Gavs-ül A'zam da, Onu çocuk iken Kemâl Kih-teli kendi dilinden tatdirmışdı. Bu sebeble o bendendir, buyurdu. Hâce Mu'înüddîn-i Çeştî de kendileri, babaları ve dedeleri benim silsileme mensûbdur buyurdu. Orada bulunan büyüklerin hepsi bu minvâl üzere konuşdular. Hülâsâ, bu büyüklerin hepsi, onun kendilerinin makbûllerinden olduğunda söz birliği yaptılar. Herbiri onu kendi nisbetleriyle şerefendirip, kendilerine halife yaptılar. İmâm-ı Rabbânî hazretleri sabâhdan öğleye kadar murâkâbede bu hâlleri müşâhade etdi. Bu büyük ni'metle şerefledi. Sonra bu Müceddiyye yolunda her hânedânın nisbeti zuhûr etdi. Sanki, onda dört uçsuz bucaksız deniz kabarmaktadır. İki deryâ Nakşibendiyye nisbeti, bir deryâ Kâdiriyye nisbetidir. Bir denizin ise ya-

rısı Çeştiyye diğer yarısı Sühreverdiyye ve Kübreviyyeden meydâna gelmekdedir. Nakşîbendiyye nisbeti diğer bütün nisbetlere gâlibdir. Ondan sonra gâlibiyyet Kâdiriyye, Çeştiyye ve Sühreverdiyye sırasına göredir.

27 Şa'bân, Salı günü:

Feyzli meclislerinde bulunuyordum. O sırada huzûrda tarîkatda küfrden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Tarîkatda küfr, farklılığın ortadan kalkmasından ve gayriyyetin kalmamasından, Zât-ı teâlâ ve tekad-desden başka hiçbir şeyin görünmemesinden ibâretedir. Bu mevzû'da, Hallâc-ı Mansûrun bir beytini okudular.

Hazret-i İşân buyurdu ki: Hallâc-ı Mansûra âid tarîkat silsilesinde beşyüz rek'at nemâz kılınır. Aşkda iki rek'atin abdesti ancak kanla sahîh olur, buyururdu.

Yine Hazret-i İşân buyurdu ki: Hazret-i Ebû Hureyre "radiyallahu anh" buyurdular ki: "Resûlullahdan "sallallahü aleyhi ve sellem" bana iki çeşid ilm ulaştı. Birini herkese açıkladım. Diğerini gizledim. Eğer ondan az birşey açıklasaydım, boynumu vururlardı. Sôfîlerin ekserîsi bu ikinci ilme vahdet-i vücûd ilmi ve "Heme üst" [Herşey Odur] esrârı demişlerdir. Ulemâ bunlar için, Peygamberin "aleyhi salevâtullahil melikil-ekber" bildirdiği o gizli ilm, münâfıkların hâlleridir demişlerdir. Hazret-i Müceddid-i elf-i sâni "radiyallahü teâlâ anh", O sırlar başka olup, bu ikisinden ayrıdır, buyurdu.

Bundan sonra hazret-i İşân buyurdular ki: İster tevhîd-i vücûdî sırları, ister tevhîd-i şühûdî ma'rifetleri, ister diğer makâmlar olsun, Cenâb-ı Hakkın inâyet buyurduğu şeyler büyük ni'metdir. Sonra Mevlânâyı Rûmînin şu şi'rini okudular:

***Ey cânım, ey cânânım, ey dînim, ey îmânım,
Bu fakîre bir şey ver, ey Şâhım, ey Sultânım!***

Sonra huzûrda Fahr-ül Ârifîn hazret-i Nizâmeddîn Evliyâdan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Çeştiyye yolundakiler, Ümmet içerisinde kendileri gibi Evliyâ çıkmadığını, her Peygamberde bir hâssa bulunduğunu, her Peygambere âid o her bir hâssanın kendilerinde zuhûr etdiğini söylemekdedirler. Bu esnâda sâliklerin ve âriflerin rehberi, hazret-i Hâce Kutbiddîn Bahtiyâr Kâkî Ūşînin "rahmetullahi teâlâ aleyh" nûrlu mezârından bir şahs geldi. Hazret-i İşân, Onların mezârından teberrük için kâk nev'inden [kuru ekmek] birşey getirdin mi, buyurdu. O şahs, hayır diye arz etti. O zemân buyurdular ki: Teberrük için niçin birşey getirmedin, hatâ ettin. Tekrâr git bir şey getir. Çünkü, büyüklerin teberrükünde gizli bir sır ve sonsuz fâide vardır. Sonra şöyle buyurdular: Nakl edilir ki, bir şahs onların mubârek kabrinden kâk [kuru ekmek] getirmişdi. O sırada evinde bir kuş ölmüşdü. O kâkdan bir mikdâr suda ezip o kuşun ağzına koydu. Allahü teâlânın kudretiyle kuş dirildi ve uçtu.

28 Şa'bân, Çarşamba günü:

Feyzli huzûrlarında idim. İmândan söz açıldı. Hazret-i İşân şöyle buyurdular: İmân üç kısımdır: Birincisi, a'vâmın îmânı olup, gayba inanırlar. Onlar Allahü teâlâyı görmemişlerdir, kalble inanmışlardır. İkincisi, müşâhede ehli olan Evliyâullahın îmânıdır. Onların îmânı şühûdî olup, onlar sabrsızlık, kanâatsizlik, tevekkülsüzlük ve diğerlerinden ibâret olan zulmânî perdeyi geçerek, Zâtî sıfatlardan, şân ve i'tibârlardan ibâret olan nûrlu perdeyi geçip, şühûd mertebesine ulaşmışlardır. Üçüncüsü, büyüklerin îmânı olup, onlar, bu şühûd mertebesini de geçip, visâlin kemâli makâmına ermişlerdir. Onların îmânı gaybî îmân gibi olmuştur. Çünkü, tam kavuşma mertebesinde müşâhedeye yer yoktur. Nitekim bir şahs meselâ kendi elini tam arkasına tutsa, eli ona gaybdır. Yüzüne karşı getirse müşâhede olur. Gözüne kapatsa yine gayb olur. O hâlde devâmlı olan kavuşma mertebesinde de gayb ele geçer. Bundan dolayı, ehassül-havâs olan seçilmişler avâm gibidir demişlerdir. Nitekim, Peygamber Efendimizin; (**...Ben de sizin gibi beşerim**), diye söylemesini bildiren Kehf sûresi 110.cu âyet-i kerîmede de bu ma'nâyâ işâret vardır.

Sonra huzûrda, büyüklerin düâlarının kabûlünden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Allahü teâlânın makbûlü olan hazret-i şeyh Ferîdüddîn Gencî Şeker (Allahü teâlâ onun temîz kabrini nûrlandırsın) hasta olmuşdu. Hazret-i Nizâmeddîn Evliyâyâ "kuddise sirruh": Baba Nizâmeddîn, hastalığımın def'i ve izâlesi için düâ et, buyurdu. O da düâ etdi. Fakat düânın hiç te'sîri görülmedi. Biz aşağı himmetlilerin düâsı vâsılların kıblesi olan zât-ı âlinizin yüksek eşiklerine kadar ulaşmaz diye arz etdi. Bunun üzerine biz senin düânın kabûl olması için düâ edeceğiz buyurdu. Sonra düâ etdi. Şeyh Ferîdüddîn Gencî Şeker hazretlerinin düâsı bereketiyle, Nizâmeddîn-i Evliyânın düâsı kabûl oldu.

29 Şa'bân, Perşembe günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân cevher saçan dilleriyle şöyle buyurdular: Gönlüm halvete (yalnızlığa) mübtelâdır ve celvetden (halk arasına karışmaktan) yüz çevirmektedir. Lâkin insanlar istifâde için yanıma gelirken, yalnız bir köşeye çekilip, uzletde râhat olmak, nasıl mümkün olur. O hâlde kendi se'âdetimizi, yüzümüzü halvetden celvete çevirmekde görüyoruz. Yoksa hâlimiz şu şi'rde bildirildiği gibidir.

Beyt:

***O kadar dar bir dünyâ istiyorum ki onda,
Çok yer olmasın, yetsin bir sana bir de bana.***

Sonra buyurdular ki: Dahâ önce elem dolu gönlümden âh çekiyordum. Sabr ve tahammül eteğini yırtıyordum. Şimdi onlar kayboldu. Ara sıra geliyor ve beni benden çalıyor.

Beyt:

***Hortuma benzer bir âh beni yerimden sökdü,
Dost elinden aldı, âh, nerelere götürdü.***

Sonra buyurdular ki: Aşk lâzımdır. Çünkü aşk olmadan sır açılmaz. İnsanı ma'şûka kavuşduran aşktır. Sokakda ve pazarda teşhîre koşturan da aşktır. İnsanı evinden barkından ayıran aşktır. İnsanı yakınları ve yabancılar arasında rüsvâ eden de aşktır.

Beyt:

***Taklidden tahkîka varan aşk yoksa,
Yakanı parçala, toprak saç başa.***

30 Şa'bân, Cum'a günü:

Huzûrda bulunuyordum. Hazret-i İşân, Hâfız-ı Şirâzînin dîvânının mat-larını [girişini] okudular:

Beyt:

***Sâkî, dikkat et, kadehi çevir de sonra bize ver,
Aşk evvelâ kolay göründü, sonra çıkdı ne müşkiller.***

Buyurdular ki, kalb nisbeti zuhûr etdi. Sonra bu gazelin diğer beytini okudular:

***Sabâh yelinin açdığı sevgilinin yüzünden,
Gelen koku gönüllere kan düşürdü zülfünden.***

Sonra feyz menbâi gönüllerinden bir âh çekdiler. O ânda meclisde bulunanlarda şaşılacak bir hâl meydâna geldi ve garîb hâller zuhûr etdi.

Sonra nemâzdan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bir kimse if-titâh tekbîrini alıp nemâza girdiğinde, ayakda iken, bedenim ve kalbim Allahü teâlânın huzûrunda durmakda, rükû'ya varınca, bedenim ve kalbim Allahü teâlânın huzûrunda rükû' ediyor, secdeye varınca, bedenim ve kalbim Bâri gâh-ı kibriyâda secde ediyor diye düşünür. "Yâ Rabbî! Bedenim ve hayâlim sana secde etdi. Kalbim sana îmân etdi".

Sonra Hazret-i Müceddîdin "radıyallahü teâlâ anh" (**Mektûbât-ı şerîfe**) dersi başladı. Okunurken yüksek ma'rifetlerden bahs etdiler. Sohbet, (**... Şâhid olunuz biz gerçek müslimânlarız...**) [Âl-i İmrân: 64] meâlindeki âyet-i kerîme ile sona erince, hazret-i İşân buyurdular ki: Müslimân olmamız, Allahü teâlânın hidâyeti ile, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve bu Mektûbât kitâbının himmet ve bereketi iledir.

Hicrî 1231 senesi, 1 Ramezân-ı şerîf, Cumartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşânda o vakt, za'îflik ve kuvvetsizlik ve şiddetli ateş vardı. Yalpâze sallayınız buyurdular ve ardından da, İnsanların kendisine hizmet etmesini isteyen, mürşîdine hizmeti seçer, dediler.

Mısra’:

Hizmet eden, sonunda hizmet görür.

Aşağı mertebelerden en yüksek makâmlara ulaşıran hizmetdir. İnsanı toprak derekesinden, göklerin yüksek derecesine çıkartan edebdir.

Mısra’:

Hizmet seni büyükler kal’asına yükseltir.

Sonra buyurdular ki: Ömrün ihtiyârlığa ulaştığı bu günlerde, bedenin güçsüzlüğü ve kalb za’fiyeti çoğaldı. Zühd, riyâzât, ezkâr ve diğer vazîfelerle alâkalı mücâhedeler ve riyâzetler azaldı. Bundan önce gücüm kuvvetim varken, büyük câmi’de havuz suyu içiyor, Kur’ân-ı kerîmden on cüz’ ve onbin nefy ve isbât [Lâ ilâhe illallah] okuyordum. Bunlarla nisbet öyle kuvvetli zuhûr ederdi ki, büyük câmi’ ve geçtiğim her sokak nûrlarla dolardı. Gitmediğim her mezârda, mezâr sâhibinin nisbeti aşağıda kalır, benim nisbetim ona gâlib gelirdi. Fekat ben kendimi ondan aşağı tutar ve o büyüğe edebi gözetirdim.

2 Ramezân-ı şerîf, Cumartesi günü:

Fezli meclislerinde bulunuyordum. Hazret-i İşân buyurdular ki: Zikr yapmak îcâb eder. Gayret etmek lâzımdır. Yol, yürümeden bitmez.

Yine buyurdular ki: Mâsivâdan temâmen kesilmek gerekir. Alçak dünyâdan tam ayrılmak lâzımdır ki, Allahü teâlânın feyzler denizi, kalbde dalgalansın. Nâmütenâhî nûrlar deryâsı coşsun. Mürşidimiz ve rehberimiz hazret-i İşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân] (Allahü teâlâ onun kabrini nûrlandırın) buyurdular ki: Ba’zen evime gitmediğimde, evdekiler zarûrî bir iş sebebiyle benden birşey isteseler, Allahü teâlâ gönderir. Lâkin bir altın gelse bile, kalb önceki hâli üzere kalmıyor. Nisbetde gevşeklik hâsıl oluyor, vallahi billahi sümme billahi.

Sonra huzûrda fenâdan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Kalb, Allahü teâlâdan başka her şeyden şu’ursuz, habersiz olunca, fenâ hâsıl olur. Şu’ursuzluktan da şu’ursuz olunca, fenâ-ül fenâ hâsıl olur.

Yine buyurdular ki: Cenâb-ı ârif-i âgâh hazret-i hâce Muhammed Bâkî Billah “radiyallahü anh ve erdahû annâ”, “Şu’ursuzluk bir çeşîd şu’urdur” buyurmuşlardır. Bu fezli sözün ma’nâsı, şu’ursuzluk halkdan olur. Hakka karşı şu’ur yerindedir, demektir.

Sonra buyurdular ki: Bu söz ile alâkalı olarak şimdi kalbime bir başka ma’nâ da geldi. O ma’nâ şudur: Şu’ursuzlukda da bir nev’i şu’ur vardır. Ya’nî mahlûkâtdan gelen her fâide ve zarar Hâlîkdan bilinirse, başkasından bilmek yok olur. Fâide ve zarar verenin yalnız Allahü teâlâ olduğunu görür. Lâkin, bu şu’ursuzlukla berâber, o şahsın şu’uru arada vâsıtaadır. Nitekim bir şahs, sâlike helva yedirirse veyâ tokat vurursa, sâlik bu işin fâlinin hakikatde Hak sübhânehü olduğunu bilir. Lâkin o şahsı bu

işte vâsita bilir ve görür.

Yine buyurdular ki: Sôfiyyenin işi görmek, ulemânın işi ise bilmektir. Fukâra (tasavvuf ehli) işleri Hakdan görür. Ulemâ, Hakdan bilir.

3 Ramezân-ı şerîf, Pazar günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bugün Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” gözünün nûru Cenâb-ı Zehrâyı Betülün “radiyallahü anhâ” vefât günüdür. Sonra sevâbını ona hediyeye etmek için sütlaç pişirilmesini emr buyurdular.

Sonra feyzli huzûrda bir şahs, vilâyet mi efdâl yoksa imâmet mi? Bu ikisi arasındaki fark nedir diye arz etdi. Hazret-i İşân buyurdu ki: Vilâyet umûmîdir. İmâmet husûsîdir. Her imâm velîdir. Her velî ise imâmlik derecesine ulaşamaz. Çünkü, vilâyet, Allahü teâlâ ile huzûrda olmaktan ibâretidir. İmâmet ise öyle bir mansıbdır ki, herkes onunla şereflemez. Bu mansıb yalnız kâmillere ihsân edilir. Dört halîfe, oniki imâm ve büyük Evliyâdan “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” ba’zıları böyledir.

Sonra huzûrda Peygamberin “aleyhissalevâtullahil melikil ekber” câmiyyetinden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Zâhirî ve bâtinî bütün kemâlât icmâlî olarak, ya’nî topluca Seyyid-i Enbiyâyâ “aleyhi salevâtullahil-melikil A’la” hâsıl olmuştur. Lâkin bütün bu kemâllerin tafsîlî olarak zuhûru belli zemâna ve belli şahsa bağlı idi. Nitekim Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”: **(Arzın hazînelerinin anahtarları bana verildi)** buyurmuştur. Hâlbuki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânında ülkelerin çoğu feth olunmamıştı. Bu yerlerin çoğu halîfeler zemânında feth edildi. Fethleri dahâ çok Eshâb-ı kirâmdan sonra meşhûr sultânlar yaptılar. Nitekim Sultân Mahmûd-i Gaznevî, Hindistânı fethetti. O hâlde bu kemâlin zuhûru sultânlara bağlı oldu. Peygambere “aleyhi salevâtullahil-melikil ekber” tevhîd-i vücûdî ilmî olsun, kelâm olsun, fıkıh mes’eleleri olsun, bütün ilimler icmâlî olarak hâsıl olmuştur. Lâkin tevhîd-i vücûdî ilminin tafsîli Muhyiddîn Arabîye “rahmetullahi aleyh”, kelâm ilminin zuhûru Ebul Hasen Eş’arî ve Ebû Mansûr Mâturîdîye “rahmetullahi aleyhimâ”, fıkıh ilminin mes’elelerinin tafsîli İmâm-ı A’zam, İmâm-ı Şâfi’î, İmâm-ı Mâlik ve İmâm-ı Ahmed bin Hanbele “rahmetullahi aleyhim ecma’în” âid oldu. Hü-lâsâ, Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” sonra ümmet arasında zuhûr eden kemâl, kimden zuhûr ederse etsin, Resûlullahın kemâlidir. Bu kemâller Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem”, ümmetinden olan kimselerden zuhûr etmeden önce de hâsıl olmuştu. Bu kemâller arasında sâdece icmâl ve tafsîl farkı vardır. Ya’nî bu kemâller Resûlullahda “sallallahü aleyhi ve sellem” icmâlî, ümmetinde ise tafsîlidir.

4 Ramezân-ı şerîf, Salı günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Şerefli meclislerinde İmâm-ı A’zamdan “radiyallahü anh” söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular: İmâm-ı A’zam,

İmâm-ı Mâlik ile Medîne-i münevverede görüşdüler. İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı A'zama "rahmetullahi aleyhimâ" sen nerelisin diye sordu. Iraklıyım buyurdu. İmâm-ı Mâlik "rahmetullahi aleyh": Irak halkı ehl-i nifâk olurlar, dedi. İmâm-ı A'zam: Doğrudur, çünkü Hak sübhânehü teâlâ: (Irâk halkından bir takım münâfıklar vardır ki, onlar nifak yapmaya alışmışlardır) buyuruyor, dedi. İmâm-ı Mâlik susdu ve ayrıldıktan sonra konuştuğu zâtın imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe Nu'mân bin Sâbit olduğunu öğrendi ve ben ona karşı niçin böyle konuştum diye teessüf edip, onu çok övdü.

Müellif der ki: Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde: (**... Medîne halkından bir takım kimseler vardır ki, onlar nifâk yapmaya alışmıştır...**) [Tevbe sûresi: 101] meâlinde bir âyet-i kerîme vardır. İmâm-ı Mâlik Medîne halkından idi. Buna göre İmâm-ı A'zam, İmâm-ı Mâlike ilzâm yoluyla cevâb verip, doğrudur Irâk halkı hakkında, onlar nifâk yapmaya alışmışlardır! bildiriliyor, buyurdu. Ya'nî Hak sübhânehü, Medîne halkından bir takım kimseler için, nifâk yapmaya alışmışlardır, buyurdu. Siz ise ehl-i Irâk olduğunu söylüyorsunuz, ya'nî âyet-i kerîmeyi yanlış anlıyorsunuz, dedi.

Hazret-i İşân buyurdular ki: İmâm-ı Şâfi'î "radıyallahü anh" bir sabâh İmâm-ı A'zam Ebû Hanîfe hazretlerinin nûr dolu mezârına gitmişti. Nemâz vakti girince, nemâzı, İmâm-ı A'zam hazretlerinin ictihâdına göre ellerini kaldırmadan kıldı ve bu büyük imâmın huzûrunda ictihâdımı izhâr etmekten hayâ ederim, buyurdu.

Sonra nûrlu huzûrlarında tevhîd-i vücûdîden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Bunlar kalb latîfesi seyrinde hâsıl olan hâllerdir. Bunları, kurb makâmlarının sonu bilenler, hazret-i Müceddîd-i elf-i sâninin "radıyallahü teâlâ anh" beyân buyurduğu yüksek makâmlardan haberdâr değildirler. Zıl dâiresinden geçip, asla kavuşmamışlardır. Teşbîhi tenzîh bilmişlerdir. Mahlûku Hâlık, mümkinî vâcib zan etmişlerdir. Nitekim şöyle demişlerdir.

Beyt:

***Mağribî, nâm-ü nişândan uzak olan azîz yâr,
Nâm ve nişân kazanır, vaktâ ki, perdeden çıkar.***

Bilmezler ki, bu Cenâb-ı Hakkın esmâ ve sıfatlarının zillerinden bir zıldır. Yoksa Allahü teâlânın zâtı değildir. Meselâ aynada güneşin kursu görünürse, onda güneşin bütün parlaklığı güneşdeki gibi vardır. Lâkin böylere güneşi görmeyip, zilli güneşin aynı sanmışlardır. Aynı zemânda aynayı da görmüyorlar. Hâlbuki ayna, güneşin görüntüsünün aynı olmamıştır. Ayna yerinde durmaktadır ve onda güneşin görüntüsü vardır. Hâfiz-ı Şirâzînin dediği gibi:

Beyt tercemesi:

***Senin yüzünün aksi kadeh aynasına düştü,
Ârif, meyin gülmesinden ham ümîdlere düştü.***

Yine buyurdu ki: Her Evliyâ ulaşdığı her makâmı, maksad budur ve bundan başka birşey yokdur bilir. Meselâ kör bir topluluk fil bulmuşlardı. Birinin eline filin ayağı geldi. O fili sütun gibi bir şey zan etdi. Birinin eline filin hortumu geldi. O da fil asa gibi bir şeydir dedi. Birinin eline filin dişi geldi, fili kuru bir odun zan etdi. Yine birinin eline filin kulağı, sırtı veyâ karnı geldi, o da kendine göre bir şey zan etdi. Herbiri sâdece kendi dediğini kabûl etdi. Başka söylenenleri kabûl etmedi. Diğerlerini inkâr etdi. Yâhud meselâ körler topluluğu bir ağaca rastladılar. Birisinin eline ağacın yaprağı geldi. Birisinin eline budağı, birisinin eline kökü, birinin eline de ağacın meyvesi geldi. Sonra herbiri eline geçeni tatdı. Lâkin herbirine ayrı bir tad ve ayrı bir keyfiyyet hâsıl oldu. Yaprağı tadan yaprağın tadından bahs etdi. Meyvesini tadan onun tadını anlatdı. Böylece herkes kendi tatdığına uygun beyânda bulundu. Ağacın tadı benim aldığım tatdır. Senin söylediğin değildir diye, diğerinin söylediğini kabûl etmedi. Hazret-i Müceddîd “radiyallahü anh” buyuruyorki: Evliyây-ı kirâmın bütün bu keşflerinde matlûbdan bir nişân vardır. Hepsi doğru ve yerindedir. Lâkin Allahü teâlânın zâtı bunların ötesindedir. Çünkü, Hak Sübhânehü ve teâlâ nihâyetsizdir. Bu sebeble Onu tanımanın nihâyeti yokdur. Seyyid-ül Beşerin “aleyhi ve alâ âlihi salevâtullahil Melikil ekber”: **(Seni hakkiyla tanıyamadık)** buyurduğu yerde, başkasının Allahü teâlâyı tanımanın nihâyetine ulaşmaya ne gücü olur!

Beyt tercemesi:

***Her nikâba başka nikâb var cânân yüzünde,
Her hicâba başka hicâb var cânân önünde.***

Müellîf der ki: Herkes kendi havsalasına ve istidâdına göre ma’rifetden bir şey tatmışdır. Yoksa ma’rifet-i ilâhî temâmiyle hâsıl olmamışdır:

Şu fârisî şi’r de bu ma’nâyı te’yid etmektedir:

***Güzelliğinin gülü o kadar çokdur senin,
Yanında küçük ve dar kalır nazar eteği.
Behârında etekle gül toplıyanlarının,
Ne kadar büyük olsa, küçük kalır eteği.***

Şu arabî şi’r de bu ma’nâdadır.

***İplikden yapılmış eşsiz o güzel gömleğini,
Doksandokuz kelime diyemez değerini.***

5 Ramezân-ı şerîf, Çarşamba günü:

Feyzli meclislerinde idim. Bir şahs murâkabeler hakkında sordu. Hazret-i İşân buyurdu ki: Biz önce ehâdiyyet murâkibesini telkîn ederiz. Bu murâkabe, bîçûn ve çigûne, [anlaşılamıyan ve anlatılamıyan,] kemâl sıfatlarıyla muttasıf, noksan sıfatlardan ve zevâlden münezzehtir diye îmân etdiğimiz Allahü teâlânın mubârek isminin ma’nâsını düşünmekden

ibâretidir.

Bundan sonra mâiyyet [berâberlik] murâkabesini telkîn ederiz. Bu ise, kalb, rûh ve bütün latîfeler ile, bütün beden ile, belki bedeninin her kı-lı ile, hattâ âlemin her zerresi ile Onun “sübhânehü” berâberliğini düşün-mekdir.

Sonra huzûrda yüksek hocasından “radiyallahü teâlâ anh” söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Mubârek hocam çok büyük bir zât idi. Otları kay-natıp içer, sahrâya gidip sesle zikir yapardı. Kâdiriyye hânedânı bî’atına, Çeştiyye ve Şettâriyye nisbetine sâhibdi. Kırk gün peşpeşe hiç uyumaz-dı. Çoğu zemân büyük Velîlerin rûhlarını görürdü.

Sonra huzûrda Ârif-i âgâh Hâce Muhammed Bâkibillahın “radiyallahü teâlâ anh”, hazret-i Müceddid-i elf-i sâniden “kaddesenallahü teâlâ bi es-rârihissâmî” istifâdesinden söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Bu söz be-nim nezdimde sâbit değildir. Çünkü, hazret-i Müceddid “radiyallahü anh” şöyle yazmışlardır: Bayram günü hazret-i Hâcenin kabrini ziyârete gitdim ve büyükler bu günü (vefât günlerini) küçüklere bayram olarak ihsân et-diler. Ben de bu ümîdle huzûrunuza geldim, diye arz etdim. Hazret-i Hâce teveccüh buyurdular ve bana ayrı bir hazzı, ayrı bir keyfiyeti ve ay-rı bir esrârı olan yeni bir nisbet verdiler. Burada deriz ki, hazret-i Hâce imâm-ı Rabbânî hazretlerine vefâtından sonra yeni bir nisbet ihsân etdi-ğine göre, hayâtda iken nasıl nisbet alır.

6 Ramezân-ı şerîf, Perşembe günü:

Avâm ve havâsın gönüllerinin kiblesinin huzûrunda idim. Buyurdu ki: Sôfîlerden biri vefât etdi. Kendisine Allahü teâlâdan, sen dünyâda iken bana, zâhirî ma’şûk gibi vasflar nisbet etmişdin, diye itâb [azarlama] geldi.

Yine hazret-i İşân buyurdu ki, ben devlet adamları ile görüşmekden ve dünyâyı istemekden, nağme ve tegannî dinlemekden ve “herşey Odur” demekden uzağım. Çünkü, “herşey Odur demek” bir takım hâl-lerden ibâretidir. Fekat zemânın sôfîleri onu sözle anlatmaya kalkışıyor-lar. Hakîkate ulaşmadan, bunu dillerinden bırakmıyorlar. İlhâda düşü-yorlar ve zındık oluyorlar. Bundan Allahü teâlâyâ sığınırız. Bir şahs ya-nıma geldi ve dedi ki: Herşey Hüdâdır, Ondan başkası nerededir. Ben onu meclisten dışarı çıkardım. Yine bir şahs vardı ki, merkeb sesi işit-diği zemân, Celle ve alâ derdi! Estagfirullah ve neûzübillah bu nasıl ke-mâl olabilir. Başdan başa Allahü teâlânın kelâmının hilâfıdır. Eğer bu doğru olsaydı, Peygamber “salevâtullahil melikil ekber” kime Peygam-ber olarak gelir, kim tarafından Peygamber olarak gönderilirdi. (... **Ey Rabbimiz! Kendimize zulmetdik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize mer-hamet etmezsen, muhakkak ziyân edenlerden oluruz.**) [A’râf sûre-si: 23]

7 Ramezân-ı şerîf, Cum'a günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Allahü teâlâyı görmekten söz açıldı. Hazret-i İştân buyurdu ki: Bu dünyâda Vâcib-ül vücûdu "teâlâ ve tekaddes" görmeye imkân yoktur. Zemân ve zemînin Serverinin mi'râcında rü'yetin vukû' bulunduğu husûsunda ulemâ ihtilâf etdi. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" bu dünyâdan çıkması, lâ mekâna erişmesi, makâm-ı Ka'be kavseyn ev ednâ ile müşerref olması, mi'râcda rü'yetin vuku' bulunduğunu göstermektedir. Mi'râcda rü'yetin olduğu başka nasıl izâh edilebilir.

Hazret-i İştân buyurdu ki: Allahü teâlânın lahn, ses ve harfden münez-zeh olarak, kelâmını üç def'a işitdim ve onu dinlemekle şereflendim. Bir def'a medresede ve iki def'a şu anda bulunduğum mekânda. Yine buyurdular ki: Bir gece uykuda [rü'yâda] bana çok güzel bir hil'at giydirdiler ve çeşidli zînetlerle süslediler. Benden mahbûbâne sözler sâdır oldu. Uykudan uyandığım zemân hâllerim başka dürlü olmuşdu. Uyanınca rü'yâm-da konuştuğum gibi konuşuyordum.

Hazret-i İştân yine buyurdular ki: Çoğu zemân bana gaybdan bir ses geliyor. Bu ba'zen melekden ilhâm, ba'zen büyük müşidlerden nidâ oluyor. Ba'zen de Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" seslendiğini duyuyorum. Bir gün geniş bir yerim olması için düâ etdim. Çoluk-çocuğun yok, geniş yeri ne yapacaksın? Kalmak için burası sana yeter, diye nidâ buyurdular. Bir gün de, Allahü teâlâyâ düâ ederek komşunun yerini bana ihsân etmesini istedim. Komşuna eziyyet ve sıkıntı veriyorsun, onu yerinden etmek mi istiyorsun, diye ilhâm olundu. Yine bir gün hac için yolculuğa çıkmaya karar verdim. Burada kal, insanlar senden istifâde etmektedir, diye ilhâm olundu.

8 Ramezân-ı şerîf, Cumartesi günü:

Feyzli sohbetinde idim. Bir şahs hastalanmışdı. Hazret-i İştân buyurdu ki: Şu âyet-i kerîmeyi çok okumalıdır ve iki rek'at nemâz kılıp, kıyâm-da, rükû'da, secdede hep okumalıdır. Bu: **(Rabbim şübhesiz bana zarar ulaştı. Sen Erhamürrahimînsin)** meâlindeki âyet-i kerîmedir. [Enbiyâ sûresi 83.cü âyeti.] Nûrlu huzûrlarında şî'rden söz edildi. Hazret-i İştân şu şî'ri okudular:

***Benim işe yarayan, bir kalbim bir gönlüm yok,
Ancak bir feryâdım var, bülbül gibi iniler.
O kadar ağladım ki, sokaklar çamur oldu,
Onda bir şey yetişmez ve gelir iniltiler.***

9 Ramezân-ı şerîf, Pazar günü:

İnsanların kiblesinin huzûrunda idim. Nûr dolu meclislerinde terâvîh nemâzından ve Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" terâvîhi yirmi rek'at kıldığının sâbit olmadığından bahs edildi. Hazret-i İştân buyurdu-

lar ki: Abdüllah ibni Abdülber el-Mâlikî, O Serverin “sallallahü aleyhi ve sellem” yirmi rek’at terâvîh kıldığını tesbît etmiştir.

Sonra (**Mişkât-ı şerîf**) kitâbını istediler. O kitâbın hâşiyesinde terâvîh-le alâkalı bu mes’ele yazılı idi. Meclisde kitâbdaki bu ibâreyi okudular.

Bundan sonra nûrlu huzûrda, mümkinâtın varlığından, acaba vehm mi, yoksa hakîkî mi olduklarından söz açıldı. Hazret-i İşân (urdûca) bir rubâî okudular ve buyurdular ki: İlm-i ilâhî sahîfesinde mümkinâtın şekilleri bulunmaktadır. Bunlar â’yân-ı sâbitelerdir. Allahü teâlâ ilmdeki sûretlerin zuhûra gelmesini dileyince, her sûreti dilediği zemân yaratır. Varlıkların tavırlarını ve eserlerini, bu zemânlara göre tertîb buyurmaktadır. O sûretin ayn-ı sâbitesinin bulunduğu kendi ilm sahîfesini adem aynasının karşısına koyar. Sonra o aynaya o â’yân-ı sâbite aks edib, hâricde bir sûret yaratır. Ona varlık tavırları ve eserleri verir.

Yine buyurdular ki: Nutfeden mudga, mudgadan kemikler ve et olması ve sonra bir sûret meydâna gelip, cenin hâsıl olması, sonra bunun genç bir insan olması ve ihtiyârlaması, varlık tavırları ve safhalarıdır. Gülmek, ağlamak, konuşmak ve diğer hâller ise varlık eserleridir.

10 Ramezân-ı şerîf, Pazartesi günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Buyurdular ki: Sôfinin işlerini, ahlâkını ve nefsinin terki, Peygamberin “aleyhissalevât-ül melikil ekber” ahlâkı, işleri ve terki gibi yapması îcâb eder. Hazret-i Enes bin Mâlik “radiyallahü anh” Resûlullah’a “sallallahü aleyhi ve sellem” on sene hizmet etmekle şereflendi. O Server “sallallahü aleyhi ve sellem” hiçbir zemân ona öf bile demedi. Kötülük edenlere iyilik ederdi. Geceleri nemâz kılmaktan mübârek ayakları şişerdi. Birgün huzûruna yetmişbin altın ve gümüş getirdiler. Hepsini fakîrlere taksim etdi.

11 Ramezân-ı şerîf, Salı günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân buyurdu ki: Halka sırasında zikr yapmamalıdır. Bilâkis mürşide müteveccih olmalıdır. Zîrâ mürşidin teveccühü zikrden dahâ fâidelidir.

Yine buyurdular ki: Halkadan bir kimseye teveccühün te’sîri, halkada bulunanların hepsine ulaşır. Lâkin teveccüh müshil gibidir. Etrâfına olan te’sîri yâkutî üzümü gibidir. Yâkutî üzümü müshilden sonra fâideli olur.

12 Ramezân-ı şerîf, Çarşamba günü:

Yüksek huzûrda idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Benim hazînelerim, ilâhî vaâdlardır. Celle sultânühü.

Beyt:

***Toprakda oturan bir Süleymânım,
Tâcların utandığı bir Sultânım.***

13 Ramezân-ı şerîf, Perşembe günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Vasiyyet ediyorum ki, cenâzeme katılanlardan biri, gönlü çeken hoş bir ses ve edâ ile şu rubâîyi okusun:

***İşte müflîs olarak senin kapına geldim,
Güzelliğinden Allah için bir şey isterim.
Elimde olanları hep zenbilime doldur,
Elin kolun yaşasın, çünkü, rahmetin boldur.***

Bu rubâîyi okuduktan sonra buyurdu ki: Hazret-i hâce-i Hâcegân pîr-i pîrân, İmâm-ı tarîkat, hasta gönüllerin ilâcı hâce Behâeddîn Nakşibend de “radiyallahü teâlâ anh ve erdâhu annâ” cenâzesi götürülürken bu rubâînin okunmasını emr buyurmuşlardı.

Bundan sonra huzûrda hayâdan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Hayâ birkaç kısımdır. Birincisi: Kişinin, gizli ve açık işlerini bilen ve gören Allahü teâlâdan hayâ etmek sebebiyle, günâhdan sakınmasıdır. İkincisi: Kişinin meleklerin görmesi sebebiyle, onlardan hayâ ederek, günâhdan sakınmasıdır. Üçüncüsü: Meleklerin, amelleri Resûlullah’a “sallallahü aleyhi ve sellem” arz etmeleri sebebiyle, Resûlullah’tan “sallallahü aleyhi ve sellem” hayâ ederek, günâhdan sakınmaktır. O hâlde hayânın hangi kısmı olursa olsun, îmândan bir şûbedir.

Bundan sonra huzûrda muhabbet ve aşkdan söz açıldı. Hazret-i İşân şu şi’ri okudu:

***Bir gönlüm var, ne gönül, yüz mahrûmluk var onda,
Kanlı gözüm yerimde, tûfan var gözyaşımda.
Kıyâmet günü gelir herkes defteri ile,
Ben de hâzır olurum o yârin tasvîri ile.***

14 Ramezân-ı şerîf, Cum’a günü:

Yüksek huzûrlarında bulunuyordum. O sırada müdârâ ve müdâhene nin ma’nâsından söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Müdârâ, dünyâyı din için sarf etmektir. Müdâhene ise, dîni dünyâ için vermektir. Bundan Allahü teâlâyâ sığınırız. **[(İslâm Ahlâkı)** kitâbının 102.ci sahîfesine bakınız!]

Sonra nûrlu huzûrda Peygamberimizden “aleyhi ve alâ âlihissalevâtul lahil melikil ekber” bahsedildi. Hazret-i İşân buyurdular ki: Cenâb-ı Şefîül müznibîn Hâtemül-mürselîn “aleyhi efdalü salevâtil musallîn ve ezkâ selâmil-müsellimîn” buyurdular ki: Her Peygamberin müstecâb bir düâsı vardır. Bir def’aya mahsûs Allahü teâlâdan istedikleri verilir. Bütün Peygamberler o düâyı bu dünyâda bir iş için yaptı. Ammâ ben o düâyı dünyâda yapmadım. Sıkıntılar çekdim, acılara katlandım, o düâyı âhirette şefâ’at-i kübrâ için bıraktım. Yine o büyük Peygamber “sallallahü aleyhi ve

sellem” buyurdular ki: Allahü teâlâ bana öyle bir müjde verdi ki, onu iz-hâr edersem, ümmetinden olanlar, itaât ve ibâdetleri bırakırlar.

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” varlığı bütün âleme rahmet idi. Kâfirlere küfrleri sebebiyle ve fâ-sıklara fiskları sebebiyle olan cezâlar dünyâda durdurulmuşdur. Resûlul-lahın “sallallahü aleyhi ve sellem” gelmesinden sonra mesh ve nesh (sû-ret değişmesi) yokdur. Melekler şeytâna dâima darbe vururlardı. Resû-lullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” gelmesinden sonra bu da durdurul-du.

Kârunun hazînesi, Kârunun başı üzerinde bir yük idi buyurdular ve baş-larını işâret etdiler.

Bundan sonra huzûrda Peygamberi “aleyhil salevâtullahil-melikil ek-ber” rü’yâda görmekten söz açıldı. Buyurdular ki: Hadîs-i şerîfde: **(Kim beni (rü’yâda) görürse, gerçekden görmüştür. Muhakkak ki şeytân benim sûretime giremez)** buyuruldu. Bundan anlaşılan, Medîne-i mü-nevveredeistirâhat buyuran Resûlullahı aslî sûretinde görmektir. Resû-lullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” başka bir sûret ve şekillerde görmek, iyi ameller yapıldığına veyâ sünneti meydâna çıkardığına yâhud bid’ati kal-dırdığına işâretidir. Bunlar bu şekillerle zâhir olmaktadır.

Yine buyurdular ki: Bir şahs Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” rü’yâda aslî sûretiyle görünce, şeytânın ona dahli yokdur. Gerçekden gör-müştür. Fekat Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” rü’yâda her ne bu-yurmuşsa, hayâtda iken buyurduğuna uygun yapmak gerekir. Eğer uy-gun ise, onunla amel etmelidir. Eğer rü’yâda buyurduğu hayâtda iken bu-yurduğuna muhâlif ise sakınmalıdır. Çünkü, bu durumda o söylenilen şeylere şeytânın karışmasından korkulur. Fekat şeytânın görülen sûrete karışması korkusu yokdur. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” hayâtda iken, bir gün şeytân Onun “sallallahü aleyhi ve sellem” sözleri ara-sına putları medh eden birkaç söz karışdırmışdı. Bunu işiten Eshâb-ı ki-râm hayret etmiş, kâfirler ise, Peygamber de bizim dînimizi te’yid ediyor diye sevinmişlerdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bu hâdiseden dolayı çok üzöldüler. Bunun üzerine Cibrîl-i Emîn, Rabbil âlemîn indinden gelerek “Şeytân her Peygamberin sözleri arasına söz karışdırmışdır. Fe-kat Allahü teâlâ kendilerini şeytânın bu müdâhalesinden haberdâr eder. Sizin sözleriniz arasına karışdırılan kâfirlerin medhi ile alâkalı bu sözler şey-tânın sözleridir” buyurdu.

Bunları anlatdıktan sonra hazret-i İşân buyurdular ki: Bir şahs Resû-lullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” rü’yâsında gördü. Resûlullah “aleyhis-selâm” o kimseye: Şurada bir tencere hazîne gizlidir, onu çıkar. Bunun beşde birinden de seni mu’âf tutdum buyurdu. O şahs uykudan uyandı. İşâret edilen yerde hazîneyi buldu. Kâdından beşde birden kendisini mu’âf tutması için fetvâ istedi. Kâdı dedi ki: Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sel-

lem” rü’yâda görmek hakdır. Fekat bulduğun hazînenin beşde birinden mu’âf tutulamazsın. Çünkü, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” hayâtda iken bildirdiği hükm geçerlidir. O hâlde, bu cihândan intikâlden sonra rü’yâda rûhâniyyetleriyle buyurdıkları hükm, uyanık iken ve hayâtda iken bildirilen hükmü yürürlükden kaldırmaz.

15 Ramezân-ı şerîf, Cumartesi günü:

Fezli meclislerinde idim. Buyurdular ki: Kendime bakıyorum, bende ne kemâl vardır ki, herkes bana mürâca’at ediyor. Kendimde hiç kemâl bulamıyorum. Tâ’at ve ibâdetlerime bakıldığında, oruc, nemâz ve diğer ibâdetlerimi, Bârigâh-ı ilâhîye “celle sübhânehü” hiç lâyük göremiyorum. Varlığıma bakıldım zemân kendimi ney gibi boş buluyorum. Biz hiçiz, bizde ne varsa Ondandır.

Şi’r:

***O ney’e üfleyendir, biz ise ney gibiyiz,
O bir ân bizsiz değil, biz de onsun değiliz.
O her nefesde ayrı bir hüner gösteriyor,
Hepsi neyi çalanın nefesinden geliyor.***

16 Ramezân-ı şerîf, Pazartesi günü:

Fez hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İşân Peygamberimizin “aleyhi ve âlihissalevâtullahil melikil ekber” tevâzu’unu şöyle beyân buyurdular. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” meclislerde topluluğun bir kenârına otururlar, da’vetleri kabûl ederler ve önce selâm verirlerdi. Sonra, salât okudular ve tam bir şevkle ellerini açarak, kucaklaşır gibi, temîz göğüslerine yapışdırdılar. Müellif der ki: Resûlullahın sûretine âşık ve o Serverin “aleyhi salevâtullahil melikil ekber” mübârek şekline mübtelâ olan gönüllere ma’lûm olsun ki, hazret-i İşân [Abdullah-i Dehlevî hazretleri] Hazret-i Mahbûb-ı Rabbil âlemînin mübârek ismine âşık, Cenâb-ı imâm-ül-Mürselînin zât-ı pâkine hayrândırlar.

Ne zemân Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” bahs edilse kendinden geçer, def’alarca salât okur, O zemîn ve zemânın efendisinin ismi pâkini işitince çok sevinçli ve mutlu olurlardı. Her ne kadar bu günlerde ömrünün yetmişbeş yaşına ulaşması ve ayrıca gece gündüz az gıda alması sebebiyle son derece za’iflemiş bir hâlde ise de, Resûlullahı hâtırlayınca, mübârek bedeninde tam bir kuvvet hâsıl olurdu. Sonra şu şi’ri okuyup ve insanlara teveccüh buyurdular.

***Yaşlıyım, tâkatsızım, kalmadı bizde dermân,
Cemâlin düşündüm mü, gençleşirim o zemân.***

17 Ramezân-ı şerîf, Pazartesi günü:

Fezli sohbetlerinde idim. Fez Taleb Hân dergâha harcanmak üzere bir mikdâr para göndermişti. Hazret-i İşân bundan hoşlanmadı ve bu-

yurdu ki: Biz ilâhî vaâdlarla oturmakdayız. Ümerâ ile ne işimiz var. Sonra fâhişe bir kadının evinden ve başka bir emîrin evinden yemek geldi. Hazret-i İşân o yemekleri muhtâclara dağıtdılar. Kendisi o yemeklerden bir lokma bile yimediler. Hazret-i İşânın âdeti dâima şöyle idi ki, hiç kimse- nin evinin yemeğini yimezdi. Dâima evinde pişen yemekleri yirdi. Sôfile- re de başka yemek yidirmezdi.

18 Ramezân-ı şerîf, Salı günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bugün hazret-i Âişe-i Siddîkanın “radiyallahü teâlâ anhâ” ve Hazret-i Şeyh-üş şuyûh Mevlânâ Muhammed Âbidin “radiyallahü anh” vefât günleridir. Bugün Emîr-ül mü'minîn hazret-i Alî “kerremallahu vecheh” yaralanmışdı. Sonra onların rûhlarına fâtihâ okunması için yemek pişirilmesini emr etdi- ler.

19 Ramezân-ı şerîf, Çarşamba günü:

Feyz hazînesi huzûrlarında idim. Hazret-i İşân buyurdular ki: Mübârek Ramezân-ı şerîf ayında çok feyz geliyor ve bereketler artıyor. Bu ayda, ibâdet ve tâ'at için çok gayret ve çaba göstermek gerekir. Bu ayın bere- ketli iki on günü geçti, son on günü kaldı. Dergâhda bulunanlar i'tikâf yap- malı. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bu i'tikâfî devâmlı yap- mışlar ve hiç terk etmemişlerdir. Bir def'a terk etmişler, onun da kazâsı- nı yapmışlardır. Bir kimseye i'tikâf yapmak müyesser olmazsa, halveti ter- cih etsin. Çok zikr-i kalbî, vukûf-i kalbî, nigâhdaşt-ı havâtır, nefy ve isbât, zikr-i tehlîl-i lîsânî yapsın. Bu şerefli yolda, başka evrâd ve vazîfeler yok- dur. Sonra bu fakîre buyurdular ki: Müceddid-i elf-i sâni sözünün ma'nâ- sına kimsenin i'tirâzı yokdur. Bunun ma'nâsı şudur: Hadîs-i şerîfde: **(Şübhesiz ki, Allahü teâlâ her yüz sene başında dînini yenileyecek bir kimseyi gönderir!)** diye bildirildi. İşte her yüz sene başında bir müced- did gelir. Nitekim Cüneyd-i Bağdâdî, Gavs-ül A'zam ve diğerleri “radiyal- lahü anhümâ” her biri birer müceddid olup, dîni tecdîd etmişlerdir. Mü- ceddîd ile Muhyiddîn'in ma'nâları birdir. İşte onbirinci asrda, Allahü teâlâ, imâm-ı Rabbânî hazretlerini göndererek dîni tecdîd buyurmuşdur. Müced- did-i elf-i sâni İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin kendileri ve talebeleri nez- dinde bu ikinci binin müceddidi olmaları, ikinci binde vilâyet feyzine vâ- sîta olmaları demektir. Nitekim hazret-i İmâm-ı Rabbânî hazretleri şöy- le yazmışlardır: (Bana keşf olundu ki, hazret-i Emîr-ül mü'minîn Esedul- lahil-Gâlib Aliyyibni Ebî Tâlib ve Seyyidetün-nisâ Fâtıma-tüz-zehrâ “ra- diyallahü teâlâ anhümâ”, geçmiş ümmetlerin Evliyâsı da dâhil, mutlak ola- rak vilâyet feyzinin gelmesine vâsîtadırlar. O ikisinden sonra Oniki imâ- ma kadar bu makâm devâm etdi. Sonra, hazret-i Muhyiddîn-i Geylânî “kuddise sirruh” de o yüce makâmı şerefleştirmişdir. Onlardan sonra iki bin yılının başında Hak sübhânehü beni de bu makâmı onlara nâib ey- ledi ve bu hil'at ile şerefleştirdi. Bu sebeple bu ikinci bin yılında vilâyet derecesine ulaşan herkese, feyz vâsîtası ben olurum. Beni vesîle etme-

den hiçbir velî vilâyete kavuşamaz. Benden önceki büyükler vesîle edilmeden evliyâlîğe ulaşamadığı gibi, bu ikinci binde ben onlara bu işte ortağım.)

20 Ramezân-ı şerîf, Perşembe günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İştân buyurdular ki: Bu gün sabâhdan Ramezân-ı şerîfin yirmibirinci gecesinin bereketleri görülmektedir. Kadîr gecesini olma ihtimâli vardır. Sonra şöyle buyurdular: Ramezânın bu bereketli son on gününün tek târihli olanlarında mutlaka Kadr gecesini bulunur. Ancak hangisi olduğu ihtilâflıdır. Bu on günün her tek gecesini meselâ yirmibir, yirmiüç, yirmibeş, yirmiyedi ve yirmidokuzuncu geceleri feyzler ve bereketlerle dolu olurlar. Çift târihli geceler tek târihli gecelerden feyz alırlar. Ayrıca çift târihli geceler her iki tarafındaki tek târihli gecelerden bereketler alırlar. Böylece son on günün bütün geceleri bereketli olmakdadır. Hepsini ihyâ etmelidir.

21 Ramezân-ı şerîf, Cum'a günü:

İnsanların gönüllerinin kiblesinin feyzli huzûrunda idim. Hazret-i İştân buyurdular ki: İlm-ül yakîn kalbde hâsıl olur. Ayn-ül yakîn, Allahü teâlâyâ tam yönelmekden hâsıl olur. Hakk-ul yakîn, sâlikin bu teveccühde, ya'nî Hakka yönelmede yok olmasıdır. Bu fakîre göre, sôfiyenin üç makâmının beyânı böyledir.

22 Ramezân-ı şerîf, Cumartesi günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Allahü teâlânın bu fakîre ihsânlarını nasıl beyân edeyim ki, nereye baksam, o ihsânlardan bir belirti görünüyor. Sonra şu şi'ri okudular:

***Söyleyen iki dilim var, neyde olduğu gibi,
Dudaklarının içinde gizli dil olduğu gibi.***

Yine aynı meclisde şu şi'ri de okudular:

***Kuş gibi hep bekçi ol gönül yumurtasında,
Bu yumurta, mestlik, aşk, kahkaha doğursa da.***

23 Ramezân-ı şerîf, Pazar günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Bir şahs nûrlu huzûrda **(Su temizdir, hiçbir şey onu necs yapmaz)** hadîs-i şerîfini okudu. Hazret-i İştân buyurdular ki: Bu İmâm-ı Mâlikin "rahmetullahi aleyh" sened olarak aldığı hadîs-i şerîftir. Fekat suyun üç vasfından biri değişmedikçe böyledir. Diğer bir hadîs-i şerîf de Kulleteyn hadîsidir. Bunu ise İmâm-ı Şâfi'î "rahmetullahi aleyh" delîl olarak almışdır. Bu sırada o şahs suyun üç vasfından birinin değişmesi şartı hadîs-i şerîf ile sâbit midir, diye arz etdi. Hazret-i İştân buyurdu ki: Ulemâ her ne buyurmuşsa, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîfendir. Kendilerinden birşey söylememişlerdir.

24 Ramezân-ı şerîf, Pazartesi günü:

Feyzli sohbetlerinde idim. Hazret-i İîân buyurdular ki: Şeyhimizin şeyhi hazret-i şeyh Muhammed Âbid “radıyallahü teâlâ anh” Ramezân-ı şerîfde bu işe lâıık olanlara tarîkat ta’limi için icâzet verirlerdi. Ben de bunu kendime usûl edindim. İnşâallahü teâlâ bu ayın yirmi yedisinde birkaç kimseye icâzet vereceğim. Sonra birkaç külâh yapdırmalı, buyurdular.

Yine buyurdular ki: Bir kimse kalbini düşüncelerden ve arzûlardan tasfiye, nefsinı kötü ahlâkdan tezkiye etdikden sonra icâzete elverişli olur. Fekat bu husûsda birkaç kayd dahâ olup şunlardır: İcâzet alacak olan kimse çarşıda, pazarda çalışmamalı, üçüncü ve kırkıncı günlere gitmemeli, devlet adamları ile ve tarîkat muhalifleriyle görüşmemeli, sôfiyenin makâmât-ı aşere [on makâm] dedikleri sabr, tevekkül, kanâat ve diğerlerine sâhib olmalıdır. Hâce Ubeydullah-ı Ahrâr “kuddise sirruh” buyurdular ki: “Nisbeti, meclisdekileri te’sîri altına alacak şekilde arz edebilen kimse, tarîkat icâzetine lâıık ve elverişlidir.”

Bundan sonra nûrlu huzûrlarında simâ’ ve simâ’ ehlinden söz açıldı. Çeştiyye ve Sühreverdiyye tarikatları arasında simâ’ husûsunda berâberlik ve yakınlık vardır. Lâkin Çeştiyyeye mensûb olanlar ve Sühreverdiyye yolunda tarîkat, simâ’ hâriç, Allahü teâlâyâ yaklaşıran herşeyledir diyorlar. Hazret-i İîân buyurdular ki: Hazret-i Şeyhüşşuyûh Behâeddîn Zekerıyyâ Mûltanî gazeller dinlerdi. Nitekim bir gün şu beytle coşdular:

Beyt tercemesi:

***O âşıklar katıksız saf şerâbı içdiler,
Kalbin kenârından kebab yidiler.***

O coşma hâlinde sanki mübârek bedeni yokdu da, sâdece gömleği vardı, o da çırpınıyor, yuvarlanıyordu.

25 Ramezân-ı şerîf, Salı günü:

Feyzli sohbetlerinde idim. Feyzli huzûrlarında meşhûr üç makâm ya’nî; ilm-ül yakîn, ayn-ül yakîn ve hakk-ül yakînden söz açıldı. Hazret-i İîân buyurdular ki: İlm-ül yakîn, sâlikin kalbinde envâr ve esrâr hâsıl olmasıdır. Ayn-ül yakîn, sâlikin kalbinde huzûr hâlinin peydâ olması ve Allah mübârek isminin müsemmâsına teveccühün hâsıl olmasıdır. Başda iki göz olduğu gibi, gönülde de gören bir göz peydâ olur. **(Sanki sen onu görüyorsun)** makâmından tadar. Hakk-ül yakîn ise, o huzûrda ve Allah mübârek isminin mefhûmunda fânî ve Allahü teâlânın sıfatlarıyla sıfatlanmakdır “Celle şânühü”.

26 Ramezân-ı şerîf, Çarşamba günü:

Yüksek huzûrlarında idim. Hazret-i İîân, buyurdular: İnsanlar Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için buraya gelmişler. Devâmlı zikr, nigâhdâşt-

ı havâtır ve vukûf-i kalbî ile meşgûl olmaları gerekir. Bir an ve bir lahzâ Al-laha teveccühden gâfil olmamalıdır. Gece gündüz vaktlerini ma'mûr et-melidirler. Her gün iki cüz' Kur'ân-ı kerîm okumalıdır. Her sabâh ve ak-şam yüzer def'a "**Sübhânallahi ve bihamdihi sübhânallahil aliyyil azîm ve bihamdihi, estagfirullah**" demelidirler. Yüz kelime-i tevhîd, yüz tesbîh, yüz tahmîd söylemelidirler. Yatacakları zemân Resûlullah'a "aleyhi ve alâ âlihî ve eshâbihissalâtü vesselâm" bin salevât göndersin-ler. Her sabâh ve akşam pîrân-ı kibârın rûhlarına Fâtihâ okusunlar. Hak sübhânehü ve teâlâyâ tazarru' ederek, yalvararak; ilâhî, Fâtihâ sûresinin bereketinden ve kendilerine inâyet buyurulan şecerenin pîrleri vâsıtasıyla bana da ihsân buyur, diye düâ etsinler.

Yine bu fakîrin [müellif, Şâh Ahmed Râufun] hâlimi huzûra arz için yaz-dığım kâğıdın arkasına kendi elleriyle husûsî olarak yazdıkları cevâbı teberrüken burada yazıyorum:

Bismillâhirrahmânirrahîm

Efendim, bu bende-i nâçiz, bir kimsenin tarîkat talebi için yanına gel-mesine lâyük değıldir. Allahü teâlâ settârdır ve azîzlerin ayblarını ört-mekdedir. Büyükler, bu lâyük olmiyana teveccüh buyurmaktadırlar. Al-lahü teâlâ onlara en iyi karşılıklar versin. Müceddidiyye semtinin bu en aş-ağısı istiyorum ki, sâhibzâdeler ya'nî İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin evlâdı, keyfiyetsiz ve bîrenk olan bu nisbeti taleb için gelmesinler. Gerçi gelme-lerini ganîmet bilirim. Fekat iş yavaş yürüyor. Ma'zûr görsünler ve işleri ile meşgûl olsunlar. Tarîkatın temâmının nisbetini ihsân sâhibi olan Alla-hü teâlâdan taleb etsinler.

27 Ramezân-ı şerîf, Perşembe günü:

Feyzli meclislerinde idim. Hazret-i İşân cevher saçan dilleriyle buyur-dular ki: Hâce Bîrenk ya'nî Muhammed Bâkî billâh hazretleri "kuddise sir-ruhül azîz" hâce Hüsâmeddîne tarîkat ta'limi icâzeti verdi. O kabûl etme-di ve: Ben bu işi yapamam, buna lâyük değılim dedi. Hazret-i İşân onun bu sözüyle alâkalı olarak: İyi yapmış. Hâce Hüsâmeddînin anlayışı yerin-de olduğundan bu işi kabûl etmedi. Çünkü, halvetden, inzivâdan mahrûm kalıp, gece-gündüz halk ile meşgûl olacaktı.

28 Ramezân-ı şerîf, Cum'a günü:

Feyzli huzûrlarında idim. Hazret-i İşân sohbetde bulunanlara ba'zı şeyler anlatdılar. Sonra Kur'ân-ı kerîmin tefsîrinden ve Mevlânânın (**Mes-nevî**)sinden ders yaptılar. Cevher saçılan dillerinden öyle yüksek hakî-katler ve ma'rifetler döküldü ki, dinleyenleri kendi nisbet-i şerîflerinin der-yâsına gark etdiler. Feyz hâsıl oldu. Hazret-i İşân, Allahü teâlânın kudre-tini gösteren bir alâmet ve Resûlullahın "alâ sâhibihessalâtü vetteslimâtü etemmühâ ve ekmelühâ" mu'cizelerinden bir mu'cizedir. Hazret-i İşâ-nın mübârek zâtı, onüçüncü asrın müceddididir. Kendisine kayyûmiyyet

makâmının verildiği ilhâm olundu. O hazretin halîfeleri dünyânın büyük bir kısmına ulaşmış, âlem onun feyzi ve şerefli nisbeti ile dolmuştur. Allahü teâlâ irşadını kıyâmet gününe kadar arttırsın.

29 Ramezân-ı şerîf, Cumartesi günü:

Feyzli meclislerinde idim. O sırada hazret-i İşân müceddidiyye yolunun yüksek ma'rifetlerini şöyle beyân buyurdular: Bu makâmları ümmetde hiç kimse böyle beyân etmemiştir. Sonra buyurdular ki: Müceddidiyye makâmları ve sırları ile önceki büyüklerin keşfleri ve makâmları arasındaki farklılık, nahv ilminde Sibeveyh ile Ahfeş arasındaki farklılık gibidir.

Hicrî 1231 senesi, Fıtr (Ramezân) bayramı, Pazar günü:

İki rek'at bayram nemâzını kıldıktan sonra nûrlu huzûrlarında idim. Derişlerin huzûruna koştuğu Hazret-i İşân, –kalbim ve rûhum ona fedâ olsun– bu satırların lâıyk olmıyan müellifini [Şâh Raûf Ahmed Müceddidî] tarîkat ta'limi icâzeti külâhıyla şereflendirdiler. Önce Nakşibendiyye büyüklerinin “kaddesenallâhü teâlâ bi esrârihim” rûhlarına Fâtihâ okudular. Sonra, Kâdiriyye büyüklerinin “nevverallâhu merkadehüm” rûhlarına, sonra Çeştiyye mürşidlerinin rûhlarına Fâtihâ okudular. Her üç tarîkatdan icâzet verdiler ve çok düâ etdiler. Buyurdular ki: Sabâh akşam yüksek Nakşibendiyye tarîkatı büyüklerinin rûhlarına Fâtihâ okuyunuz “Rıdvânullahi aleyhim ecma'in”. Onlardan yardım isteyiniz. Tarîkat talebiyle gelen herkese, bu tarîkatlardan istediğini ta'lîm ediniz. Nakşibendiyye tarîkatına tâlib olana ism-i zât, nefy ve isbât ve vukûf-i kalbîyi telkîn ediniz. Kâdiriyye ve Çeştiyye tarîkatlarına tâlib olana her ne kadar cehrî zikr tarîkatda ihdâs olsa da zevk ve şevk için vasat derecede cehrî zikri ta'lîm ediniz.

Biz bu dil ile yapılan cehrî zikri hazret-i İşân Şehîdin [Mazher-i Cân-ı Cânân] “nevverallahü merkadehül mecîd” ta'lîm etmelerinden aldık. Sâlikin kalbine teveccüh ve himmet ediniz. Önce zikrin, sonra huzûrun, cezbelerin ve vâridâtın husûlü için teveccüh yapınız. Sonra aklî ve naklî, usûl ve fûru' imlerinde derin âlim Mevlavî Azîm Sâhibi, tarîkat icâzetiyle şereflendirdiler. Yine Şîr Gâzî Semerkandîye ve Hôcel Kul Semerkandîye icâzet verdiler ve bu büyükler için çok düâ yaptılar.

Hazret-i İşânın feyzli sözlerinin günlük olarak beyânı burada temâm oldu.

Bundan sonraki kısım, gün kaydedilmeden yazılan diğer muhtelif sohbetleridir. Muvaffakiyyet Allahü teâlâdandır.

Bir gün Hazret-i İşân, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmînin şu şi'rini okudular:

***Bâde bizden, netîcemiz Ondandır,
Kalıb bizden, yürümemiz Ondandır.***

***Biz arı gibiyiz ve kalıblar mum,
Kalıb petek gibi ev evdir umûm.
Bâde köpürmede dilencimizdir,
Felek de idrâkde dilencimizdir.***

Yine hazret-i İŖân buyurdular ki: Benim Kâdiriyye yolundan bî'atım vardır. Fekat NakŖibendiyye yoluna göre zikir ve vazîfe yapmakdayım. Tâlibleri de NakŖibendiyye yoluna göre sülûk yaptırılmakdayım. Ben NakŖibendiyye-i müceddidiyim.

ÇeŖtiyye büyükleri de benim pîrlerimdir. Her tarîkatın büyükleri tarafından kabûl edilmek, fahr ve büyük bir ni'metdir. Lâkin kiŖi kendisine hangi hânedânın nisbeti ulaŖmıŖsa onun ismini almalıdır.

Kâdiriyye yolundan bir Ŗahs, yüksek NakŖibendiyye yoluna girmek için huzûra geldi. Hazret-i İŖân buyurdu ki: Hâcelerin hâcesi, pîrlerin pîri, hasta gönüllerin tabîbi, hazret-i Hâce Behâeddîn-i NakŖibend "radiyallahü teâlâ anh" buyurdu ki: Bizim yolumuzda simâ', cehr (cehrî zikir), vecd ve tevâcüd, âh ve nâra yokdur. Bizim yolumuz, huzûr, yâd-ı dâŖt ve bîhata-ragîden ibâretidir. Huzûr, kalbin Allah mubârek isminin ma'nâsına teveccüh etmesidir. BaŖta iki göz olduğu gibi, gönülde de bir göz hâsıl olur. Hakîki sevgilinin cemâline bakarak hayrân kalır. Sonra o Ŗahs, mürŖid-i agâh mücâhidi fi sebîlillah fâni fillâh mahbûb-i ilâhî hazret-i Mevlânâ Ŗâh-ı Dergâhîden "radiyallahü teâlâ anh" bahsetti. Hazret-i İŖân, o bunun mürŖidi idi diyerek mübârek eliyle bana (Ŗâh Ahmed Râufa) iŖâret etdiler. Sonra Ŗöyle buyurdular: Rampura gitmiŖdim. Lâkin o zât ile görüŖemedim. Onun mürŖidi, gerçek Evliyâdan idi. Sıcak bir günde huzûruna gitdim. Bana karpuz verdiler. Ben de, huzûrunuza muhabbet harâreti için gelmiŖim. Ben muhabbet harâreti istiyorum, dedim.

Müellîf der ki: Burada bu bî'atım ile alâkalı bir husûsu açıklamak mü-nâsib olacak. O husûs kısaca Ŗöyledir: Bu fakîr bülûg yaŖıma yakın bir sırada mürîd olmak için onların pâk eteğine yapıŖdım. Tam bir i'tikâd ve muhabbetle onların mübârek eliyle Kâdiriyye-i müceddidiyye yoluna bî'at etdim. Himmet kemerini bağlayarak takrîben oniki sene feyz hazînesi huzûrlarında ömür geçirdim. Onların dergâhında Cüneyd hazretlerinin usûlüne göre, yapılagelen riyâzet ve mücâhedeyi gücüm yettiği kadar yerine getirdim. Onların teveccühleriyle zevk, Ŗevk, istiğrâk, bîhûdî, âh ve nâra, esrâr ve tevhîd-i vücûdî ve vilâyetin diğer kalb hâlleri hâsıl oldu. Kâdiriyye, NakŖibendiyye, ÇeŖtiyye, Sühreverdiyye, Kübreviyye ve Medâriyye tarîkatlarının hilâfet hırkasıyla ve ta'lîmi icâzetiyle Ŗereflelendim. Birkaç tâlibi de tarîkatlere dâhil etdim. O cenâbın vefâtından sonra "nevverallahu merkadehü" arzû Ŗûlesi peydâ oldu. AŖk ateŖi iki kat yukarı çıkdı. Bu hâller bende kalb latîfesinin hâlleri idi. Allahü teâlâ ebedîdir, nihâyetsizdir. Onun yolunun nihâyeti yokdur. Teveccühüyle terakkî elde edilen bir zâtı aramak zarûrîdir. İŖte, Müceddidiyye yolu halîfelerinden bu yolun nisbetine tam sâhib olan bir zâtın huzûruna kavuŖup, bu nisbet-i Ŗe-

rîfeye tam olarak kavuşmak istedim. Nihâyet inâyet-i ilâhî ile murâdıma kavuşdum. Hattâ, hazret-i İşân şehîdin [Mazher-i Cân-ı Cânânın] (Allahü teâlâ merkadini nûrlandırın) şu şi'rinin ifâde edildiği şekilde.

**Öyle bir eşik buldum, aşk secdesi etdirir,
Öyle bir vatan buldum, gökleri imrendirir.**

Tevfîk kılavuzu, beni hazret-i İşânın eşiğine kavuşdurdu. Hak sübhâ-nehü hazret-i İşân vâsıtasıyla gönümdeki murâdımı ihsân etdi. Hak te-âlâ lütûf ve ihsânıyla o cenâbı, âlemîn hidâyetine vâsıta yaptı. Hazret-i İşân önce murâkabe-i ehâdiyyet-i sırfanın [Allah zikrini] başından sülû-ku yaptırdılar. Nakşîbendiyye-i müceddidiyye hânedânı bî'âtını da hazret-i İşândan aldım. Hazret-i İşân buyurdu ki: İsm-i zâtdan (Allah ismi şerîfinden) cezbe peydâ olur. Nefy-i isbâtdan ahlâkı güzelleştirmek demek olan sülûk müyesser olur. Murâkabelerden bâtin nisbetinde kuvvet hâsıl olur. Allahü teâlânın kelâmını okumaktan nûrlar dahâ çok artar. Sa-levât okumaktan, rü'yâlar ve vâkı'at hâsıl olur.

Yine buyurdular ki: Zikrler, vazîfeler ve murâkabeler yapmak, mukarreblerin yoludur. Çok nemâz kılmak ve nâfileler ebrârın yoludur. Nizâmed-dîn Evliyâ hazretleri de "radiyallahü teâlâ anh" böyle buyurmuşdur.

Yine buyurdular ki: Yemeğe Besmele ile başlamak sünnettir. Nitekim hadîs-i şerîfde şöyle bildirilmiştir: Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" yemeğe "**Bismillah**" diyerek başlardı. **(Sizden biriniz yemek yiyeceği zemân Bismillah desin. Eğer unutursa, hâtırlayınca başı ve sonu için Bismillah desin)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîf, Müsned-i Ahmedde ve İbni Mâcede rivâyet edildi. Bir hadîs-i şerîfde de buyurdu ki: **(Besmele çekilmeyen yemekden şeytân yir)** Bu hadîs-i şerîf, Müsned-i Ahmedde ve Müslimde rivâyet edildi. Eshâb-ı kirâm dediler ki: Yâ Resûlallah! Yemek yiyoruz doymuyoruz. Buyurdular ki: **(Her hâlde siz yemeği ayrı kab-larda yiyorsunuz)**. Evet dediler. Buyurdular ki: **(Bir kabdan birlikde ve Besmele ile yiyiniz)**. Bu hadîs-i şerîf, Müsned-i Ahmedde ve Sünen-i Ebû Dâvüdda rivâyet edilmiştir. Sonra Hazret-i İşân buyurdu ki: Yemek yirken Besmele ile başlamak, yemekten şehvânî ve nefsânî kuvvet hâsıl olmaması için, aksine, o yemek ile sırf ibâdet ve tâ'ate kuvvet vermesi için Allahü teâlâdan yardım istemektir.

Yine buyurdular ki: Fukarâ (dervîşler) her lokmanın evvelinde Bismillah, sonunda Elhamdülillah derler. Yine buyurdular ki: Dostlar ile toplanarak birlikde yemekde çok bereketler vardır. Fekat herbiri diğerine îsâr etmelidir, ya'nî din kardeşini kendine tercîh etmelidir. Güzel yiyeceği diğerinin yimesini istemelidir. Kendisi dahâ iyisini yimemeli ve dahâ fazla yemek hırsında olmamalıdır. Sonra şöyle nakl etdiler: Bir şahs Bağdâd pazarında dellâllık yaparak kazanc sağlıyan birini gördü. Ona dedi ki: Ben seni falan şehirde görmüşdüm. Sen zâhid bir kimseydin. Ne oldu da buraya geldin ve bu belâyâ mübtelâ oldun? Şöyle cevâb verdi: Bir gün ba-

lık pişirmişdim. İstedim ki iyi tarafını ben yiyeyim. Diğer kısmını da başkalarına vereyim. O düşüncem sebebiyle bu musîbet başıma geldi ve beni buralara getirdiler.

Yine buyurdular ki: Yemeği üç parmakla yimelidir. Çünkü, sünnettir. Nitekim hadîs-i şerîfde, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”: **(Üç parmağıyla yedi. Yemeği bitirince parmaklarını yaladı)** diye bildirilmiştir. Bu hadîs-i şerîfi Bezzâr rivâyet etdi. Yine bir hadîs-i şerîfde buyuruldu ki: **(Pamakları yalamak bereketdir.)** Bu hadîs-i şerîfi de Taberânî rivâyet etdi. Hazret-i İşân buyurdu ki: Bereket artmak demektir. Burada ise, o yemek sebebiyle tâ’atlara ve ibâdetlere muvaffâkıyyetin artmasıdır. Yine buyurdu ki: Her kim Peygambere “sallallahü aleyhi ve sellem” muhabbetinin çok olmasını isterse, hadîs-i şerîfle amelî seçsin. Hadîs-i şerîflerde bulamadığı cüz’î mes’elelerde dört mezhebden hangisinde ise, ona göre amel etmelidir. Hanefî ise, Hanefî mezhebinin mes’elelerine, Şâfi’î ise onun mes’elelerine göre amel etmelidir. Fekat kendi mezhebinde bir mes’elenin hükmü, sahîh hadîs-i şerîfin hilâfına ise ve o mes’elede mezhebine uyarsa, avâmdan ba’zısının: Babalarımız ve dedelerimiz bu mezhebe göre hareket etmişler. Ben buna nasıl muhâlefet ederim, dediği gibi demiş olur. Hâlbuki o da bilmektedir ki, Seyyid-ül Beşere “sallallahü aleyhi ve sellem” uymakla me’mûruz. [Fekat, **(Ehl-i sünnet âlimlerinin)** bildirdikleri şekilde uymalıyız. **(Fâideli Bilgiler)** kitabının 1.ci kısmına bakınız!]

O hâlde hadîs-i şerîfe muvâfık olan her mes’elede o hadîs-i şerîf ile amel etmelidir. Hadîs-i şerîfe uymıyana tâbi’ olmak uygun değildir. Fikhî mes’elelerde Hanefî mezhebine uymak evlâdır.

Yine buyurdular ki: Hazret-i Bâkibillah “radiyallahü anh” bir gün imâm arkasında Fâtihâyı okudular. Hazret-i İmâm-ı Ebû Hanîfe Kûfîyi (rü’yâsında) gördü. Ona buyurdu ki: Bizim mezhebimizde büyük velîler ve seçilmişler çokdur. (Onlar dâhi imâm arkasında Fâtihâ okumadılar) Bu rü’yâdan sonra Hazret-i Hâce Bâkibillah “radiyallahü anh” imâmın arkasında Fâtihâ okumadılar.

Müellîf der ki: Hadîs-i şerîfle amel etmek, hadîs ilminde tam mütehasıs olan kimse içindir. Böyle olmıyanın bir mezhebe tâbi’ olması lâzımdır. Hanefî mezhebine tâbi’ olmak dahâ iyidir. Çünkü, çoğunluk ona tâbi’ olmuştur. Ümmetin dörtde üçü bu mezhebedir. Dörtde biri de diğer üç mezhebedir. Nitekim güvenilir kimseler ve diğer beldelerden, meselâ Anadolu ve benzeri yerlerden insanlar buraya gelmekdedirler ve onların çoğunun Hanefî mezhebinde olduğu görülmektedir. Hanefî mezhebinin evlâ olduğuna bir delîl de İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni ve hazreteynin (iki oğlunun) bu mezhebe olmalarıdır “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’in”. Yine hazret-i İşân şehîd [Mazher-i Cân-ı Cânân] “nevverallahü merkadehül-mecîd” hadîs ilminde âlim ve sağlam bir sened olduğu hâlde, kendilerinin hanefî mezhebinden olduğunu yazmışlardır.

Buyurdular ki: Şu beytin ma'nâsını yanlış anlamışlardır.

***Senin görmem önündekinden başka değildir,
Gâye anlayışındır senin, Allah değildir.***

Bu beyti şöyle anlamaktadırlar: İnsan karşısında gördüğü şeyi bilir. İşte maksûd-ı hakîkî budur. Bunun ilerisine yol yoktur. Hâlbuki senin anlayışında bunun ötesindeki şeyler maksûddur. Fekat, o Allah değildir, derler. Beytin doğru ma'nâsı şudur: Ötesine yol yoktur diye anladıkların, senin anlayabildiğin son nokdadır. İşte bu Allah değildir. Bilakis, Allahü teâlâ senin bildiklerinden ve anladıklarından çok başkadır. Ötelerin ötesidir.

Yine buyurdular ki: Hadîs-i şerîfde: **(Kur'ân-ı kerîmi güzel sesle okumayan bizden değildir)** buyurulmaktadır. Buradaki gınâdan murâd, kalbin gınâsıdır. Ya'nî, Kur'ân-ı kerîm ile Hak celle ve a'lâdan başkasından müstegnî olmıyan bizden değildir, demektir.

Yine buyurdular ki: Yimekten ve içmekten sonra şu düâyı okumak hadîs-i şerîfde bildirilmiştir. **(Elhamdülillahillezî et'amenâ ve eskânâ ve cealenâ minel müslimîn.)** Bu hadîs-i şerîf İmâm-ı Ahmedin Müsnedinde, Sünen-i Ebî Dâvûdda ve Tirmizîde ve İbn-i Mâcede rivâyet edilmiştir. Hadîs-i şerîfde geçen, **(Cealenâ minel müslimîn)** şeklinde müslimân olmak, ilâhî ni'metlerin en büyüğüdür. O hâlde bu büyük ni'mete hamd etmek en önce lâzımdır. Yine buyurdular ki: "Dünyâ hayâtı bir gündür, bize bunda oruç tutmak gerekir" sôfiyenin sözüdür.

Buyurdular ki: Sôfiyenin makâmalarının kemâlinin nihâyeti, zevk, şevk, tevhîd-i vücûdiye dâir, keşf yoluyla hâsıl olan bilgilerdir. Diyorlar ki: Zâtın tecellîsi, berkî, şimşek çakar gibi olur. Nitekim şöyle demişlerdir: Beyt:

***Yüzünü gösteriyorsun, hem sakınıyorsun,
Hem kendi kıymetini, hem ateşimizi artırıyorsun.***

Bu şânı yüce Nakşîbendîyye-i müceddidiyye hânedânının kemâli, devâmlı olan zâtın tecellîsidir. Kemâl mertebeleri ihrâz edilirken bu da ele geçer. Yine hazret-i İşân şu şi'ri okudular:

***İş yap iş ki, laflar bir şeye değmez,
İşden başkasından bir fâide gelmez.***

Yine hazret-i İşân buyurdular: Hırka üç kısımdır. Birincisi, şeyhin müridliğe kabûl ettiği vakt ihsân ettiği bî'at hırkasıdır. Müridin bu hırkayı başka yerden alması câiz değildir. Diğer, teberrük hırkasıdır. Bu hırkayı çeşidli yerlerden almak câizdir. Bir hırka da icâzet hırkasıdır. Bunu da birkaç şeyhden almak câizdir. Ve yine hazret-i İşân şu şi'ri okudular:

***Sen o kimsesin ki, sensiz yaşayamam,
Sen de bilirsin ki, sensiz yaşayamam.***

**Kısacası, seni görmesem ölürem,
Sen cânımsın zîrâ, sensiz yaşıyamam.**

Yine hazret-i İşân şu şi'rleri okudular:

**(Maktûlden kâtile) meded ulaşmazsa kusûrdur,
Göğsünü onun hançerine vur şehîdlik budur.**

**Hüsnüne nazı eklenip, o gelince mahşere,
Şikâyeti şeker yapar, verir isteyenlere.**

**Gönül zengin değil çuha istesin,
Arzularını Allah nasîb etsin.**

**Naz kılıcı çekmediğın kalmadı başka,
Halkı dirilten ve öldüren sen misin yoksa.**

Birgün huzûrlarında kutublardan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Hak sübhânehü ve teâlâ dünyânın işlerini yürütmeyi medâr kutbuna ih-sân buyurur. Yolunu şaşırılmışların irşâd ve hidâyetini irşâd kutbuna ha-vâle eder. Sonra buyurdu ki: Hazret-i Bedüddîn Şâh Medâr “kuddise sir-ruh” medâr kutbu olup, mertebesi çok yüksektir. “Yâ Rabbî bir dahâ acık-mıyayım ve elbîsem eskimesin” diye düâ etdi. Nitekim öyle oldu ki, bu dü-âdan sonra kalan ömründe yemek yimediler. Elbîsesi de hiç eskimedi. Ve-fâtına kadar bir elbîse kâfi geldi.

Yine birgün hazret-i İşân buyurdu ki: Büyüklerden biri buyurdu ki: Şe-rî'at, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sözleridir. Tarîkat hâlleridir. Hakîkat ise o Serverin “aleyhi ve alâ âlihısalevâtullahil melikil ekber” maksûdudur. Hazret-i müceddid-i elf-i sâni “rahmetullahi aleyh” nezdin-de şerî'at makâmı, tarîkat ve hakîkat makâmlarından dahâ yüksektir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdular ki: Tarîkat ve hakîkat şerî'at tara-fına uçmak için iki kanattır. Tarîkat ve hakîkat sıfatların tecellîsinden, şe-rî'at ise, zâtın tecellîsinden hâsıl olur.

Yine birgün nûrlu huzûrlarında Müceddid-i elf-i sâni'nin “radiyallahü anh” (**Mektûbât**)'ından söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdu ki: Ümmetin bütün Evlîyasının ma'rîfetleri, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin sözlerinde münderîcdir (toplanmışdır). Ona mahsûs ma'rîfetler hiçbir Evliyânın sö-zünde bulunmamaktadır.

Yine buyurdu ki: Birgün Mektûbât-ı şerîfi müteâlâ edip, teveccüh ey-ledim. Çok yükseklerden bir feyz geldi. Sonra hazret-i Şâh Veliyyullah “rah-metullahi aleyh” sözlerini müteâlâ edip, teveccüh etdim. Kalbime mele-kût âleminin sırları geldi. Sonra (**İhyâ-u ülüdüddîn**) kitâbını müteâlâ et-

dim. Kalbime melekût feyzi geldi.

Yine birgün bir şahs huzûrlarında: Hazret-i Müceddid-i elf-i sânî Hindistânın bütün Evliyâsına denkdir, dedi. Hazret-i Îşân tebessüm ederek: O, yeryüzünün bütün Evliyâsına denkdir, buyurdu.

Hazret-i Îşân buyurdu ki: Birgün İbn-i Sînânın kitâbından bir sahîfe kadar okumuşdum. Kalbime zulmet geldi. Kelime-i şehâdet söyleyerek o zulmeti giderdim.

Hazret-i Îşân buyurdu ki: Hazret-i Şeyh Müceddid, kalem-i Rabbânîdirler. Yine buyurdular ki: Ebû Sa'îd ilk pîrinden şu kadar Çeştiyye nisbeti getirmiş idi, diyerek iki parmağını gösterdiler. Raûf Ahmed ise, şu kadar Çeştiyye nisbeti getirmiş idi diyerek üç parmağını gösterdiler. Belki Raûf da bundan fazladır buyurdular.

Yine birgün hilâfet verirken, hırka giydirmekten ve sarık sarmaktan söz açıldı. Buyurdular ki: Sarık ihsân etmek hadîs-i şerîfle sâbitdir. Nitekim Taberânînin rivâyetinde şöyle bildirilmiştir: Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" sarık sarmadan ve ucunu sağ taraftan kulak tarafına doğru sarkıtmadan hiç kimseye vâlilik vazîfesi vermezdi. İbni Ebî Şeybenin rivâyetinde ise, Alî "radıyallahü anh" şöyle buyurdu: Resulullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bana, (Gadîr-i hum) günü sarık sardı ve ucunu arkamdan sarkıtdı. Ebû Ya'lâ Mûsulî ve Bezzârın rivâyetinde ise, Resulullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Abdurrahmân bin Avfa sarık sardı ve ucunu arkasından dört parmak veyâ bir karışa yakın sarkıtdı. Sonra **(İşte böyle sarık sar, ve güzel yap)** buyurdu.

Birgün bu kitâbın müellifi bendeniz, nûrlu huzûrlarında, Rampûrdan bir mektûb geldiğini, mektûbda oradaki evimin şiddetli yağmur sebebiyle yıkılmış olduğunu bildirdiğini arz etdim. Hazret-i Îşân buyurdu ki: Elhamdülillah, senin zâhîrin ve bâtının fenâ mertebesine ulaştı. Burada vücûduna fenâ hâsıl oldu, orada evine.

Yine feyz hazînesi huzûrlarında yiyecekde ihtiyâtlı olmakdan söz açıldı. Buyurdular ki, biz, kimsenin evinin yemeğini yimiyoruz. Birgün her nasılsa birkaç lokma başkasının yemeğini yidim. Âlem-i müşâhedede Cenâb-ı Hazret-i Îşân şehîdin [Mazher-i Cân-ı Cânânın] "nevverallahü merkadehü" temiz rûhâniyyetini gördüm. İstifrâ etdiler ve bu fakîre hitâb ederek şöyle buyurdular: "Herkesin ve nâkesin yemeğini yimemelidir. Lokmalarda dikkatli davranmak zarûretidir ve dervîşliğin şartlarındandır."

Yine bir gün buyurdular ki: Hazret-i Kutbuddîn-i Bahtiyâr Kâkînin "rahmetullahi aleyh" nûrlu kabrlerine gitmişdim. Hazret-i Hâce, kabri şerîfinden çıkıp, bana doğru bir kaç adım teşrîf ederek, boynuma sarıldı ve çok iltifâtda bulundu.

Yine buyurdular ki: Birgün hazret-i Nizâmeddîn-i Evliyânın "rahmetullahi aleyh" mübârek mezârına gitmişdim. Hazret-i Nizâmeddîn mezârın-

dan dışarıya teşrîf etdiler. Bedenime teveccüh buyurmalarını arz etdim. Henüz sözümü temâmlamamışdım. Sâdece (ba) ve (dal) harfleri ağzımdan çıkmışdı ki, o ânda çok kuvvetli teveccüh buyurdular.

Yine birgün bir şahs Nakşibendiyye yoluna bî'ât etmişdi. Hazret-i İştân buyurdu ki: Hazret-i Hâce-i Hâcegân hâce Behâeddîn Nakşibend “radıyallahü anh” buyurdu ki: “Bizim tarîkatımızda mücâhede yoktur. Biz cehrî zikr yapmayız. Erbaîne oturmayız. Simâ’ dinlemeyiz, çünkü, bid’atdır.” Sonra hazret-i İştân buyurdu ki: Erbaîn, hazret-i Mûsâ kelîmullahın sünnetidir “Alâ nebiyyinâ ve aleyhissalevâtü vetteslîmât”. Bizim Peygamberimiz “aleyhiminessalevâtî etemmühâ ve ekmelühâ” erbaîn yapmadı. Lâkin şu bir hadîs-i şerîfden erbaînin fazîleti anlaşılmalıdır: **(Kim kırk sabâh Allah için ihlâs üzere olursa, onun kalbinden hikmet pınarları akar.)**

Müellîf der ki: **(Fütûh-ül evrâd)** kitâbının sâhibi, başka bir hadîs-i şerîfi dahâ nakl etmişdir. O hadîs-i şerîf şudur: **(Kim kırk gün ihlâs üzere az yemek için nefsiyle sözleşirse, Allahü teâlâ ona din ilmlerini açar.)** Hadîs-i şerîflerde geçen, Allah için ihlâslı olmak ve Allahü teâlâdan başkasından alâkayı kesmek lafzları, kavuşmanın esâslarının ihlâs ve Allahü teâlâdan başkasından kesilmek olduğunu bildirmektedir.

Hazret-i İştân, Allahü âlem, bu hadîsi, za’îf olma ihtimâliyle zikretmediler.

Sonra hazret-i İştân buyurdu ki: Çeştiyye ehlinin vasiyyetlerinde erbaîn yapılması vardır. Her yıl tek tek erbaîne girmek gerekir. Ayrıca şunlar tavsiye edilir. Herkesin yemeğini yime, herkese kendi yemeğini yidir. Yokluk gecesini kendine mi’râc bil, borç alma, meşâyihinin vefât yıl dönümünü kutla ve meşâyihın akrabâsına ihtirâm ve hurmete ri’âyet et.

Yine birgün nûrlu huzûrda Allahü teâlâyı görmekten söz açıldı. Hazret-i İştân buyurdular ki: Ulemâ yazmışlar ki: Cennetde mü’minler Allahü teâlâyı her hafta bir def’a göreceklerdir. Sabâh ve akşam murâkabe halkası yapanlar, bu iki vaktde Allahü teâlâ ile huzûrda olanlar, akşam ve seher vaktlerinde olmak üzere günde iki def’a Melîk-ül gaffârın cemâlini göreceklerdir. Bundan sonra hazret-i İştân buyurdular ki: Bundan anlaşıldı ki, bu dünyâda dâimâ kalb huzûru ve agâhlığı hâsıl olan herkese Cennetde devâmlı rû’yet ihsân edileceği umulur.

Hazret-i İştân hicrî 1231 senesi Zilkâdesinin yirmibiri Pazartesi günü, bu fakîrin üç unsûruna teveccüh buyurdular ve Esmâ-i hüsnâdan Bâtın ismi şerîfinin müsemâmâsının murâkabesini telkîn buyurdular.

Yine birgün feyzli huzûrlarında hazret-i Emîr Hüsrev Dehlevîden “rahmetullahi aleyh” söz açıldı. Hazret-i İştân buyurdular ki, onun sâhib olduğu kemâle sâhib olan ümmetde kimse görülüyor. Birgün o, hazret-i

Hızıra “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalatü vesselâm” rastladı. Emîr Hüsrev, fe-sâhat ve belâgatda, nükteli konuşmakta ve şi’r söylemekte en yüksek de-receye ulaşması husûsunda hazret-i Hızırdan “aleyhisselâm” düâ istedi. Hazret-i Hızır buyurdu ki: “Bu kemâli benden Sa’dî aldı götürdü.” Bunun üzerine o kederli olarak kendi mürşidinin, ya’nî Nizâmeddîn-i Evlîyanın hu-zûruna geldi. Hazret-i Nizâmeddîn-i Evliyâ üzgün olmasının sebebini sor-du. Hâlini başından sonuna arz etdi. Hazret-i Nizâmeddîn “nevverallahü merkadehü” inâyet buyurdular ve mübârek dilini onun ağzına uzatdılar. Mü-bârek ağzının suyundan tatdirdılar. Allahü teâlâ Emîr Hüsrev Dehlevîyi fe-sahât ve belâgatda, güzel ifâdede gerçekden pek yüksek yaptı.

Sonra hazret-i Îşân şu şi’ri okudular.

***Misk zülfün zincirini aç sabâh rüzgârına
Etekde bir demet sünbül çıkıversin karşına.***

Yine birgün yüksek huzûrlarında nefesi (nefhayı) Rahmânîden söz açıldı. Hazret-i Îşân buyurdular ki: Sâlike gelen nefahât-i ilâhiyyeye ne-fes-i Rahmânî denir. Onu önce kalbden çıkarırlar, sonra tekrâr kalbe geri getirirler. Bundan sonra da fânî ederler.

Yine bir şahs hazret-i Îşâna “Berd-i yakîn”, râhatlık, serînlik yakîni ne-dir diye sordu. Şöyle buyurdular: Bu, nübüvvet kemâlâtında hâsıl olan bir makâmdır. Berd-i yakînin ma’nâsı serinlik demektir. Ya’nî yakîn serinli-ği ve râhatlığı bu makâmda hâsıl olur. İstidlâl ile bilinen şeyler keşfle bi-linir. Allahü teâlânın vahdâniyyeti, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sel-lem” risâleti, kıyâmetin kopması, münker ve nekîrin sülleleri, sırat, mîzân, Cennet, Cehennem ve diğerleri gibi delîllerle sâbit olan i’tikâd bilgilerin-de, hucet ve delîle ihtiyâc kalmaz. Hucetler ve deliller yakın mertebe-siyle hâsıl olmaktadır. Buna, bu şânı yüce hânedânda (yolda) “Berd-i ya-kîn” denir.

Yine birgün feyzli huzûrlarında Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sel-lem”: **(İçinde köpek ve resm bulunan eve rahmet melekleri girmez)** hadîs-i şerîfinden söz açıldı. Buyurdular ki: Sôfiyye ilme i’tibâr eder. Her âyet-i kerimeden ve hadîs-i şerîfden ibret alıp, kendi maksâdlarına uygun olan ma’nâyı çıkarırlar. Kendi da’vâlarına delîl yaparlar. Onun için ben de bu hadîs-i şerîfin ma’nâsını bu minvâl üzere açıklıyacağım. Hadîs-i şerif-deki evden murâd gönül, köpekden murâd hırs, resmden murâd mâsivâ-ya âid sûretler ve şekiller, rahmet meleklerinin inmesinden murâd ise, rah-meti ilâhîye âid feyzlerin ve nûrların gelmesidir. Buna göre, hadîs-i şerî-fin ma’nâsı, içinde hırs köpeği ve mâsivâ sûretleri bulunan gönül evine rahmet-i ilâhî feyzi ulaşmaz ve envâr-ı ilâhî gelmez.

Sonra şu şi’ri okudular:

***Önce evi temizle misâfir istiyorsan,
Ayna ol, sevgiliye kavuşmak diliyorsan.***

Birgün hazret-i İşânın muhlislerinden bir zât vefât etmişdi. Onu dergâh-da defn etdiler. Hazret-i İşân buyurdular ki: Herkim ki burada defn edilirse, onun afvı için Allahü teâlâyâ müteveccih olarak afv edilinceye kadar düâ ederim. Sonra buyurdular ki: Bundan önce buraya bir kadın defn edilmişdi. Kabrinden alevler yükseldiğini gördüm. Baş tarafında ayakda durarak teveccüh ve himmet etdim ve rûhuna bin kelime-i tayyibenin sevâbını bağışladım. Bu sırada baş tarafından kabrine rahmet-i ilâhî suyunun yükseldiğini ve kabrinin temâmını serinlettiğini ve kabrin nûrlandığını müşâhede etdim.

Yine birgün hazret-i İşân buyurdular ki: Her kim gece yarısından sonra bin def'a "Yâ Rab, yâ Rab" derse, her müşkili kolaylaşır. Her murâdına kavuşur ve yaptığı her düâ kabûl olunur.

Yine buyurdular ki: Bir gece "Yâ Resûlallah" dedim. Lebbeyk sesi işitdim. Bir gün Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bana Abdüllah diye hitâb buyurdular. Bir gün o büyük Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" bana "Sen mü'min kulsun. Allahü teâlâ böyle buyuruyor" diye müjde verdiler.

Yine bir gün yüksek huzûrlarında müceddidiyye hanedânının kandili, Ahmediyye ocağının çırağı, makbûlü bârgâh-ı Allahüssamed, hazret-i Şâh Sirâc Ahmedden "nevverallahü merkadehü" söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Sübhânallah! O şaşılacak bir zât-ı şerîf idi. Bizlerin iftihar vesîlesi idiler. Gerçi nisbetleri sâdece kalbde idi, ama Hakkın mukarreblerinden idiler. Kurban, Allahü teâlâyâ yakınlık yolu, talebeye sülûk yapıdırılan bu tarîkate münhasır değildir. Allahü teâlâyâ kavuşduran yollar sayısızdır.

Sonra şu hikâyeyi anlattılar: Bir ârif vardı, üstâdının vefâtından sonra, hem talebelik vazîfesini yerine getirmek için, hem de nûrlu kabrinden kendisiyle nisbet hâsıl etmek için mezârının yanına oturup teveccüh etmeye başladı. Üstâdı mezârdan çıkıp azarlıyarak dedi ki: Ey adamcağız! Biliyorsun ki, Hüdâyâ yaklaşma yolu sâdece bu benim kavuştuğum yol değildir. Git, Hüdânın nihâyeti yokdur ve Ona kavuşduran yollar sonsuzdur. Benim dergâh-ı ilâhîye kavuştuğum yoldan sen nasıl haberdâr olursun.

Yine bir gün huzûrda nemâzda huşû'dan söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Ülemâ indinde nemâzda huşû', kıyâmda secde yerine bakmak, rûkû'da iki ayağının üzerine, secdede burnun yan taraflarına bakmaktır. Sôfiye nezdinde ise nemâzda huşû' şudur: Nemâz kılan, Allahü teâlânın dîdârının şevkinden öyle kendinden geçer ki, sağında ve solunda kimlerin bulunduğunu dahî bilmez. Nitekim nakledilir ki, hazret-i Emîr-ül mü'minîn Alînin "kerremallahü vecheh" nemâzda bedenine yılan dolandı da, ondan hiç haberi olmadı. Hazret-i İmâm-ı Zeynel âbidîn "radıyallahü anh" nemâz kılıyordu. Evinde yangın çıkıp, her yer yandı. Ateş ne-

mâz kıldığı seccâdesine kadar ulaştı ve insanlar: Ey İmâm, yangın vardır, diye ne kadar bağırılırsa da, hiç farkına varmadı. Nemâzdan sonra bu hâlini sorduklarında: Biz âhiret ateşini düşünüyorduk, buyurdu.

Bir gün hazret-i İştân dergâhın sôfilerine çok zikr ve nâfile ibâdet etmelerini, teheccüd ve işrak nemâzını kılmalarını söyleyip, şöyle buyurdular: Bunları cân çıkarırcasına yapmak îcâb eder. Tâ ki iş kulakdan kalbe ulaşsın. Yine buyurdular ki, muhabbet eşiğine baş koyan birini göremiyorum.

Yine bir gün buyurdular: Önceki büyükler talebelerine bir hizmet buyururlardı. Çünkü, hizmet bâtının terakkîsine ve âhiret sevâbına sebep olur. Bunları söyledikten sonra buyurdular ki: Bir şahs bir şeyhin huzûruna geldi ve bana bir hizmet emr ediniz, diye arz etdi. Şeyh: Bütün hizmetler talebelere verildi. Şu ânda sana verilecek bir hizmet yokdur. Ancak, kırdan yeşillik ve benzeri şeyler getir ve bu işi devâmlı yap dedi. O şahs kırdan hergün başının üzerinde demetler hâlinde o bitkilerden getiriyordu. Bir gün rü'yâsında şöyle gördü. Kıyâmet kopmuş ve hesâb günü olmuş. İnsanlar bir ateş deryâsından geçiyorlardı. Ben hemen başımın üzerinde taşıdığım o bitki demetlerini o ateş deryâsına atdım ve üzerine oturarak râhatca geçdim.

Hazret-i İştân buyurdular ki: Bu yol mücâhedeler yoludur. Çok zühd, tam bir gayret gerekir. Hazret-i Nâsiruddîn Ubeydullah-ı Ahrâr “kuddise sirruh” yatsı nemâzının abdesti ile otuz sene sabâh nemâzını kıldılar. Sonra öyle bir mertebeye ulaştılar ki, âleme rehber oldular. Vilâyetin kemâlini elde etdiler. Cân fedâ etmeden maksâda ulaşmak muhaldir. Allahü teâlâdan gayri herşeyden yüz çeviren Muhammed Bâki Billah “radiyallahü anh”, geceyi ihyâ eder ve buyururlardı ki: İlâhî! Geceye ne oldu ki, bu kadar çabuk geçdi. Âh, birazcık olsun durmadı.

Bir gün hazret-i İştân buyurdular ki: Memleketimden Dehlîye hicrî 1174 de gelmişdim. O zemân onyediy veyâ onsekiz yaşında idim. Bundan anlaşılıyor ki, o cenâbın se'âdetli doğum târihî hicrî 1156 senesidir. Müellîf, bendeniz, velâdet-i şerîflerini nazm olarak yazıyorum. Tâ ki, mürîdler onun dünyâya teşrîfleri hakkında şübheye düşmesinler.

Nazmın tercemesi:

***Hidâyet semâsının yıldızı Gulam Alî,
Doğdu cihâna, dünyâ onunla aydınlandı.***

***Onun doğum yılını arayınca bu Râfet,
Meh-i sipehrî hidâyet şûde tulû begûft.***

Yine bir gün hazret-i İştân, kemâlâta âid nisbeti beyân etdiler ve buyurdular ki: Bu nisbet son derece latîf ve belirsiz olduğu için anlaşılabilir. Bu kemâle ulaşanların hâli, kavuşmamak ve mahrûmluktur. Bu hâllere kavuşanların sonu, belirsizlik ve anlayamamaktır. Hazret-i Mirzâ sâhib

kible “radiyallahü teâlâ anh” buyurdular ki: Vallahi sümme vallahi kendimi boş bir kab gibi buluyorum. Yanıma gelip teveccüh alanlar, bizlere her teveccühde pek çok fâideler hâsil olmaktadır diyorlar. Müslimânlar yaılan söylemeyeceğine göre, herhâlde bizde nisbetden birşeyler vardır.

Hazret-i İşân düâda birkaç kelime ilâve ederek, Fâtihayı şu üsûl üzere okurlardı. “Elhamdülillahi Rabbil âlemîn. Errahmânirrahîm. Mâlikî yevmiddin. İyyâke na’bûdü (bi hidâyetike) ve iyyâke nesteîn (bi inâyetike). İhdinassıratâle müstekîm, (bi kemâli fadlike) sıratâlezzîne, enamte aleyhim (ve huve Muhammedün sallallahü aleyhi ve sellem ve eshâbihî) gayril mağdubi aleyhim, veledallîn. Âmin.

Yine şu düâyı okurlardı: **(Sübhânallahi ve bihamdihî sübhânellahil azîm ve bi hamdihî. Estagfirullahe Rabbî min külli zenbin ve etûbü ileyhi ve sallallahü alâ Muhammedin ve âlihi ve eshâbihî ecma’in ade-de halkihî ve rıdâe nefsihi ve zinete arşihî ve midade kelimâtihi. Sübhânellahi ed’âfe mâ sebbehale müsebbihûn. Elhamdülillahi ed’âfe mâ hamideleke’l-hâmidûn. Allahü ekber ed’âfe mâ kebbere le-kelmükebbirûn Lâ ilâhe illallah ed’âfe mâ hellele leke’l-mühellilûn Lâ havle velâ kuvvete illâ billah ed’âfe mâ meccede leke’l-mümeccidûn ve’ş-şükrülillahi mâ şekere lekeşşâkirûn. Elhamdülillahillezî âfânî mimmebtele’l-Hakku ba’duhüm bil emrâdî’l-bâtıneti ke’ş-şirki ven-nifâkı velhasedi velkibri velbugdı ve’l-gıybeti ve’l-bid’ati ve ba’duhüm bil emrâd-ız-zâhireti ke’lbarasi ve’lcüzzâmi ve’lhümma vessuda’ Allahümme kün lî kemâ künte linebiyyike Muhammedin sallallahü aleyhi ve sellem. Allahümmerfa’ an kulûbinâl hucube vel estâressâtirate’l-hâcibeti an müşâhedeti cemâlike’l-mübâreki. Yâ Allah! Allahümmehyinî leke ve emitnî leke vahşurnî leke ve calnî leke kemâ cealte Muhammeden leke sallallahü aleyhi ve sellem.)**

Yine hazret-i İşân buyurdular ki: Efendimiz ve mürşidimiz sâhib kible “radiyallahü teâlâ anh” buyurdu ki: Sôfi, insanların eziyyetinden dolayı hâsıl olan üzüntünün gönülde ne kadar kaldığına bakmalıdır. Eğer bir veyâ iki sâat kalırsa iyidir. Bütün gece kalırsa yeniden tevbe etmelidir. Çünkü, henüz onun bâtınında nisbet nûru yerleşmemiştir.

Bir gün nübüvvet kemâlâtı nisbetinden ve o yüksek makâmın idrâk edilemeyeceğinden ve bilinemeyeceğinden söz açıldı. Hazret-i İşân, şu şi’ri okudular:

***Hiç vasf edilemiyen yâra tutuldun ey gönül,
Vasf edilene âniden kanmayasın ey gönül.
Vasf edilenlerin aslı vasf edilemiyendir,
Allahdan dahâ güzeli kimler yapar ey gönül.***

Hazret-i İşân bir gün eserinde vârid olan şu düâyı okudular: **(Allahümmerzuknî hubbeke ve hubbe men yuhıbbuke ve hubbe amelîn yukarıbunî ilâ hubbike.)** Buyurdular ki: Birinci cümle, ya’nî “Allahümmerzuk-

nî hubbeke” ile murâkabeye, ikinci cümle ile râbitaya, üçüncü cümlede ise, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ümmetine öğretmek için bildirdikleri zikre işâret olduğu anlaşılmaktadır.

Yine bir gün hazret-i İşân buyurdular ki: Hayâlimle Kâ'beye gidiyorum ve orada Kâ'benin sâhibini arıyorum. Ondan sonra Beyt-i Mukaddese gidiyorum ve istekle hânenin sâhibini arıyorum. Sonra Beyt-i Ma'mura giderek aynı gayreti ve arzûyu gösteriyorum. Arş-ı A'zama gidiyorum ve Arşın sâhibini arıyorum. Sonra dahâ yükseklere gidiyorum. Nihâyet mahbûbumu buluyorum. Bütün bedenimi göz yapıp ayağının tozuna sürüyorum. Alnımı yere koyup, O sübhânehüya o kadar secde ediyorum ki, fânî oluyorum. Tekrâr bâkî oluyorum, tekrâr fânî oluyorum. Bu hâl üzere mahbûbdan uzak düşmüş olan gönlümü tesellî ediyorum. Sonra şu şi'ri okudular:

***Aczimi biliyorum, ileriye gidilmez,
Ki, Onun cemâline bakmaya gücüm yetmez.***

Bir gün nûrlu huzûrda hazret-i Şâh Eşref Cihangîrden “kuddise sirruh” söz açıldı. Hazret-i İşân buyurdular ki: Bir şahs ona alaylı bir tavırla: Sizin nâmınız cihângir (Cihâna hâkim olan)dir dedi. O kişiye gadâbla ben cangirim (cândan edenim), cihângir değilim buyurdu. O kimse hemen o ânda öldü. Bir gün yolculuk sırasında onlara bir ejderhâ hücum etdi. Asâsını yere atdı. Asâsı, Mûsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” asâsı gibi bir yılan olup, o ejderhâyı helâk etdi.

Hicrî 1231 senesi Muharrem ayının ondördünde hazret-i İşân bu satırların müellifine (Şâh Raûf Ahmed Müceddidî) nübüvvet kemâlâtı telkîni yaptılar. Bundan birkaç gün önce de toprak unsûruna birçok teveccühler etmişdi. Fakîr bu makâmın te'sîrini hâlâ kendimde bulmakdayım. Nitekim bunu yüksek huzûrlarına arz etdim.

Muharrem ayının sonunda hazret-i İşân sıtma hastalığına tutuldular. Her sıtma nöbeti şiddetle oluyordu. Bu satırların müellifi hep yanlarında bulunuyordum. Hastalık şiddetli iken de zevk ve şevki ilâhî “celle şânühü” üzere idiler. Hattâ sıtma hastalığının şiddetinden âcizliği ve rahatsızlığı arttıkça, lezzet alması ve ma'nevî şevki de artıyordu. Ba'zen iştiyâkın fazlalığından iki kolunu açarak hayâlîle hakîkî mahbûbu bağrına basıyordu. Ba'zen kendini huzûru ilâhîde görerek, Lebbeyk, sa'deyk, ayrılığımız çok uzadı, diye nidâ ediyorlardı. Tâkat getirebildiği kadar böyle söylemesi devâm ediyor ve kendinden geçiyordu. Ba'zen de o hastalık sırasında şu şi'ri okuyorlardı.

***Sen olmasaydın ölmezdim vallahi,
Vallahi ölmezdim Sen olmasaydın.***

Yine bir gün hastalıkları sırasında buyurdular ki: Allahü teâlâ kıyâmet günü bir kuluna diyecek ki, “Ben hastalandım, sen beni ziyâret etmedin”.

Söylenen kimse, hayretde kalıp: “Yâ Rabbî! Sen hasta olmakdan münezzehsin” diye arz edecek. Bunun üzerine Allahü teâlâ şöyle buyuracak: “Dünyâda iken filan şahs hasta idi. Eğer onun ziyâretine gitseydin, beni bulurdun. Çünkü, ben onunla idim.” Sonra hazret-i İşân: Hastalık acâib bir ni’metdir. Çünkü, Allahü teâlâ o hastalığın sâhibi ile olur” buyurup, tam bir şevk ve zevk ile şu şi’ri okudular:

***O ân ki ayağını yâr hânemize koysa,
Eşiğimizin taşı lâyıkdır Kâ’be olsa.***

Yazık ki, hasta, hastalıktan kurtulmak ister. Bu hastalıktan kendisine bıkkınlık gelir. Mahbûbuyla olmayı terk eder. Lâkin sıhhat için düâ etmek sünnete ittibâdır. Hazret-i İşân hasta iken eshâbı her ne kadar Sahîh-i Buhârînin hatm edilmesini ve hatm-i Hâcegân “kaddesallahü bi esrârihim” yapılmasını istediler ise de, hastalıktan kurtulup, sıhhat kavuşması husûsunda kendileri düâ etmediler ve kimseye düâ etmesini emr etmediler. Ancak, son, ya’nî beşinci sıtma nöbetinde şöyle buyurdular: Bugün şifâ için Cenâb-ı kibriyâya düâ edeyim diye kalbimden geçiyor. Nihâyet düânın semeresi göründü ve tekrâr sıtma nöbeti ve titreme gelmedi. Yine o günlerde idi. Safer ayının sekizi Cum’artesi günü, bu hastalıktan şifâ bulup, sıhhatime kavuşduktan sonra, kalbimde bir iki gün Cehennem ateşi korkusu fazlaca peydâ oldu. Çok gamlandım. Bir de gördüm ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” teşrîf etdiler ve buyurdular ki: “Cehennem ateşinden korkma! Her kimin bize muhabbeti varsa, o Cehenneme düşmeyecek.”

Yine hastalıklarının ilk günlerinde sıtma ve titreme nöbeti geldiği sırada, hazret-i İşânın en önde gelen halîfelerinden, aklî ve naklî ilmler ve ma’rifetler sâhibi Mevlevî Beşâretullah Sâhib yüksek huzûra geldi. Çok memnûn oldular ve çok sevindiler. Buldukları yerden hazret-i Mirza Sâhibin nûrlu kabrine kadar onu karşılamağa gitdiler. Sonra onları kendi yerine götürdüler ve çok iltifâtlarda bulundular. Elhamdülillah ki buradan götürdüğünüz nisbeti arttırarak getirdiniz. Ben sizden râzıyım. Rızâ külâhı da vereceğim buyurdular. Hazret-i İşân bundan önce hiç kimseye rızâ külâhı vermemişlerdi. Hicrî 1231 senesi Safer ayının onunda Mevlevî Muhammed Azîm Sâhibe ve Mevlevî Şîr Muhammed Sâhibe ülül-azm kemâlâtının murâkibesini telkîn etdiler. Bu kitâbın müellîfi liyâkatsıza da aynı şekilde ülül-azm peygamberlerin kemâlâtının murâkibesini telkîn buyurdular.

Safer ayının ondokuzu Çarşamba günü feyzli huzûrlarında idim. Hazret-i İşân, Sahîh-i Buhârî dersi yapıyorlardı. Dersden sonra buyurdular ki: Tesbîh, tahmîd ve diğerlerini okuyordum ve sevâbını Peygamberimizin mubârek rûhuna “aleyhissalevâtullahil melikil ekber” gönderiyordum. Bir gün sehven okuyamamışdım. Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” gördüm. Teşrîf etdiler ve Benim hediyemi niçin göndermedin, buyurdular. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek şeklini ve şemâlini aynen

Tirmizînin bildirdiği gibi gördüm. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” durdukları yeri gösterdiler: Burası, Hazret-i İîânın ibâdet ve tâ’atla meşgûl oldukları eyvânın altı olup, batı taraftaki merdivenin iki parmak bitişiğinde ve bir karış batısındadır.

Yine buyurdular ki: Başka bir gün Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” teşrîf ettiklerini gördüm. Hemen: **(Beni gören gerçekten görmüştür)** hadîs-i şerîfi sahîh midir, diye arz etdim. Dahâ sözümü temâmlamadan, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, aynen öyledir, buyurdu. Bunları anlattıktan sonra, Ârif-i agâh Mevlevî Beşâretullah Behrâyiçî “sellemehullahü teâlâ” bu hadîs-i şerîfi rivâyet için iznini istedi. Hazret-i İîân ihsân etdiler.

Yine buyurdular ki: Bir gün Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” görmek için ağlayıp inliyordum. Hattâ iş kendini yere atmaya kadar vardı. Sünnetin zâhirine göre yasak olan bu işden kalbime zulmet geldi. Hülâsâ uyuya kaldım. Bir ara gördüm ki, Mirzâ sâhib kıblenin “kuddise sirruh” yârânından olan Mîr Rûhullah “rahmetullahi aleyh” geldi ve dedi ki: Cenâb-ı Mahbûbu Rabbil âlemin “aleyhi efdalü salatil musallîn ve ezkâ selâmül-müsellimîn” oturuyorlar. Sizi beklemektedirler. Ben yüzlerce şevkle koşup, huzûr-ı se’âdete vardım. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” boynuma sarıldılar. Dikkatlice bakdım. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kendi şeklinde idi. Bu kucaklamadan sonra, Resûlullah, hazret-i seyid Emîr Gilâlin “rahmetullahi aleyh” şekline girdiler. Sonra hazret-i İîân şu şi’ri okudular:

***Toz olayım atının kuyruğuna düşeyim,
Zilletim izhâr için ne güne bekliyorum.***

Yine buyurdular ki: Bir gün yatsı nemâzından önce uyudum. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” teşrîf buyurdular ve beni yatsıdan önce uyumaktan men etdiler. Hattâ böyle yapana vaîd (cezâ) vardır, buyurdular.

Hicrî 1232 senesi Safer ayının sonunda, Cum’a günü, Cum’a nemâzından sonra, bu kitâbın müellîfi bendenize Rampûr şehrine gitmem için izn verdiler. Nakşibendiyye, Kâdiriyye, Çeştiyye ve Sühreverdiyye büyüklerinin rûhlarına ayrı ayrı Fâtihâ okuyup, her dört tarîkatın ta’limini yapmama icâzet verip, gitmeme müsâade etdiler. Bu sırada bana hakikat-i Kur’âniyyeye kadar teveccüh buyurdular. Rampûra varınca yedi ay evde ikâmet etdim. Vaktleri zikr ve murâkabe ile ma’mur edib, sabâh ve ikindi nemâzından sonra halka yaptım ve tâliblere teveccüh etdim. Bu müddet içinde hazret-i İîânın bu fakîrin adına gönderdiği benim ve tarîkat yârânının, bâtın hâllerini soran mektûbları geldi. Aynı sene Şevval ayında hazret-i İîânın bu satırların müellîfi bu fakîri çağırıldıklarını bildiren mektûbalarını aldım. Hemen Dehlîye dönüp, Hazret-i İîânın huzûruna ulaşımdım. Çok memnûn olup, bâtınını düzeltiyim, buyurdular. Sonra bir kaç gün uhuv-

vet penâh irfân destgâh Mevlevî Beşâretullah Behrâyîçiye, başdan başa nûr olan Mirzâ Abdülgafûra, ma'rifet alâmetli Şeyh Halîlürrahmâna “sellemehullahü teâlâ” ve hepsinin ayak tozu olan bu kitâbın müellîfi bendenize kalb latîfesinden i'tibâren teveccüh buyurdular. Birkaç ay bana ve bu üç büyüğe Kâ'benin hakîkatine kadar teveccüh etdiler. Sonra Mevlevî Beşâretullaha Behrâyîç tarafına, Mirzâ Abdülgafur Sâhibe de Harcaya gitmeye izin verdiler.

Sâdece bu bendeye (bana) Kâ'benin hakîkatinden, lâ teayyün denilen Müceddidî sülûkünü iki tarafındaki makâmın sonuna kadar teveccüh buyurdular. Her makâmın murâkabelerini telkîn buyurdular. Lâyık olmadığım yüksek müjdelerle ve rızâ külâhı ile şereflendirdiler. Tarîkat arkadaşlarına halka kurmamı ve teveccüh etmemi emr buyurdular. İki ay hazret-i İşânın dergâhının mescidinde sabâh ve akşam halka kurarak teveccühde bulundum. Kendi keşf ve anladıklarıyla her makâmın esrârını, hâllerini ve murâkabelerini beyân eden **(Merâtib-ül-vüsûl)** adlı bir risâle yazdım. Hazret-i İşâna takdîm etdim. Hazret-i İşân çok memnûn olup, mübârek dilleriyle müjdeler buyurdular. Lâkin lââyık olmadığım için, hakîmdaki buyurdukları o yüksek müjdeli sözleri buraya yazmaktan hayâ ediyorum. Sonra hazret-i İşân, hicrî 1233 senesi Cemâzil-âhir ayında bu köleyi Kûta ve Suruç beldeleri tarafına tâliblere tarîkat telkîni yapmak için izin verip, gönderdiler. Hazret-i İşânın ayaklarını öperek, Kûta beldesinin yolunu tutdum. Ve sallallahü teâlâ alâ hayri halkihi Muhammedin ve âlihî ve eshâbihî ecma'ın birahmetike yâ erhamerrahimîn.